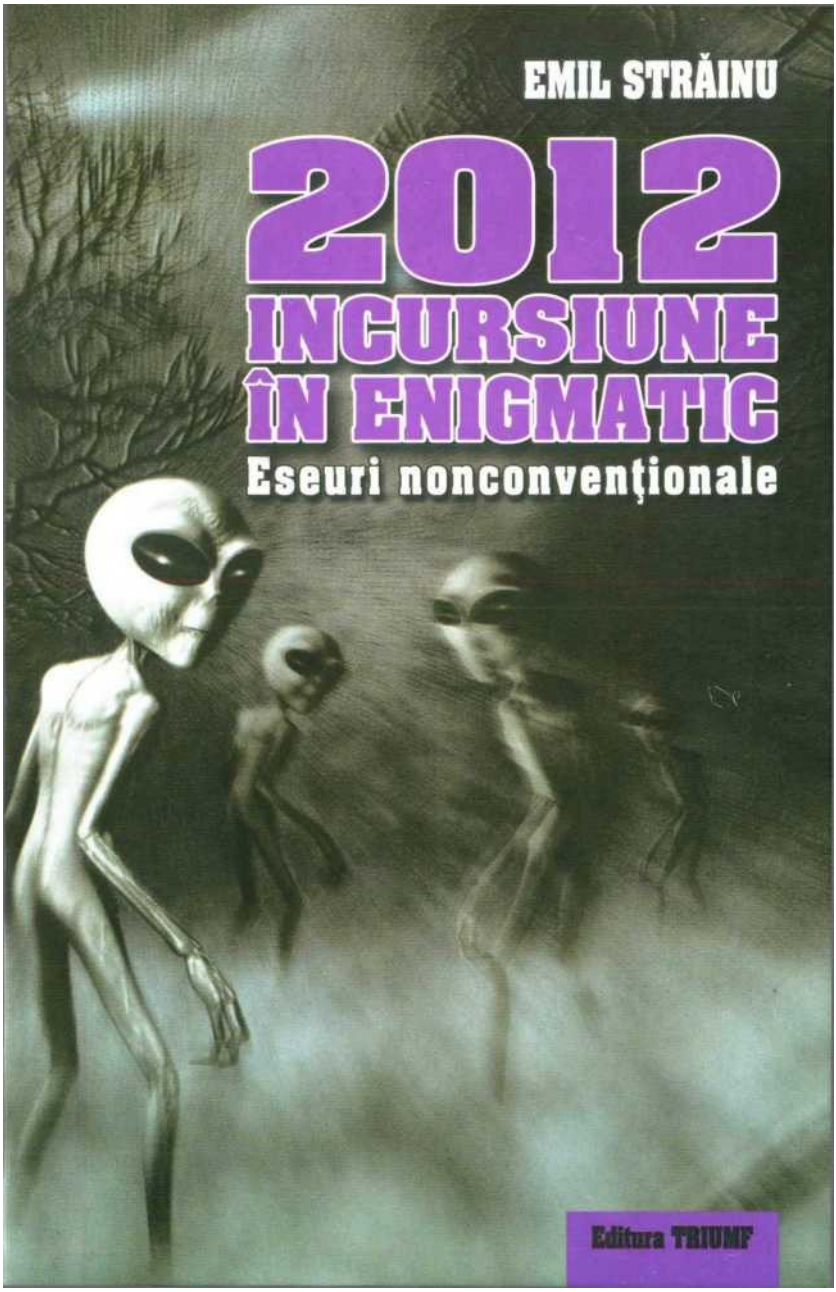

Coperta: Editura TRIUMF

Copyright e 2009 Editura TRIUMF Toate drepturile acestei lucrări aparţin Editura TRIUMF.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României, EMIL STRĂINU
2012 – Incursiune în enigmatic – *eseuri nonconvenţionale*/General dr. Emil Străinu, Bucureşti Editura TRIUMF, 2009
ISBN 978 – 973 – 7634 – 28 – 3
Tipar: tipografia FEDPRINT
Bdul Tudor Vladimirescu nr. 31, sector 5, Bucureşti
Telefon: 411.90.56; 411.00.55; 411.47.76
Fax: 411.91.96
E-mail: officefedprint.ro
Dr. EMIL STRÄINU
2012 – INCURSIUNE ÎN ENIGMATIC
ESEURI
NONCONVENTION ALE
f
EDITURA TRIUMF 2009
Dedicaţie: Fiicei mele, Sofia
PREFAŢĂ
Motto:
Omul a pierdut capacitatea de a prevedea şi împiedica.
Va sfârşi prin a distruge Pământul.
Dr. Albert Schweitzer
SFÂRŞITUL LUMII
ŞI
ANUL 2012
Din cele mai vechi timpuri oamenii au fost preocupaţi să afle când şi cum se va produce „Sfârşitul Lumii”. Una din lucrările în care se face referire la acest subiect este *Biblia*, în capitolul intitulat *Apocalipsa lui Ioan*. Apocalipsă în limba

greacă se traduce prin sintagma „revelaţie”.

Au fost de-a lungul vremii numeroase referiri la ipoteza sfârşitului lumii care s-ar produce printr-o mare catastrofă la scară planetară. Dacă analizăm cuvântul catastrofă, vom vedea că la origini acesta desemna ceea ce înţelegem printr-o „schimbare totală”.

Referiri şi predicţii despre sfârşitul lumii a mai făcut în Evul Mediu prezicătorul Nostradamus în lucrarea sa care se numeşte *Centuriile*. În Anglia, tot în aceeaşi perioadă, o călugăriţă cunoscută sub numele de Maica Shipton, în nişte scrieri numite *Scrisori*, anunţa şi ea că într-un viitor nu prea îndepărtat s-ar putea produce sfârşitul lumii.

În SUA, Anglia şi Europa Occidentală unele secte numite „Secte Milenariste” au anunţat în câteva rânduri iminenţa sfârşitului lumii, cele mai cunoscute date fiind anul 1.000,1880 şi anul 2000 şi, după cum ştim, datele respective au trecut fără să se întâmple nimic.

Şi în prezent există previziuni şi predicţii despre o posibilă catastrofă de proporţii planetare care ar putea duce la sfârşitul lumii. Cea mai vehiculată dată fiind anul 2012.

Despre o posibilă catastrofă la această dată se face referire în mai multe scrieri. Astfel, unul dintre cele mai vechi calendare de pe pământ, *Calendarul Mayaş*, se sfârşeşte brusc la data de decembrie 2012. Tot despre sfârşitul lumii la această dată vorbeşte şi o predicţie a indienilor din America numiţi pieile roşii într-o scriere care se numeşte *Predicţia Hopy* purtând acest nume după tribul indian care a făcut-o cunoscută.

În Asia, una din metodele cele mai cunoscute de divinaţie (ghicirea viitorului) este prezicerea I CHING. Un specialist american în computere, dorind să verifice această prezicere, a creat un program special pe computer şi după efectuarea unui număr imens de încercări prin metoda mai sus-amintită a tras concluzia analizând cu atenţie rezultatele că obţinea acelaşi rezultat, şi anume, că o posibilă catastrofă la nivelul întregii planete s-ar putea produce în anul 2012.

La începutul secolului XX, într-o scriere numită *Predicţiile de la Fatima* se anunţă o posibilă mare schimbare la nivelul întregii planete, materializată printr-un cataclism uriaş ce ar putea duce la sfârşitul vieţii pe Terra.

Această predicţie a fost ascunsă la Vatican timp de peste 70 de ani. Cu câţiva ani înainte de dispariţia sa, Papa Ioan Paul al II-lea a dat liber ca această predicţie să fie publicată.

În prezent în America există un program pe computer care analizează tot ce se înmagazinează pe internet. Comandându-se programului să analizeze uriaşa cantitate de date şi informaţii de pe internet, considerând-o ca o reflectare a conştiinţei umane, planetare, s-a obţinut un rezultat: *într-un viitor previzibil este posibilă dispariţia vieţii, implicit a omului de pe Pământ*.

În continuare vom analiza câteva din ipotezele a căror înfăptuire ar putea duce la sfârşitul lumii.

Cauzele sfârşitului lumii ar putea fi de origine umană sau de origine naturală, cosmică. Cea mai vehiculată idee privind dispariţia omului prin propria sa acţiune face referire la declanşarea

unui război nuclear intenţionat, din greşeală sau în urma unui act terorist. Radiaţiile radioactive rezultate în urma unui asemenea război ar face imposibilă viaţa pe Terra şi ar ucide toate fiinţele vii, fie ele plante sau animale, inclusiv omul.

O altă ipoteză imaginează o epidemie la scară planetară, numită pandemic (de exemplu provocată de virusul Ebola, H5N1 sau ciumă etc.), care ar face ca boala să nu poată fi stăpânită prin mijloace medicamentoase şi contaminarea generală ar putea produce uciderea în masă a populaţiei planetei.

Pentru anii ’2028 – 2032, este anunţat un posibil sfârşit al lumii prin lovirea planetei Terra de către un asteroid numit

Apophis. În prezent, omenirea nu dispune de mijloacele prin care ar putea neutraliza eventuala ciocnire a unui asteroid de mari dimensiuni cu planeta noastră.

Un posibil scenariu de sfârşit al lumii este descris şi în cazul posibilei inversări a polilor magnetici ai Pământului, lucru care, în istoria de cinci miliarde de ani a Pământului s-a mai întâmplat de câteva ori. Dar, la acea dată, omul nu apăruse şi nu ştim care ar fi consecinţele reale ale unui astfel de fenomen.

Posibilul sfârşit al lumii din anul 2012 s-ar datora alinierii dintre Pământ, Soare şi Centrul galaxiei noastre, Calea Lactee, care ar produce cataclisme uriaşe la scara întregii planete.

Un alt fel de sfârşit al lumii este posibil printr-o catastrofă climatică care ar duce la topirea rapidă a calotei polare, de la Polul Sud şi Polul

Nord şi din Groenlanda, ce ar duce la o creştere fără precedent a nivelului mărilor şi oceanelor. În acest fel ar dispărea sub ape sute de insule, peninsule, arhipelaguri şi chiar continente.

La un astfel de sfârşit al lumii se face referire şi în *Biblie* în partea ce tratează Potopul lui Noe, cu diferenţa că acest potop ar fi fost creat de nişte ploi care ar fi durat vreme îndelungată şi ar fi avut cantităţi imense de precipitaţii.

Sfârşitul lumii mai este prognozat prin producerea unei serii de cutremure devastatoare, erupţii vulcanice catastrofale sau scufundări tectonice masive care ar produce valurile uriaşe cunoscute sub numele de Tsunami, cu înălţimi de până la 200 în ce ar mătura practic totul de pe suprafaţa pământului.

Un alt scenariu de sfârşit al lumii este descris de eventualul atac terorist efectuat asupra depozitelor de arme atomice care ar produce norul radioactiv şi iama nucleară în urma cărora viaţa ar dispărea de pe Terra.

Tot teroriştii anticipează un posibil atac surpriză cu gaze chimice ucigătoare care ar scăpa de sub control şi ar ucide majoritatea populaţiei planetei, cei scăpaţi murind şi ei în timp în urma efectelor acestui tip de atac terorist.

Un astfel de atac a realizat secta Aum în Japonia la metroul din Tōkyō în anul 1994, dar atacul a putut fi oprit la timp de poliţia japoneză.

Numeroase filme de anticipaţie produse în S.U.A. la Hollywood şi Europa de Vest tratează şi ele subiectul sfârşitului lumii care s-ar putea produce de data aceasta în urma unui ipotetic

fenomen cosmic şi anume o invazie a Pământului de către o altă civilizaţie de data aceasta extraterestră. Edificator în acest sens este filmul *Ziua Independenţei* unde Pământul este invadat de către extratereştrii care urmăreau exterminarea oamenilor şi ocuparea Pământului de către aceştia.

Savanţii de renume care au analizat acest scenariu cu

*

foarte mare atenţie au constatat că o astfel de ipoteză este foarte posibilă deoarece ciocnirea dintre două civilizaţii duce în mod iminent la sfârşitul celei mai slabe.

O altă variantă de sfârşit a lumii este prevăzută printr-o catastrofă meteorologică care ar duce la dispariţia precipitaţiilor sau la apariţia unui îngheţ brusc la nivel planetar (teoria glaciaţiunii) conducând la dispariţia recoltelor, a animalelor şi sfârşitul lumii prin înfometare.

Astronomii au prezis şi ei posibilitatea ca sfârşitul lumii să se producă printr-o intensificare rapidă şi deosebit de puternică a radiaţiei solare şi prin aceasta a cantităţii de căldură primită de către Pământ, rezultatul fiind „prăjirea efectivă a planetei şi dispariţia vieţii de pe Terra”.

Scrierile religioase de la toate popoarele pomenesc şi ele despre un posibil sfârşit al lumii ce ar surveni ca o pedeapsă divină pentru umanitate care ar fi deosebit de păcătoasă, pedeapsă ce ar surveni în urma voinţei lui Dumnezeu sau a lui Allah.

Sfârşitul lumii ca pedeapsă divină este văzut

m şi

Coran ca o eliberare a Satanei „Antihristului” din Iad şi venirea sa pe Pământ luându-l în stăpânire pentru o perioadă de timp ce va ţine până când forţele credinţei şi Luminii îl vor trimite înapoi pe Tărâmul întunericului.

Sfârşitul lumii conform *Bibliei* ar fi anunţat prin apariţia pe Pământ a celor patru călăreţi ai Apocalipsei: războiul, foametea, boala, frica.

Apariţiile Mariale (ale Maicii Domnului) din numeroase locuri ca Fatima din Spania, Lourdes din Franţa şi ale întruchipării umane a lui Dumnezeu de la Maglavit din România, mesajele primite cu aceste prilejuri ne dau speranţă şi credinţă în ocrotirea divină.

Analizând cu atenţie teoriile de mai sus cât şi altele asemănătoare, savanţii au ajuns la concluzia că în conformitate cu principiul „cauză-efect”, orice lucru sau fenomen are un început dar are şi un sfârşit şi probabil şi civilizaţia umană într-un viitor foarte îndepărtat, epuizând resursele planetei Pământ, va migra în cosmos spre alte planete, civilizaţia umană luând sfârşit la nivel terestru, realizând expansiunea cosmică.

Deci, realizarea unui sfârşit al lumii este posibil, dar avem permanent speranţa că inteligenţa şi capacitatea de supravieţuire a speciei umane vor face ca viaţa să dăinuie pe planeta noastră până la viitorul Bing-Bang, care probabil că va da naştere, conform ciclurilor la scară cosmică, la un nou Univers.

Avem, de asemenea, speranţa că Dumnezeu iubeşte viaţa şi pe oameni şi îi va ocroti în

continuare ducând civilizaţia umană spre dezvoltare, Lumină şi progres.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Dr. Emil Străinu

PARTEA I

Paranormalul din (i) realitatea imediată

Eseuri de Dr. Emil Străinu

%

STATUETA BLESTEMATĂ*

Pământul era tare ca piatra, târnăcopul reuşind cu greu să zgârme ceea ce trebuia să fie unul din nelipsitele şanţuri ce brăzdau străzile de undeva de la periferia Capitalei. Drumarul se opintea din răsputeri, icnind la fiecare lovitură, dând impresia că se luptă cu un duşman nevăzut din măruntaiele pământului.

Din când în când îşi potolea setea şi mai schimba două trei cuvinte cu *Nea Dică*, un pensionar ce se sprijinea pe coate, la umbră, pe gardul din apropiere. Soarele ardea necruţător în acea dimineaţă de vară. Săpătorul fusese tocmai iritat de un strat de prundiş ce-i *muşca* gura cazmalei şi începuse să suduie cu năduf pentru nişte fiinţe, mai mult sau mai puţin imaginare, pentru care trebuia *El* şi *acum* să sufere sub soarele ăsta de foc.

Nea Dică, în lipsă probabilă de altă ocupaţie, îi ridica moralul povestindu-i cum săpase el tranşee în Stepa Kalmucă sub focul katiuşelor. Omul se afunda din ce în mai mult în pământ, dând impresia că se grăbeşte spre un tărâm poate mai

Revista *Luceafărul* nr. 30 – 31 din 3 august 2005

primitor. Totuşi, se pare că totuşi cineva voia să-i încerce puterile săpătorului, pentru că straturile de pământ erau, cu cât cobora mai adânc, în mod ciudat, mai pietroase, amestecate cu cărămăzi şi resturi de dărâmături. Drumarul săpa de zor spunându-şi că dacă păstrează ritmul, va termina lucrarea până seara, în timp ce Nea Dică cu povestea ajunsese undeva prin Kuban.

În timp cea Nea Dică tocmai *spărgea o încercuire*, drumarul se lupta cu un strat de rămăşiţe ale unei foste construcţii din moloz, nelipsind şi numeroase cioburi de sticlă sau geam, rămăşiţe ale unor diverse obiecte putrezite şi tot felul de deşeuri feroase.

Încercând să-şi mai odihnească trupul sleit de puteri, săpătorul se sprijini, preţ de câteva minute, în coada cazmalei, contemplându-şi opera. Dintre rămăşiţele ce aparţinuseră, posibil, unui fost zid, ceva lucios şi negru îi atrase atenţia.

Băgând mâna cu grijă prin moloz, reuşi să recupereze un fel de bibelou negru, din sticlă, micuţ, de-l puteai ţine în palmă. Sub privirile persiflante ale lui Nea Dică, ce-i strigă, parcă din premoniţie, să aibă grijă ce drăcării găseşte, muncitorul nostru şi-a dat seama că avea în mână un bibelou din sticlă neagră, reprezentând un mic demon, dotat cu coadă, copite, coame şi chiar un trident.

La vederea drăcăriei, Nea Dică îi ceru săpătorului să o arunce acolo în pământ că nu pare a fi ceva curat şi începu să-şi facă nenumărate cruci. Dar se pare că era prea târziu. Diavolul chiar îşi băgase coada, pentru că, după ce

scuipă pe micul demon şi îl lustrui pe cracul pantalonului, omul nostru îl legă în batistă, cu mai multe noduri – aşa pentru siguranţă – şi începu să mai sape în jur că „este semn că poate găseşte o comoară”.

Sub privirile dojenitoare ale bătrânului, omul săpă până se înseră, singura pricopseală fiind o nouă zi de muncă la şanţ, lucrarea neputând fi finalizată pe moment.

Îl rugă pe bătrân să-i împrumute câţiva lei cât să ia o răchie sub promisiunea că-i va înapoia a doua zi, când urma să fie plătit pentru lucrare. Luă banii şi plecă agale spre crâşma din colţul străzii, de unde se auzea cântând un lăutar acompaniat de un acordeonist… „De trei zile zac în boală… şi nu-mi zice nimeni scoală… hăi!…”

Ce s-a întâmplat de aici încolo ştim din istorisirea bătrânului care, mai târziu, ne va povesti cum după cam o jumătate de oră, lucrătorul nostru obosit, băut şi neatent va fi accidentat mortal de un tramvai ce avea traseul prin zonă. Bizar sau nu, tramvaiul avea numărul… 13!

A doua zi, venind de la piaţă şi trecând pe la locul groaznicului accident, Nea Dică recunoscu în spaţiul verde batista veche şi murdară a muncitorului pe care, după ce o călcă cu piciorul, înţelese că mai conţinea micul bibelou de sticlă neagră. Cum ajunsese acolo, intră în categoria insolitului, dar este logic că ea căzuse din buzunarul drumarului.

Precaut, se uită în jur şi, văzând că nu este nimeni, luă bibeloul cu gândul să-l valorifice în

contul banilor împrumutaţi nefericitului de săpător, bani pe care oricum nu mai avea cum să-i recupereze. Cu bibeloul în mână, intră în grădina de vară unde eu, întâmplător, împreună cu câţiva scriitori, stăteam la o bere. Îl cunoşteam pe bătrân pentru că, cu câteva săptămâni în urmă, ne vânduse câteva *Doxuri*. „Le-am găsit în pod, le citeam pe vremuri, acum nu îmi mai fac trebuinţă”, argumentase el, numărându-şi banii primiţi, ce erau mai mulţi decât ceruse şi iată că acum eram martorii efectului mărinimiei noastre.

Întrebându-l de proveniența obiectului, bătrânul ne spusese povestea de mai sus cu lux de amănunte. La masă, sub un salcâm bătrân şi imens, eram vreo şapte-opt „lucrători” în ale scrisului, dar în economia prezentei relatări, două nume sunt importante: profesorul Constantin Duică şi ziaristul Vasile Ichim, pe atunci director al ziarului *Dimineaţa*.

Am studiat cu toţii micuţul bibelou care, trebuie să recunosc, era „demonic de frumos”. În paranteză fie spus, am observat că era foarte cald, dar am pus asta pe seama caniculei de afară, care de altfel ne şi trimisese pe toţi la o bere rece.

Ad-hoc a început o adevărată licitaţie pentru vinderea micului drăcuşor, la început licitând chiar şi eu, lupta finală dându-se între Duică şi Ichim. Fiecare şi-l dorea sub motivaţia transformării micului bibelou într-un cadou inedit. Nici astăzi, la peste un deceniu de la cele povestite, nu ştiu exact cine a plătit cele patru pâini şi sticla de votcă (ultimul preţ al licitaţiei cu care a fost adjudecat drăcuşorul), dar ştiu precis

că ori Duică, ori Ichim – sau poate amândoi – au fost sponsorii moşului. Cum de altfel nu ştiu la cine va rămâne bibeloul în acea zi fatidică. Spun asta pentru că bătrânul s-a aşezat la o masă şi împreună cu un prieten de ocazie, care îi promisese că îl conduce acasă în caz că „se pileşte”, nu s-au lăsat până nu au băut într-un timp record tot kilul acela nenorocit de vodcă.

Asta în timp ce bătrânul era fericit că găsise pe cineva să-i povestească cum a ieşit el din încercuire de la Stalingrad.

Din grădină, noi nu aveam să ştim că la ieşirea din cârciumă bătrânul va cădea ca trăsnit lângă un gard de unde abia a doua zi îl va ridica IML-ul. Vom afla mult mai târziu întâmplarea, cât şi faptul, că decesul avea ca şi cauză… un infarct fetal pe fond alcoolic exagerat la care se adăugaseră canicula şi, bineînţeles, vârsta înaintată. Amintirea acelei seri a rămas bine întipărită în memoria mea, putând chiar, şi acum după mulţi ani, să reproduc aproape toate discuţiile ce s-au purtat pe un fond de veselie generală, mult râs şi glume picante ca la orice chef care se respectă.

Dar se pare că nu era râsul nostru. Eu a trebuit să plec o perioadă în interes de serviciu din Capitală, dar în scurtele mele veniri am aflat lucruri care m-au pus pe gânduri. Astfel, într-o zi citesc în ziar că profesorul Duică a murit în urma unui… accident de maşină! mai târziu am aflat că în numărul de înmatriculare al maşinii era şi cifra… 13! Cu câtva timp înainte, întâlnindu-ne la o lansare de carte unde un critic, de altfel foarte plicticos în discurs, bătea apa în piuă, am observat

că profesorul Duică se juca cu un mic… demon. M-am făcut pe moment că nu observ, dar profesorul mi l-a arătat insistent întrebându-mă şăgalnic: „Ţi-l mai aminteşti pe Michiduţă?”

„Ne cunoaştem!” i-am răspuns atunci parcă bravând. Îl regret şi acum pe profesor. Era un om de excepţie şi un mare român! Morţii cu morţii şi viii cu viii, cum spunea bunica, dar se pare că cineva nu voia să fie aşa…

După un timp, eram în biroul redactorului şef de la ziarul Dimineaţa (unde am editat prima revistă ufologică de la noi, FAN OZN, ce s-a bucurat de un succes deosebit), şi unde Vasile Ichim îi preda ştafeta succesorului său, el fiind de curând ales deputat de Giurgiu. Stupoare, am simţit că mă sufoc. Pe birou, printre obiectele personale pe care le recupera la plecare, l-am recunoscut şi pe micul… drăcuşor!

M-a văzut că-l privesc şi, fără să-l întreb, a simţit nevoia să se justifice. „Ştii, l-am câştigat de la Duică în urma unui pariu, chiar cu câteva zile înainte să dea colţul!” spuse zâmbind şi adăugă pe un ton complice: „La urma urmei, mi-l doream foarte mult, încă de atunci, ştii tu de când…”, după care îl băgă cu grijă în servieta diplomat. Am mai evocat un timp împreună câteva momente plăcute petrecute cu regretatul Duică, după care ne-am despărţit cordial, fiecare mergând la ale lui. Mie, totuşi, nu-mi ieşea din cap micul Michiduţă!

Pentru mine a urmat o perioadă mai complicată, un an de ale vieţii valuri care m-au purtat prin toate colţurile ţării. Şi uite aşa, cum stăteam eu pe jumătate adormit la televizor, la un

jurnal de miez de noapte, ca prin vis, aud cum crainica anunţă că Parlamentul face cunoscută dispariţia prematură din viaţă a deputatului de Giurgiu, Vasile Ichim, în urma unui infarct fatal! Cred că, într-o microsecundă, eram treaz de-a binelea.

Atunci am înţeles ceva cumplit, cauza unei întregi serii de decese putea fi micul demon. De la descoperirea sa întâmplătoare, doi dintre temporarii posesori ai statuetei muriseră în accidente de circulaţie şi doi de infarct. Am încercat să aflu ceva de soarta bibeloului de la Horia, fiul deputatului decedat, dar nu ştia nimic de el. L-a căutat, dar nu l-a găsit nicăieri.

Povestea a rămas ca o ciudăţenie pentru mine până în anul 2003, când o istorisesc întâmplător domnului Victor Ianculescu, redactor la Revista *Lumea Misterelor* (revistă lansată de scriitorul şi ocultistul Ion Ţugui), şi pe care întâmplările îl interesează în mod deosebit, rămânând, în mod ciudat, foarte impresionat, cerându-mi tot felul de amănunte, pe care, de altfel, i le-am dat cu plăcere dezinteresată. Nu ştiam atunci că va începe să caute statueta.

După un timp, aflu de la un prieten comun (mi se schimbase de curând numărul telefonului şi pierdusem legătura) că domnul Ianculescu doreşte să discutăm urgent.

Îi telefonez, îmi comunică că a găsit în urma cercetărilor sale micul demon, şi-mi cere să ne vedem, eu fiind singurul „martor supravieţuitor” care ştia povestea întreagă a *drăcuşorului* şi aceasta urma să facă subiectul unei emisiuni de

senzaţie, unde eram invitat alături de mari ocultişti ce doreau să dezlege misterul micii statuete. Urma să mi se comunice detaliile în zilele următoare.

Aici însă firul se rupe, domnul Ianculescu nemaisunându-mă niciodată, deoarece, chiar a doua zi, un prieten comun, redactor la revista menţionată, domnul Ionel Grama, mă anunţă că domnul Ianculescu a murit ucis de un tânăr vitezoman, chiar pe trecerea de pietoni undeva, în cartierul Militari.

De atunci nu am mai auzit nimic despre micul demon sau despre temporarii lui posesori, dar istoria şi personajele fiind reale, după ce cred că am reflectat suficient, mi-am zis că este bine să fie ştiută… măcar, aşa, cu titlu de inventar… întâmplările prezentate reprezintă coincidenţă sau destin? Poate că nu vom şti niciodată. Faptele rămân!

Apropo! M-a sunat un vechi prieten şi mi-a comunicat că în vitrina anticariatului din strada Lipscani tocmai a fost expus, printre multe alte piese, şi… *un mic demon din sticlă neagră*!!!

* * *

NOTA: Această poveste i-am relatat-o redactorului şef de la revista *Luceafârul*, scriitorul Marius Tupan, care a fost impresionat profund de conţinutul ei şi a publicat-o în nr. 30 – 31 al revistei *Luceaförul* din data de 3 august 2005, la pagina 47.

După apariţia povestirii în revistă, Marius Tupan, mai în glumă mai în serios, îmi spune, cu prilejul unei şedinţe de redacţie, că ar fi

interesantă studierea statuii micului *demon* de către ocultişti şi ar fi dispus să participe la o astfel de întreprindere.

Nu ştiu dacă s-a dus să caute statuia şi nu ştiu dacă a găsit-o, eu, cunoscându-i povestea, am refuzat de la acea dată orice contact direct şi orice legătură cu aceasta. De fapt, am spus atunci că apariţia relatării despre întâmplările respective în revistă înseamnă pentru mine încheierea definitivă a poveştii…

Straniu sau nu, a zâmbit cu înţeles şi m-a întrebat cu subînţeles: *Chiar crezi că s-a terminat*!?!?

După ceva timp, veneam dintr-o călătorie îndelungată în Alaska. Îl sun de mai multe ori pe maestrul Tupan pentru a-i da un reportaj despre călătoria făcută dincolo de Cercul Polar de Nord. După multe insistenţe îmi răspunde soţia sa care îmi comunică îndurerată că maestrul *Marius Tupan… a murit de infarct pe o stradă în Bucureşti*…

Cred că orice comentarii sunt de prisos…

Sau, APROPO, mai este cineva interesat de Micul Demon?!?!

TANGENTĂ LA INFINIT[1]

sau

Aventură în cartierul Uranus. Era prin 197…

Profesorul era mulţumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfăcusem din plin exigenţele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse

1 Ion Ţugui, Emil Străinu - Apocalipsa 2000, Editura Z - 2000, Bucureşti 2000

fuseseră răsplătite cu succes. Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la aer curat la munte, deconectează-te şi de luni dimineaţă, din nou la treabă”.

Atât şi nimic mai mult. Apoi mă expedie fără drept la replică, strângându-mi prieteneşte mâna. Nesuferitul de asistent îmi zâmbea complice. „Hai, dă-i drumul, băftosule! Până nu-ţi găseşte iar de lucru şi adio munte!” părea a-mi spune.

Era o zi minunată de primăvară, care mă convinsese să plec pe jos, fără a-mi impune o ţintă anume, sorbind din plin frumuseţile oraşului scăldat în natura renăscută. Nu aveam niciun program pentru acest prilej neaşteptat de relaxare.

Totul fusese prea repede, neaşteptat şi mai aveam de rezolvat şi marea mea problemă. Absent la tot ceea ce se petrecea în jurul meu, iarăşi şi iarăşi îmi repetam. De câtva timp (cât oare?) aveam o obsesie ciudată.

Mă sâcâia din ce în ce mai des şi agasant imaginea unei tinere. La început a fost ca o părere, ca apoi, să nu-mi mai pot lua gândul de la ea. Zadarnic mi-am scormonit memoria căutând-o printre amintiri, rude, cunoştinţe, artiste preferate, neputând să o găsesc nicăieri. O simţeam aproape. Mă învăţasem cu ea, făcea, practic, parte din existenţa mea cotidiană.

Da, cred că Profesorul a avut dreptate, de luni de zile am rezolvat teme de cercetare foarte complicate, supra-solicitându-mă şi aveam nevoie neapărat de o schimbare.

Singurul refugiu mi-l găseam în muncă, pentru

ca apoi să continui şi mai febril căutările. Dar ce legătură să existe între munca mea de informatician (abstractă şi aridă!?) şi fiinţa aceea stranie care cumulează toate dorinţele şi pretenţiile mele cele mai ascunse în materie de frumos şi feminitate?

Mergeam ca un robot, programat să nu-mi scape nicio stradă cât de mică a oraşului. Căutând să scap de această himeră, de fapt alergam după ea să o găsesc. O clipă am tresărit... Dar, nu era decât o florăreasă care-mi zâmbea cumva ironic, observând dezorientarea mea. Eram absent, parcă îmi ieşisem din propria piele. Luasem câteva apostrofări de la agenţii de circulaţie, un vatman şi un şofer făcuseră referiri la părinţi. Nu-mi era foame, nu-mi era sete, nu aveam nevoie de nimic. Ba da! Aveam nevoie de CEVA anume. De Ea! Dar unde să o găsesc?

Începuse să se însereze. Oboseala îşi spunea şi ea cuvântul. Ajuns în parcul oraşului, ceva mă atrăgea irezistibil spre o bancă, aşezată sub un castan imens. Nu era nimeni în tot parcul. Am rămas aici o oră, două, poate numai câteva clipe.

Florăreasa trecea spre casă. Îmi oferea, pe alese, din ultimele ei buchete de flori. Plictisit de insistenţele ei, absent, îi spun că nu am cui să ofer flori. Sare ca arsă. „Cum, conaşule, să n-ai cui?... Dă mâna la baba să-ţi ghicească! Trebuie să ai pe cineva...” Devenise agasantă, am repezit-o să plece. Probabil aveam o privire foarte năucită pentru că florăreasa renunţă şi se depărtă. După numai câţiva paşi, se opri parcă amintindu-şi ceva. Îmi strigă depărtându-se în întuneric: „Ai s-o

găseşti curând. Şi ea te caută! Şi dacă nu pe ea, pe alta!” Dar de ce alta!? Eu de EA aveam nevoie! Am rămas buimac în noaptea aceea cu lună şi stele.

Doream, în acelaşi timp, să plec şi să rămân. Şi atunci s-a întâmplat incredibilul. La început am crezut că visez. Pe bancă, lângă mine, fremătând de viaţă, privindu-mă tandru, era EA. Voiam să fug, să strig, dar nu mai aveam glas. Nu ştiu ce aş fi putut spune. Mi-a acoperit gura cu degetele ei subţiri şi mi-a şoptit: „Să nu spui nimic! Te-am găsit. Te-am găsit, în sfârşit, te-am găsit!”

În razele lunii, printre sărutări şi îmbrăţişări, o priveam… Da! Era EA! Dar de fapt cine era!? Puneam în îmbrăţişările acestea toate energiile Cosmosului. Ne-am ridicat şi am plecat ca doi adolescenţi în pragul primei sărutări.

Nu îndrăzneam să întreb nimic, nici cine este, nici de unde vine, nici ce vrea de la mine, de ce m-a urmărit atât în gândurile mele… Dacă se rupea vraja? îmi cere să o urmez.

Cred că o pot urma până la capătul lumii, dacă acesta există undeva. Nu mă pot sătura privind-o. Are o costumaţie cam ciudată, ceva în genul actriţelor din perioada antebelică. Totul alb şi o pălărie cu boruri imense. Ochii îi iradiază ca doi cărbuni aprinşi. Pare învăluită într-o lumină siderală.

Ne plimbăm prin oraşul adormit. Tăcem amândoi. Conversaţia noastră se rezumă la simple atingeri şi tandre mângâieri. Ne oprim în faţa uni imobil. Mă strânge în braţe trăgându-mă lângă perete.

Stai!” îmi spune. Trecea cineva. Fac şi desfac tot felul de analogii… Cine ne urmăreşte?! Şi de ce?! Şi, de fapt, unde mergem!? îmi dau seama că suntem undeva la marginea oraşului, zonă pe care nu o cunosc prea bine.

Umbra trece pe lângă mine. Nu ştiu ce aş fi în stare să fac în caz de… Umbra vine spre noi. Ce are în mână?! în ultima clipă, îmi dau seama că este florăreasa. „Vezi, conaşule, că ai găsit-o? Cumpără-i flori!” Cumpăr toate florile şi i le ofer EI.

Îmi prinde una la rever. Nici nu-mi dau seama când florăreasa dispare în întunericul nopţii.

Ţinându-mă de mână, mă conduce în imobil. Este umed, rece, scara scârţâie îngrozitor şi pare nesfârşită. Întunericul creează tot felul de fantome. Aud sunetul cheii răsucite în broască, uşa se deschide şi pătrundem în apartament.

Camerele mobilate fastuos şi decorate abundent par rupte din ireal. Ne oprim într-un salon inundat de flori, dar, ciudat, nicio fereastră nicăieri.

Draperii grele de pluş acoperă pereţii… încăperea pare dominată de pianul ce se află aşezat lângă un imens gramofon. Decor? Poate. Renunţ să mai iscodesc încăperea. O privesc pe

EA. Abia acum îmi dau seama de ceea ce reprezintă. Îi spun că nu vreau să o părăsesc. Rămân cu ea pentru totdeauna. Nu mă mai interesează nimic altceva.

Totul pare un vis. O întreb dacă se teme de cineva. Îmi spune să tac, ştie că o iubesc şi nu este nevoie să i-o mai repet. La pian cântă o melodie

care mă copleşeşte prin bogata ei încărcătură emoţională. Nu ştiu cât a durat totul. O pendulă bate undeva într-o altă încăpere.

Mă sărută şi-mi cere să plec, să nu o mai întreb nimic, să nu o mai caut. Este ca o poveste cu sfârşit nefast. Ea mă va căuta. Nu vreau şi nici nu pot să accept. În faţa implorărilor mele, devine o stană de piatră, mă prinde de mână şi-mi cere să fugim, altfel totul va deveni îngrozitor.

Fugim coborând scările în trombă. Jos mă îmbrăţişează. O sărut ca un apucat. Dispare în imobil, nu înainte de a-mi lega la gât o eşarfă. Rămân năucit. Îmi trebuie timp ca să-mi revin. Orice insistenţă nu mai avea rost. Memorez poziţia imobilului şi plec direct spre casă, unde adorm ca doborât de fulger.

Mă trezesc razele soarelui, mângâindu-mă prin geam. Pentru o clipă am convingerea că am visat şi intru în panică, totul părându-mi iremediabil pierdut. Zăresc floarea de la reverul hainei şi eşarfa şi îmi recapăt certitudinea revederii. Nu voi aştepta, o voi căuta! Voi face orice pentru a o păstra. Nu-mi poate sta nimic în cale.

Mă îmbrac în fugă şi caut să reconstitui, din memorie, drumul până la locuinţa EI. Iau un taxi, iar drumul mi se pare un calvar. Cobor, merg cât se poate de repede, alerg, dar am impresia că stau pe loc. Iată-mă, am ajuns! Aceasta este strada. La colţ este casa EI. Aproape că fug. Sunt aproape. Nu, nu, se poate!

Pe colţ este un parc plin de copii şi de părinţi grijulii. Mai verific o dată, şi încă o dată, de şapte

ori, de zece ori… Nu este nicio greşeală. Simt că-mi plesnesc arterele.

Doi bătrâni joacă table. Le explic ceea ce caut. Cei doi se privesc semnificativ. Amândoi zâmbesc persiflându-mă. „Ascultă, tinere – îmi zice unul – casa despre care vorbeşti nu mai există de la bombardament!”

Şi mormăi către celălalt: „Când eram ca el, parcă eram cu picioarele pe pământ. Ce întrebare!? Să-şi bată joc obraznicul!”

Simt că nu mai am aer. Am senzaţia că-mi pierd minţile. Nu se poate, doar aseară am fost aici şi EA a rămas aici! Plec… şi nici nu ştiu unde merg… sau încotro… nimic nu mai are sens!

Cineva se apropie de mine, mă strigă. Este urâciosul de asistent.

„Hai repede la metrou, altfel începem cu întârziatul de lunea, şi Profesorul are să se supere. Ai petrecut bine?” „Petrecut!? A, da…” îl urmez aproape mecanic. Luni!? Cum luni când ieri era joi!? Din staţia de metrou, florăreasa mă strigă: „Ce faci, conaşule, unde ţi-e artista?!”

De o săptămână nu am ieşit din institut. Toată povestea pare o nebunie. Deşi am floarea şi eşarfa, nu am curaj să o istorisesc nimănui. Unde ai dispărut? De ce nu te-am ascultat?

Profesorul era mulţumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfăcusem din plin exigenţele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră răsplătite cu succes. Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la…”

REVELAŢII CU ŞI DESPRE ION ŢUGUI*

Prin septembrie 2001, într-o seară târzie, am primit de la *Ion Ţugui* de care, de altfel, mă lega o veche prietenie, un telefon cel puţin ciudat prin insolitul nerepetabilităţii sale: maestrul Ţugui îmi cerea să-l vizitez urgent chiar în acea noapte, lucru, de altfel, total neobişnuit în relaţia noastră amicală de până atunci. Nu-mi argumenta cu nimic dorinţa sa şi nici eu nu l-am descusut asupra cererii sale care părea foarte motivată, gest singular de acest fel până la acea dată, fapt ce m-a făcut să nu insist în eventuale explicaţii…

Am luat un taxi (era aproape de miezul nopţii), apoi, din faţa Televiziunii Române, am mers la pas mica distanţă ce mă despărţea de imobilul în care locuia „Nea Ion”, cum îi plăcea să-l apelez şi asta doar pentru că era… „mai vechi” ca mine!

Noaptea era rece şi înstelată, caldarâmul uscat foşnea la adierile de vânt ce mişcau frunzele moarte, care încotro, iar eu îmi puneam zeci de întrebări asupra straniei noastre întâlniri nocturne.

Chiar întâlnirea propriu-zisă nu mi-a lămurit mare lucru, lăsându-mă în ceaţă pentru multă vreme.

După ce am scăpat de „Talpa Iadului”, câinele fioros şi negru ca smoala ce păzea vajnic intrarea, am fost invitat în casă, în bibliotecă, locul de creaţie al maestrului unde, de cum am intrat, am simţit o atmosferă foarte tensionată, chiar apăsătoare… Aflu că soţia sa, scriitoarea Diana Voievozeanu, şi fiul său, Ionuţ, sunt „la ţară”, iar maestrul sosise de câteva ore acasă. Evit constant

întrebarea directă asupra bizarei întâlniri, mai ales după ce constat cantitatea excesiv de mare de ţigări, cafea şi pepsi consumate în puţinele ore de la sosire. Îmi spune că a fost în provincie (lucru care, de altfel, îl cunoşteam pentru că mă anunţase la plecare) unde se întâlnise cu mai multe prezicătoare celebre pe care voia să le aducă la emisiunea *Lumea Misterelor* de la Tele 7 ABC, la care colaboram împreună. Din acest moment, lucrurile au intrat pe o pistă cel puţin ireală, discuţia noastră cantonându-se asupra a două subiecte: destinul creatorului de artă, în general şi... palindromul (numerele, cuvintele şi expresiile, care au aceeaşi semnificaţie, indiferent că sunt citite de la cap la coadă sau de la coadă la cap – de ex. 808, rar, radar etc.). Discuţia a fost foarte aprinsă toată noaptea, Nea Ion fiind într-o vervă în care rar l-am văzut. Cei ce l-au cunoscut ştiu că era un om plin de energie şi dinamic. Ne-am despărţit când soarele era sus pe cer, numai treburile urgente şi de neamânat frângând discuţia noastră. Am plecat mult mai bogat spiritual în domeniul culturii magiei. Dar... era un dar, cu maestrul Ţugui se întâmplase ceva... aflase ceva, ceva tainic care parcă pentru a lăsa să fie verificat de posteritate îmi încredinţase mie secretul, mie, *ultimul lui ucenic*, cum îi plăcea să-mi spună: i se ghicise destinul şi era iremediabil, *avea să moară la primul palindrom* (!?). Sincer, în faţa unui titan al ocultismului cum era Ion Ţugui, nu m-a mirat nimic, poate şi de aceea, pe moment, nu am dat prea mare importanţă destăinuirii făcute cu promisiunea publicării ei numai dacă se

adevereşte. După acea noapte, Nea Ion s-a transformat: până când a plecat dintre noi, a publicat cel puţin o carte pe lună, zeci de articole şi eseuri. A fost perioada cea mai prolifică de realizator de emisiuni de televiziune. Asta până într-un alt miez de noapte, când un prieten comun m-a sunat şi, cu o voce sugrumată de emoţie, mi-a spus: *Ţugui a murit acum câteva ore*... „Era ca din întâmplare data de... *20.02* Un palindrom, nu-i aşa!?!?

DOR FĂRĂ SAŢIU*

At în Arcadia ego spune un vechi dicton care îmi aduce aminte de începuturile încercărilor mele în ale literaturii, la cenaclul „Dor fără saţiu” de la Urziceni. Dar iată cum a fost...

În 1977 ia fiinţă cenaclul „Dor fără saţiu”, un merit deosebit avându-l regretatul Inculeţ Bălan, alături de entuziaştii Gheorghe Dobre, Valentina Minea, Constantin David, Cornel Iliescu, Marian Ghiţeanu. Catalizatorul acestei naşteri, poetul Inculeţ Bălan, nota: „Eram o mână de copii abia unşi ca absolvenţi de liceu, implicit teribili, puţin cam neconformişti în raport cu ceilalţi, puţin cam dornici de-a-mbrăţişa, dacă se putea, tot pământul, şi mai mult visători, încât nici nu ajunsesem bine să constituim oficial grupul nostru (deci să purtăm un nume), că şi vedeam seri încinse la temperatura spiritelor noastre, volume, reviste, opere rock, piese de teatru jucate în regie proprie de trupa cenaclului şi, culmea, niciunul nu ştia să cânte... Pe 13 august 1977, într-o sâmbătă seara, la Casa orăşenească de cultură, ne uram unul altuia vânt bun la pupa! Şi dor fără saţiu pe

viaţă! – moartea poetului Emil Botta fiind urmată, la scurtă vreme, de naşterea noastră”. (…) Emil Străinu – exploratorul „Universurilor paralele” – şi-a făcut ucenicia la şedinţele cenaclurilor din Urziceni (din *Monografia municipiului Urziceni, 1996*, ediţie îngrijită de Alexandru Buleandră, cuvânt înainte de Constantin Ţoiu, pag. 220 – 221).

Ar fi foarte multe lucruri interesante de povestit din acele vremi, dar, în economia rubricii de faţă, am să mă refer la un fapt cel puţin insolit…

Unele din şedinţele literare la care participam se încheiau uneori la câte o bere, moment ce avea o desfăşurare deosebită, „Ritualul” consta în crearea unei mici boeme în jurul discuţiilor culturale stropite cu bere, umplându-se pahare şi pentru cei absenţi, indiferent de motiv, pe care, implacabil, le beam tot noi, împărţindu-le conţinutul la plecare între cei prezenţi.

După câţiva ani de la terminarea liceului, mai mulţi foşti cenaclişti aflaţi la studii în diferite instituţii de învăţământ din Bucureşti ne-am întâlnit întâmplător în Cişmigiu şi am vrut să recrcăm atmosfera întâlnirilor de altă dată.

Pentru că locul micului „remember” era ad-hoc stabilit, atunci nu am pus (conform vechiului obicei) decât două pahare în plus unul pentru poetul Bălan Inculeţ, ce lipsea, şi altul pe care doream să-l dăm de pomană pentru sufletul poetului Mitu Silvian care, deşi foarte tânăr, decedase subit de curând în urma unui neaşteptat atac cerebral. Obiceiul era să ciocnim cu toate

paharele chiar cu ale celor ce nu erau prezenţi.

Atunci s-a întâmplat ceva straniu. Imediat după umplerea paharelor, când am vrut să ciocnim, urându-ne câte şi mai câte, în mod ciudat, paharul lui Inculeţ Bălan, ce era absent, s-a crăpat din senim de la fund în sus, împărţindu-se exact în două, parcă tăiat cu cuţitul, întregul conţinut scurgându-se jos. Depăşind momentul de uimire, am dat paharul de pomană pentru Silvian unui amărât ce era prin zonă şi am încheiat mica întâlnire, văzându-ne fiecare de treburile sale, pentru că, în mod cu totul bizar, neaşteptat şi nemaiîntâlnit, „ne pierise cheful” să mai „combatem” pe moment în domeniul literar. Lucru, de altfel, la fel de straniu…

După câteva zile urma să aflăm că Inculeţ Bălan, în urma unei grave crize depresive, avea să se sinucidă într-un moment ce coincidea ca timp cu întâlnirea noastră… Nu discutăm motivaţiile gestului, dar a fost o pierdere pentru toţi cei ce l-au cunoscut. Dar, de câte ori rememorăm amintirea sa, nu putem să nu ne aducem aminte şi de incidentul insolit petrecut în Cişmigiu. Unul dintre cenaclişti, ce are preocupări oculte, a explicat că, în ultimele clipe, Inculeţ se gândise la Cenaclu, care *reprezenta viaţa lui*, regretând că-l părăseşte. Dar Răul!? Destinul îl chema dincolo, unde îl aşteptau părinţii şi alţi ascendenţi ai săi, ce terminaseră cu viaţa în acelaşi fel… şi de care poate îl rodea un inegalabil *dor fără saţiu*… No comment!

Din 1991, profesorul Anatol Pavloschi şi Gheorghe Dobre iniţiază împreună cu Nicolae

Petrache, directorul Casei orăşeneşti de cultură, Urziceni, concursul de creaţie „Inculeţ Bălan” cu ediţii anuale, unde cei mai talenţaţi tineri din întregul judeţ, şi nu numai, se adună în fiecare toamnă, la Urziceni, pentru a perpetua acest „dor fără saţiu” al creaţiei.

În 1994, se editează volumul *„Ex libris”* ce va deschide noilor veniţi la altarul literaturii o nouă poartă a cenaclului: versurile lui Emil Botta, *Autoportretul”* lui Inculeţ Bălan, clipele profesorului Anatol Pavloschi, poemele lui Ion Văduva, Silvian Mitu, Marius Stan, Gheorghe Dobre, Constantin David.

Marcela Marinică, Adrian Bucurescu, Colin Cristea vor fi noi porţi în universul literar al „Dorului fără saţiu”. Şi azi sunt mulţi cei ce se întâlnesc la cenaclu dintr-un *Dor fără saţiu*...

TELEFAXUL ONIRIC*

Pe la începuturile anilor optzeci, una dintre provocările care m-au fascinat a constituit-o poarta deschisă de cehul Zdenek Rjdak, care a reuşit să oficializeze cercetarea paranormalului în ţările din Estul Europei, denumind-o *psihotronică*. Cei ce acceptaseră desfăşurarea cercetărilor în acest domeniu de frontieră implicând multidisciplinaritate, nu se gândiseră atunci la progresul ştiinţei, ci mai degrabă văzuseră nişte căi de folosire a psihotronicii în scopul controlării conştiinţei „maselor”.

De regulă, prima poartă de intrare des uzitată în acei ani pentru a studia domeniul menţionat era literatura occidentală, în special franceză şi unele publicaţii ruseşti care publicau largi dezbateri pe

această tematică.

Tot în acea perioadă, au început să apară şi pe la noi, în public, primele persoane ce susţineau că au însuşiri psihice deosebite, cunoscute de regulă sub numele de capacităţi extrasenzoriale.

Nu am căzut în plasa convingerii că aş avea nici cele mai mici aptitudini sau calităţi din categoria menţionată, dar nici nu am negat existenţa fenomenului în cauză la alte persoane. Timpul avea să-mi rezerve multe surprize în acest domeniu.

Începând cu 1990, am fost toţi martorii unei adevărate explozii de cărţi şi reviste ce tratau această problematică, cărora li s-a adăugat un număr impresionant de persoane ce îşi descoperiseră subit capacităţile paranormale. S-au creat asociaţii, fundaţii şi tot felul de alte grupări mai mult sau mai puţin oculte, ce au început să încerce monopolizarea fenomenului scoţând în faţă tot felul de „guru”, cei mai mulţi dintre ei fără o minimă pregătire ştiinţifică.

Aflându-mă în preajma multor astfel de „aşa-zise cercuri de iniţiaţi” care, de regulă, gravitau în jurul unor reviste ca *Magazinul Parapsihologic* şi *Revista de Magie şi Spiritism* (am numit numai două dintre ele, ce în prezent nu mai apar), m-am convins că 95 – 97 la sută din fenomenele şi manifestările prezentate aveau o profundă componentă mercantilă şi nicio legătură cu fenomenologia în cauză. Acest lucru nu excludea şi un 3 – 5 la sută din fenomene care erau de-a dreptul incredibile sau de neexplicat prin cunoştinţele ştiinţifice actuale. Problematica

abordată de parapsihologic (psihotronică) are o multitudine de componente, dar în rândurile de faţă am să mă ocup, în treacăt, numai de un segment al fenomenologiei visului.

Astfel, lecturând o lucrare a regretatului scriitor şi cercetător al *Lumilor de dincolo*, l-am amintit aici pe Ion Ţugui, referitoare la simbolistica viselor, am simţit nevoia de a aprofunda subiectul şi, astfel, am ajuns să-i studiez atent pe Sigmund Freud şi K.G. Jung, care se ocupaseră de acest subiect pe larg.

Deşi multe dintre punctele de vedere ale celor doi converg, referitor la subiectul discutat, mai aproape de o explicaţie acceptabilă şi realistă mi s-a părut aplicarea la cazul dat a *Teoriei coincidenţelor semnificative* a lui Jung. Această teorie este foarte bine aplicabilă, după părerea mea, la conceptul „vise premonitorii”.

În literatura care se ocupă de premoniţiile onirice, nu sunt date decât foarte rar explicaţii ale modului de producere a fenomenului cercetat, ci sunt date interpretări ale simbolurilor visate. Aceste trăiri onirice alcătuiesc „dicţionare de vise” ce prezintă o simbolistică generală, ce a fost obţinută în urma unei experienţe onirice colective de sute de ani şi mii de ani. Paralel cu această simbolistică generală, mai întâlnim şi o simbolistică particulară, neaplicabilă decât unui anumit individ. Aceasta se pare că este legată de trăirile proprii, experienţa de viaţă, cultura şi modul de relaţionare în familie şi societate a fiecărei persoane. Bineînţeles că mai pot fi luaţi în calcul şi alţi factori.

Ca o motivare a studiului acestor aspecte, m-a dus o întâmplare petrecută în urmă cu câţiva ani. Eram un grup de publicişti ce frecventam unii constant, alţii ocazional, Cenaclul scriitorilor militari de la Cercul Militar Naţional.

Într-o noapte visez de mai multe ori un alt coleg de breaslă, jurnalistul Liviu Vişan, cu care, de altfel, nu mă mai văzusem demult, cu care mergeam să ne întâlnim cu scriitorul şi jurnalistul Vasile Preda, care ne promisese că ne va citi din ultimele sale creaţii. În vis, acesta din urmă ne spunea că nu poate să vină deoarece a intervenit ceva urgent şi că se stabileşte definitiv la alt domiciliu, dar că ne va anunţa unde se duce printr-o cunoştinţă comună. Visul m-a chinuit toată noaptea, dar dimineaţă îl uit pur şi simplu. Spre seară, mă întâlnesc întâmplător cu Liviu Vişan şi, în drum spre Cenaclu, discutăm noutăţile, amintindu-ne amândoi că, în acea zi, Vasile Preda ne va citi din ultimele sale creaţii. Dar, înainte de a ajunge la destinaţie, ne întâlnim cu profesorul Deac Liviu, care era prieten de familie cu Vasile Preda şi care ne spune că numai cu câteva ore mai devreme acesta murise în urma unui infarct şi că va fi înhumat în satul său natal, lucru la care noi rămânem sideraţi. Atunci îmi reamintesc visul, îl povestesc celor doi şi atunci aflu că şi Liviu Vişan avusese în aceeaşi noapte un vis identic, de care şi uitase! Instantaneu am înţeles semnificaţia visului, ce era pentru noi mai mult decât evidentă... Poate că aşa a vrut scriitorul, poetul, jurnalistul şi realizatorul de emisiuni radiofonice Vasile Preda să-şi anunţe

prietenii despre plecarea sa în eternitate. Dacă a fost vorba de coincidenţe, mesaje telepatice sau comunicare astrală poate că nu vom şti niciodată... însă, caracterul premonitoriu al visului avut atunci este mai mult decât evident...

COMOARA DE LA ZIDUL MORŢII*

Odată cu venirea verii începea şi vacanţa mare, prilej de distracţii, tabere şi călătorii. Şi acum, deşi a trecut mult timp de la ultima vacanţă mare, îmi amintesc destul de bine diferite întâmplări care, într-un fel sau altul, ne-au marcat copilăria. Timpul între o tabără şi o plimbare la bunici îl petreceam la pescuit, hoinărind prin pădurea din apropiere sau la plajă şi baie în râul ce trecea pe lângă oraş. Cu râul era o întreagă poveste. Chiar macabră, pentru că nu era pe vremea aceea an în care să nu se înece cineva. Apa Ialomiţei, că despre aceasta este vorba, curgea cu viteză foarte mare, iar albia era plină de bulboane, vârtejuri şi gropi pline cu tot felul de vegetaţie în care, dacă te prindeai, nu mai aveai scăpare. Cum spuneam, în fiecare an râul îşi lua tributul, de regulă copii sau tineri care nu ţineau cont de avertismentele privitoare la scăldat, care făceau obiectul chiar al unui sever instructaj făcut de profesori înaintea vacanţei.

Plajă făceam pe nisipul de pe maluri care erau deosebit de înalte şi abrupte. Când ploua mult la munte, primăvara şi toamna sau după topirea zăpezilor, debitul râului era foarte mare, curgerea apei vijelioase, iar de departe se auzea chiar un vuiet tânguitor care parcă îţi ridica părul în cap de frică. Malurile erau presărate cu cruci ridicate

pentru cei ce se înecaseră şi pe care noi atunci le foloseam pe post de cuier de haine. Debutul scăldatului se făcea imediat când vremea era frumoasă şi apa se încălzea cât de cât. Cei mai mulţi se înecau într-un loc numit la „zidul morţii”. Acolo, râul făcea un cot, apa era foarte adâncă, de câţiva metri, iar malul era foarte înalt. Era locul de unde se făceau cele mai năstruşnice şi nesăbuite sărituri în apă. În apropiere era o plantaţie foşnitoare de plopi, unde puteam sta la umbră. Pe maluri, în afara locului descris, erau sălcii plângătoare ce alcătuiau im peisaj deosebit de frumos. Aici puteai întâlni destul de des şi pe cei câţiva pictori din oraş, ce lucrau peisaje inspirate de natura înconjurătoare. Uneori, în păduricea din apropiere, se desfăşurau serbări câmpeneşti sau şedinţe în aer liber ale cenaclului literar din localitate. Foarte aproape era punctul de confluenţă al Ialomiţei cu afluentul său, Sărata, un mic pârâu care, uneori, ieşea din matcă şi inunda o zonă destul de întinsă în jur. La locul de confluenţă, Sărata se despărţea pe atunci în două mici braţe ce creaseră între ele şi râu o mică insulă. Nu mai ştiu când şi cine, într-un an, ne băgase în cap o legendă cum că pe insuliţă ar fi o… comoară! Chiar dacă se spunea că acea comoară era blestemată, o bună parte din timpul petrecut „la gârlă” ni l-am consumat în acea vară săpând pe insulă după ipotetica comoară. Împreună cu prietenul meu, ce-mi era şi coleg de bancă, ajutaţi de o droaie de copii, descindeam pe insulă şi între baie, plajă şi lectură săpam de zor căutând comoara sub privirile ironice ale celor

mai mari care jucau table, cărţi şi şah sau citeau pe malul din apropiere.

Vacanţa era pe sfârşite. Noi eram negri ca nişte draci şi supăraţi că nu găsisem încă comoara. Într-o seară, am surprins în dialogul a doi bătrâni pensionari, ce obişnuiau să se plimbe prin zonă, câteva frânturi de discuţie din care reieşea că aceştia erau foarte miraţi că cineva ne spusese de comoară. Acest fapt ne-a ambiţionat şi mai tare, dar fără rezultate.

Timpul trecea şi începusem deja să ne resemnăm… Dar chiar în una din ultimele zile de vacanţă, în timp ce ne perpeleam la soare, între două şarje de săpat, prietenul meu s-a apropiat mult prea mult de marginea malului râului şi acesta s-a surpat, îngropându-l în nisip. Cu mari eforturi l-am scos aproape sufocat din nisipul ce era foarte greu din cauza îmbibării cu apă, când a avut loc o a doua surpare produsă de curioşii care priveau la acţiunea de salvare. Deşi eram toţi aproape acoperiţi de nisip, am auzit un zornăit şi un uruit asurzitor. Dar ne-am dezmeticit repede când am văzut cum din malul surpat au început să curgă… mii de monezi care se rostogoleau cu zgomot în apă… Nu ne venea să ne credem ochilor, era uluitor ce se petrecea sub ochii noştri. Eram în culmea fericirii! Din întâmplare, găsisem comoara! Până la lăsarea întunericului, ajutaţi de ceilalţi copii, am scos din apă cam trei-patru roabe de monezi. Vestea s-a răspândit ca fulgerul şi au sosit câţiva părinţi şi bunici să vadă descoperirea. Dar, euforia a dispărut repede, monezile erau toate de fier, cu valoarea de 100 şi de 5 lei, emise

în 1940 şi care fuseseră îngropate acolo de nişte negustori după stabilizare… Dezumflaţi şi bosumflaţi, ne-am umplut buzuna rele cu monezi şi am fugit la profesorul de istorie ce se îngrijea de colecţia de numismatică a şcolii pentru a-l consulta privitor la descoperirea noastră… Însă şi acesta ne-a confirmat că singura valoare a monezilor era aceea de fier vechi! Cam aşa s-a încheiat cariera noastră de căutători de comori.

Dar, era ca un făcut, nici acel an nu putea trece fără ca râul să nu facă victime. Chiar a doua zi, un elev de liceu a sărit la „zidul morţii” în apă, în cap, exact într-o piatră ce era pe fundul albiei râului, decedând pe loc. Coinidenţă sau nu, băiatul în cauză era unul dintre participanţii la recuperarea comorii… Oricum se pare că povestea cu blestemul nu era chiar poveste… sau cine ştie… Se spunea că locul ar fi fost blestemat şi, încă din vechime, preferat pentru ascunderea comorilor…

Şi acum ne mai aducem aminte cu duioşie de ameninţările părinţilor noştri: „Mă, să nu dea dracu’ să vă duceţi la gârlă să vă înecaţi, că vă omorâm în bătaie!” Era de tot hazul, ce mai…

De la întâmplarea cu comoara, ulterior, ani mulţi la rând, au putut fi observate foarte multe gropi pe malul râului. Febra căutătorilor de comori se răspândise iremediabil. Poate chiar găsiseră adevărata comoară…

CHEMAREA MĂRII*

Prin ferestre, deşi erau duble, pătrundea de afară o hărmălaie de nedescris. Ţipete, râsete, strigăte şi tot felul de chiote răzbăteau de pe derdeluşul din apropiere, unde o mulţime de copii

încropiseră o bătălie cu bulgări de zăpadă, asta aşa, pentru variaţiune între două întreceri cu săniuţe. Viscolul din ajun, ce ţinuse trei zile, îi blagoslovise pe neaşteptate cu trei zile de vacanţă, şcolile fiind oprite din cauza condiţiilor meteo nefavorabile.

Ceva îmi răscolise amintirile, spectacolul de afară mă dusese precis la *Iarna pe uliţă* a lui George Coşbuc şi la cartea unui scriitor care cândva făcea parte din lectura şcolară obligatorie, lucrarea numindu-se *Comandantul cetăţii de zăpadă*…

Gerul aspru de afară, ignorat în totalitate de copii, mă făcea să aud lemnele trosnind în sobă şi să-mi amintesc cu tristeţe de un prieten, mare iubitor al poeziei care, într-un moment de deznădejde, alesese neantul.

Da… Era undeva la malul mării, pe la începutul anilor

70… încerc să rememorez evenimentele…

La câteva sute de metri de plajă, era dispus un radar care avea misiunea de a supraveghea spaţiul aerian de deasupra Mării Negre, hăt, până departe, deasupra Turciei, Bosforului şi Dardanelelor. Acesta era pe atunci deservit de un colectiv de militari (ostaşi, subofiţeri, ofiţeri) sub comanda unui căpitan. Buni specialişti, nişte adevăraţi aşi în domeniu ei îşi duceau existenţa pe malul mării, relativ izolat şi independent de unitateadin care făceau parte şi de care erau legaţi numai cu probleme cu caracter administrativ.

Când am ajuns acolo pentru un stagiu, am fost

cucerit de ospitalitatea şi caracterul acelor oameni de care şi acum îmi amintesc cu plăcere. Fiecare cu pasiunile şi năzuinţele sale şi toţi la un loc păreau că realizează un puzzle perfect. Câţiva erau pescari înrăiţi, unul sculpta în lemn tot felul de figurine, altul era captivat de arheologia submarină, vreo doi erau filatelişti, oricum fiecare avea cel puţin câte o preocupare interesantă… Nu acelaşi lucru îl pot spune despre un anume politruc…

Cu Căpitanul m-am împrietenit repede. Îi plăcea literatura, admira scrierile lui Jean Bart, George Sand şi citea multă poezie franceză în original (îi plăceau mai ales Baudelaire, Vignon şi Rimbaud). Ţinea un *Jurnal* şi scria poezii încă de pe băncile liceului militar. Avea mai multe caiete cu zeci de poezii. Mie, sincer, mi-au plăcut la lectură, îndemnându-l să încerce să le publice, omul chiar avea talent. Am purtat multe discuţii şi comentarii pe marginea diferitelor creaţii literare ce apăreau pe atunci în revista *Tomis*, pe care o colecţiona şi o citea cu regularitate din copertă în copertă. Pe scurt, era un om cultivat visător şi… sensibil. Cele mai multe poezii ale sale le scrisese de când fusese repartizat aici şi aveau ca temă natura, iubirea şi, mai ales, marea…

Din reverie mă trezesc nişte ţipete şi altercaţii ce veneau de afară: copiii reuşiseră, în joaca lor, să spargă un geam şi acum erau alergaţi de păgubaş… În câteva clipe, derdeluşul improvizat devenise pustiu, copiii fugind care încotro… bineînţeles pentru câteva minute, pentru că îi puteai vedea cum privesc printre scândurile

gardurilor şi aşteptând trecerea pericolului. Dar căldura sobei mă readuce cu gândul la nisipul fierbinte al falezei şi la interminabilele, dar plăcutele discuţii despre literatură şi filosofic pe care le aveam cu Căpitanul.

Deşi era foarte apreciat ca specialist şi militar, politrucii momentului „nu-l înghiţeau” nici cu un vapor de lămâi: „E cu capul în nori”, „Dacă scrie, de ce nu scrie despre patrie, partid şi măreţele realizări ale construcţiei socialiste!?”, „Ce găseşte el bun în «cultura occidentală», în acel ulcior stătut, când izvorul creaţiei trebuie să fie realitatea socialistă a momentului!?” şi, mai ales, „De ce e contemplativ şi nu e combativ şi nu are un spirit partinic!?”, „Ce tot scrie el în jurnalul acela şi despre cine!?” etc.

După ce, câteva poezii cu imagini ale anotimpurilor şi iubirii reflectate în starea mării îi fuseseră publicate, şicanele se înmulţiseră şi deveniseră mai directe. Politrucul îl abordase direct, odată chiar cu mine de faţă: „Când ai de gând să scrii şi despre Comandantul Suprem!? Ai termen o săptămână să scrii nişte *Ode* cu Tovarăşul, sarcină de la Consiliul Politic!” Am rămas perplex, dar i-am văzut privirea goală şi am vrut măcar să-l îmbunez, dar nu am avut timp deoarece, după câţiva paşi, politrucul s-a întors zbierând: „N-am auzit niciun *înţeles*!». Eşti surd!?”

Căpitanul bâigui ceva ce părea să însemne că a înţeles şi plecă spre biroul său în trombă în vreme ce politrucul, bombănind, începu un alt set de observaţii principiale pentru o altă „victimă” ce

îndrăznise să-şi lase mustaţă.

Deşi problemele ce ţineau de atribuţiile funcţionale erau îndeplinite ireproşabil, Căpitanul devenise un fel de „oaie neagră" şi chiar şi eu primisem sfatul „să nu-l mai frecventez, că-l încurajez în stăruinţa sa în greşeală"... în mod ciudat, una din ultimele poezii ce mi le citise se numea *„înecat în vorbele şi cuvintele mării"*... Mi-a povestit că visează în fiecare noapte, cum marea se transformă într-o fecioară ce-l cheamă irezistibil la ea... Am reţinut aspectul, punându-l pe seama stresului continuu la care era supus, dar se pare că era o premoniţie fatală...

Pe fondul unei atmosfere tensionate în jurul personajului descris, mi-am terminat detaşarea şi am fost trimis înapoi la bază, nu înainte de a fi atenţionat că se va informa „mai sus" pentru că „pactizasem cu deviatorii".

După plecarea mea, Căpitanul era ocolit de ceilalţi colegi, asta tot din ordine superioare. Se închisese şi mai mult în el, iar în timpul liber sta cu caietul pe malul mării şi scria poezii...

Mai târziu, am aflat că într-o zi l-au trimis într-o misiune formală, iar „organele specializate" i-au spart fişetul şi i-au confiscat toate poeziile pe care le-au trimis spre analiză „mai sus", drept pedeapsă că nu a îndeplinit ordinul „referitor la Ode" al politrucului. La întoarcere a fost „muştruluit exemplar" în faţa întregului colectiv şi i s-a cerut să predea *Jurnalul* „pentru a i se analiza conţinutul de către organele în drept". A refuzat să-l predea, de altfel acesta nu a fost găsit pentru că îl purta mereu asupra sa... Vădit tulburat,

Căpitanul a plecat spre faleză…

Era o dimineaţă de februarie, cerul era înnourat, vântul bătea tare dinspre est şi marea era foarte agitată. Colegii l-au văzut cum îşi pune *Jurnalul* sub manta, îşi îndeasă şapca pe cap şi intră în marea dezlănţuită, tot mai departe, tot mai adânc, neclintit printre valurile înspumate ale mării, până a dispărut între talazuri…

Nimănui nu i-a venit să-şi creadă ochilor, scena în cauză era parcă ireală, făcând parte dintr-un film horror. Căpitanul nu a mai fost văzut niciodată, nici viu şi nici mort… Colegii au stat ore întregi pe faleză privind tăcuţi marea. De intervenit nici nu putea fi vorba, chiar să fi vrut, marea parcă „era nebună” şi parcă… cânta un refren trist…

Afară s-a înserat, verva copiilor a început să scadă în intensitate, fiind strigaţi de către cei ai casei la masă şi la porţia de poveşti la gura sobei… Viscolul s-a pornit iarăşi şi, stând lipit de sobă, cu ochii închişi, parcă aud marea lovindu-se de faleză…

PRIVIŢI DE *„CEILALŢI**

Sunt unele întâmplări din viaţă care ne marchează şi ne creează dubii sau îndoieli existenţiale majore. Aceste provocări ne răscolesc sufletul şi, nu de puţine ori, ne fac să scotocim realitatea imediată (şi nu numai!) în căutarea unor posibile răspunsuri. Cele ce la voi relata în continuare pot fi luate chiar şi numai cu titlul de „inventar”, dacă pasajele terminale nu vă vor da de gândit despre lucruri şi lumi, deocamdată ipotetice.

Era la începutul anului 1994 şi, după îndelungi eforturi, reuşisem să public lucrarea *OZN – Universuri paralele* la care prefaţa era semnată de Alexandru Mironov ce, de altfel, o şi prezentase la emisiunea „Ştiinţă şi anticipaţie" de la TVR 1, ce se difuza duminica la o oră de maximă audienţă odată cu serialul Star Trek.

Pe la începutul lunii aprilie, domnul Mironov mă sună întrebându-mă dacă sunt de acord să-mi lansez cartea la Timişoara la Convenţia SF Eurocon 94, unde se anunţa o participare internaţională de elită, invitaţie care mă onora şi pe care o accept imediat.

Euroconul 94 a fost, într-adevăr, o manifestare culturală de excepţie care, la genul său, rămâne deocamdată neegalată la noi, până în prezent.

Am participat la lucrările convenţiei cu o comunicare, am reuşit să-mi lansez cartea care s-a bucurat de o primire bună la public şi am luat contact cu multe personalităţi şi cu cele mai noi realizări şi curente în creaţia science fiction.

Erau momente când nu ştiam cum să mă împart între diferite manifestări care, datorită timpului limitat al convenţiei, se desfăşurau în acelaşi timp.

Într-una din seri, la un cinema-grădină, urmăream o gală de filme SF care a durat mult timp după miezul nopţii. Publicul era format din foarte mulţi membri ai cenaclurilor SF din ţară, invitaţi din străinătate şi un public numeros. Nu aveai unde să arunci un ac, pe moment fiind o aglomeraţie de nedescris. Undeva spre zori hotărăsc, împreună cu prietenul meu, poetul

Andrei Dorian Gheorghe (organizatorul şi realizatorul primului cenaclu şi al primului festival de cosmo-poezie din România) să plecăm la culcare, deoarece, a doua zi, la primele ore, în aula Universităţii Traian Vuia, urma să participăm în calitate de invitaţi la o masă rotundă cu public pe tema Perspectivele SF-ului contemporan, eu în calitate de autor de cărţi SF şi redactor al revistei FAN OZN şi colegul meu ca autor al unor volume de cosmopoezie şi conducător de cenaclu literar. „Navigând” efectiv prin valurile de spectatori, ajungem undeva în faţa rândului întâi de spectatori de unde, blocaţi de înghesuială, nu mai puteam nici ieşi, nici întoarce şi nu mai puteam urmări nici filmul. Făcând haz de necaz, ne-am resemnat deoarece, cam în zece – cincisprezece minute, ar fi trebuit să fie o pauză între filme, când ne-am fi putut deplasa spre ieşire. În acest context, nişte cenaclişti de la HELION ŞI STRÂNG, ce se aflau în aceeaşi situaţie cu noi, ne atrag atenţia că, în lipsa filmului, putem să ne distrăm cu „spectacolul din sală”. Nu ne trebuie prea mult timp şi nici prea multe explicaţii ca, pe fondul semiîntunericului din grădina cinema, să vedem în public mai multe perechi de luminiţe, unele verzi (gen ochi de felină, în întuneric), altele roşu intens sângeriu, cum vom comenta mai târziu. Cred că în mulţimea de aproape o mie de spectatori erau opt-zece perechi de ochi verzi şi patru la şase de ochi roşii, care se deplasau după cum erau mişcările capului persoanelor ce-i posedau. Pe fondul contrastului lumină-întuneric, dat de pro lecţia filmului, ne-am putut convinge că

„lucirile” respective proveneau de la ochii unor spectatori. Am privit muţi de uimire „spectacolul ciudat al licăririlor verzi şi roşii” până la finalul filmului, verificându-ne observaţia cu toţi cei din jurul nostru care, pe drept cuvânt, rămăseseră stupefiaţi de acest fenomen. Am comentat zilele următoare pe larg întâmplarea, dar nu am ajuns la nicio explicaţie pertinentă. Culmea va fi când, în seara dinaintea plecării, cu prilejul festivităţii de închidere, vom observa acelaşi fenomen. Deşi, în timp, ani la rând, după Euroconul 94, am căutat împreună cu câţiva dintre martorii la eveniment o explicaţie. Nimeni nu a fost în măsură să o dea.

Asta până în noiembrie 2004, în timp ce mă aflam la o Conferinţă de ştiinţe neconvenţionale, în Olanda, la Amsterdam, la Hotelul Krasnopolsky, ce avea ca temă *Cercurile din lanurile cu cereale*, când, împreună cu nişte colegi cehi, am reîntâlnit fenomenul pe timpul unor proiecţii de slide-uri şi filme cu figurile din lanuri.

Încercând să găsim o explicaţie printre participanţii la conferinţă (doar era pe ştiinţe neconvenţionale), am ajuns la grupul anglo-american care ne-a dat o explicaţie de am îngheţat. Conform, nu numai părerii, ci convingerii lor, ochii verzi aparţineau unor vampiri, iar cei roşii licantropilor (vârcolacilor).

Culmea culmilor a fost când într-una din zile, nişte „conferenţiari” albinoşi, şi pe care, de altfel, nu-i mai văzusem până atunci, deşi începusem să ne cunoaştem destul de bine între noi, participanţii, au ţinut o disertaţie pe tema: *Cine este în vârful lanţului trofic pe Terra – Homo*

Sapiens Sapiens (*omul modern*), *Homo Sapiens Nocturna* (*vampirii*) *sau Homo Sapiens Licantropus* (*vârcolacii*)?

După care, au dispărut la fel cum au şi apărut. Oricum, vreau să vă spun că *Bram Stoker* cu *Dracula* este un mic copil pe lângă ce au putut să ne spună „drăgălaşii albinoşi" în cauză, creându-ne, artificial, adevărate coşmaruri existenţiale. Deocamdată. No comment!

OMUL CU BAGHETE*

Terminasem clasele gimnaziale şi, înainte de binemeritata vacanţă de vară, primisem ca unică sarcină să ne gândim la o compunere cu tema „Cea mai interesantă întâmplare din vacanţă".

Dar anul şcolar următor era încă prea departe, aşa că încă nu ne băteam capul că nu vom avea ce povesti. Eram într-un sfârşit de iulie, ce se prezenta ca un proverbial cuptor. Nu mai plouase de mult timp şi vegetaţia se pârjolea de la o zi la alta văzând cu ochii. Salba de lacuri din apropierea oraşului aproape dispăruse din cauza evaporării naturale cât şi datorită folosirii apelor la irigaţii, spre nenorocirea sutelor de raţe şi gâşte şi, în general, a faunei şi florei acvatice sălbatice ce-i era ameninţat habitatul. Timp de câteva săptămâni, pescarii atinseseră adevărate recorduri cantitative la pescuit, apoi încet, încet peştele rămas se retrăsese, instinctiv, prin reţeaua de canaluri spre lacurile mai mari şi mai adânci.

Retragerea apelor descoperea vederii noastre locuri şi lucruri pierdute ori ascunse zeci de ani. Cum apa era murdară, stătută şi plină de mătasea broaştei, de baie nici nu mai putea fi vorba, aşa că

participam alături de pescari la adevărate „campanii” de pescuit pui de baltă, ce la vremea aceea erau exportaţi în Italia şi Franţa. Cantităţile pescuite erau mari, deşi asta însemna să stăm pe baltă chiar şi opt, zece ore pe zi, dotaţi cu toate cele necesare. Pentru câţiva lei pe zi, alergam prin apa până la glezne sau genunchi, fără a ţine seama de oboseală sau de „rutina muncii”, imaginându-ne mari exploratori şi vânători pe Amazon sau aiurea, undeva, pe mapamond. De vreo zece zile, cu doi colegi de clasă cu care făceam echipă, străbătusem bălţile în lung şi în lat, fiecare zi fiind o adevărată revelaţie pentru noi.

Singura dimineaţă când nu eram încă din zori pe baltă era duminica, când vizionam la televizor „teribilele” aventuri ale Echipajului Val Vârtej şi ne distram cu simpaticii Daniela, Aşchiuţă şi Iurie Darie.

Într-o luni, totul debutase ca de obicei, dar, se pare că, broaştele nu prea voiau să se arate cu niciun chip, decât sporadic, aşa că până la prânz nu prinsesem mai nimic, plus că ne apucase o foame cam ciudată. Aşa că ne-am hotărât să ascundem sculele de prins broaşte în stuf şi, traversând direct fostul lac ce acum era o baltă unde apa nu depăşea jumătate de metru, să mergem să luăm o „gustare” în livada din apropiere, ce era a CFR-ului, căci de mers acasă încă nici nu putea fi vorba.

Uneori se întâmplă să vrei să faci ceva şi să iasă altceva, astfel că, în timp ce traversam ochiurile noroiase ale bălţii, unele mai adânci,

altele, din contră, cât un pod de palmă, unul dintre prietenii mei descoperă un loc ce era populat abundent cu ţipari! Cred că erau mii de exemplare, cam de treizeci de centimetri lungime, verzi, cu capul şi corpul ca de şarpe. Aici, apa avea brusc doi metri şi chiar mai mult, era limpede şi, pe fundul acestei gropi, se vedea un corp metalic enorm, contorsionat ce, ulterior, ne-am dat seama că este o maşinărie, fiind în mare parte din aluminiu. Ne-am scufundat pe rând, câte doi, şi, în scurt timp, ne-am dat seama că era vorba de epava unui… avion!

Eram muţi, copleşiţi de emoţie şi uimire şi nu ne venea să credem ce descoperisem. Nu era niciun pericol evident aşa că am putut explora în voie epava ce nu avea aripa dreaptă şi era căzută cumva cu aripa stângă înfiptă în nămol şi îi lipsea cupola carlingii (ce era destul de mare) ceea ce ne-a făcut să tragem concluzia, prin analogie cu zecile de filme despre război ce rulau pe atunci că piloţii se catapultaseră înainte de impact. De la bunici ştiam că, până după război, lacul acela fusese mult mai mare şi mai adânc, dar fusese regularizat. Dar cum nu aflase nimeni de epavă? Era ciudat căci lacul, deşi destul de întins, fiind amplasat la marginea oraşului, era vizitat zilnic de zeci de pescari, mulţi dintre ei având anvelope de tractor pe post de bărci, cu care exploraseră orice colţişor.

Am decis să păstrăm secretul şi am plecat spre seară, fiecare la casa lui, bântuiţi de cele mai fascinante ipoteze legate de epava acelui avion necunoscut. A doua zi, micile noastre investigaţii

au continuat. Ca un făcut, ziua următoare nu ne-am putut apropia de locul cu epava, deoarece lacul era plin de pescari şi nu voiam să ni se afle secretul.

Între timp, am aflat de la bunicul unuia dintre prieteni de ce locul acela era ocolit de pescari şi atunci, deşi era vară, pe moment, am crezut că am îngheţat de-a dreptul; zona aceea era ocolită fiind foarte periculoasă. Acolo erau nişte gropi foarte adânci pline cu deşeuri de fier şi deşeuri petroliere, unde fuseseră nişte sonde care, datorită nerentabilităţii şi avariilor succesive, fuseseră abandonate. În plus, zona, fiind adâncă, era alimentată permanent cu apă de la nişte izvoare subterane ce făceau ca acolo apa să fie foarte rece vara şi să nu sece, iar iama să nu îngheţe niciodată.

Între timp, întrebăm cunoscuţii mai în vârstă dacă ştiu ceva despre o prăbuşire în zonă a vreunui avion. Insistenţele noastre în a afla ceva legat de presupusul accident nu dau niciun fel de roade, nimeni nu ştia nimic sau nu voia să ne spună. În plus, mai pierdeam încă o zi de „cercetări” la epavă deoarece era ziua de naştere a unuia dintre prieteni şi părinţii săi ne invitaseră la un mic festin. Unul din cadouri, făcut de părinţii acestuia, era o excursie la Ploieşti unde urma să vizităm Casa memorială I.L. Caragiale şi Muzeul Ceasului, deplasarea urmând să fie ziua următoare şi la care trebuia să mergem toţi trei, „aranjamentul” cu părinţii noştri fiind deja, în mod ciudat, perfectat…

Excursia a fost foarte frumoasă şi deosebit de

instructivă, dar aş minţi dacă nu aş recunoaşte că noi nu ne puteam lua gândul de la descoperirea noastră, ceea ce ne-a făcut ca a doua zi să fim dis-de-dimineaţă pe lac.

Când am ajuns la locul cu pricina, am rămas cu gura căscată: pe malul lacului erau un trailer, o macara, mai mulţi bărbaţi în salopete şi doi scafandri. Atenţia ne-a fost atrasă de un tip foarte spilcuit ce părea că investighează lacul cu nişte baghete de cupru îndoite la nouăzeci de grade. Nu ne-a rămas decât să privim cum, ghidat de omul cu vergele, scafandrii localizează epava, o agaţă cu un cablu de oţel, o trag la mal şi o suie pe trailer. La scurt timp este recuperată aripa lipsă şi apoi sunt scoase la lumină alte câteva fiare care, probabil, aparţineau epavei. Observăm cu amărăciune cum descoperirea noastră dispare văzând cu ochii şi cum oamenii în salopetă, după ce încarcă epava, discută, comentează, chiar râd gesticulând şi arătând de mai multe ori spre noi, ce stăteam grupaţi, supăraţi şi retraşi în apropiere.

Dar surpriză! înainte ca maşinile să fie puse în mişcare, omul cu baghetele se apropie de noi, ne întreabă: „Ce mai faceţi, drăgălaşilor?” şi ne lasă o plasă plină de… dulciuri, urându-ne vacanţă plăcută, succes la şcoală şi… noi descoperiri (!?). Ne face cu ochiul complice, dă mâna cu noi şi, deşi civil, ne salută milităreşte, după care se suie din mers în una din maşinile convoiului ce se pusese deja în mişcare… Totul durase mai puţin de două ore şi noi începusem să ne întrebăm dacă fusese adevărat…

Doar punga plină de bunătăţi şi urmele adânci lăsate în noroi de maşinile grele mai aduceau aminte de cele întâmplate. Ne-am retras în parcul din apropiere unde, la umbra unui nuc bătrân, întinşi pe iarba moale şi răcoroasă, am adormit parcă istoviţi în dezamăgirea noastră.

După câteva zile, am aflat de la părinţii noştri că, deşi noi păstrasem secretul, căutând să aflăm date despre epavă, atrăsesem atenţia asupra noastră. Astfel încât fuseserăm urmăriţi de *către un se ştie cine* care, ulterior, anunţase pe *ce au venit* să recupereze epava. Locul exact fusese determinat prin mijloace radiestezice de către *omul cu baghete*.

Despre epavă nu am mai aflat atunci nimic. Noi nu am rămas decât cu un subiect formidabil de compunere, despre care, de altfel, nu ne-a crezut nimeni (!). Dar asta este altă poveste…

După vreo douăzeci de ani, pe omul cu baghete l-am întâlnit întâmplător, într-un context bizar, la malul mării unde se ocupa în continuare cu cercetări radiestezice. Căuta epave, submarine, comori, oameni dispăruţi şi localiza petele de ţiţei din larg. Deşi era cu tâmplele albe şi îmbătrânit, iar eu nu mai eram de mult un puşti, ne-am recunoscut din prima clipă. Ne-am zâmbit făcându-ne cu ochiul şmechereşte ca odinioară, hotărând printr-un consens mut să rămânem în anonimat… în clipele de răgaz şi linişte, recitesc cercetările de radiestezie împărtăşite de *omul cu baghete* în câteva lucrări de succes scrise sub… pseudonim!

ZBOR DE ARIPI FRÂNTE*

Dintotdeauna, ideea de zbor a avut un romantism aparte. Zborul în sine este la propriu o adevărată poezie şi mereu inspirator al artelor. Mitul lui Icar este cel mai la îndemână exemplu. Pe moment îmi vin în minte două nume de artişti slujitori ai zborului, Ionel Femic şi Antoine de Saint-Exupéry. Legat de artiştii zburători, au circulat permanent diferite legende, toate având în esenţă un sâmbure de adevăr. Până cu câţiva ani în urmă, când localizarea locului epavei lui Saint-Exupéry nu fusese încă realizată şi era căutată de decenii la rând, despre autorul Micului Prinţ se spusese chiar că ar fi fost răpit cu avion cu tot de către… extratereştri!

Am cunoscut îndeaproape direct, timp de un deceniu, viaţa de aerodrom şi am mulţi amici între piloţi. Îmi amintesc de un bun amic pilot de supersonice, poet, ce apucase să-şi publice două plachete de versuri şi care, de când ieşise „la simplă” (zborul fără instructor), nu se urca în avion dacă nu avea şosete noi albe. Cât ar părea de ciudat, ani întregi totul a fost perfect până când, într-o zi, când, din motive obiective, nu a mai avut unele noi, albe, şi ca un făcut a avut un incident de zbor la aterizare soldat cu o avarie gravă la aeronavă. Apoi, ani buni, totul a fost perfect cât timp a respectat regula autoimpusă, până într-o noapte la o alarmă când a decolat şi nu s-a mai întors niciodată. Cei care i-au recuperat trupul fărâmiţat dintre resturile epavei avionului, mi-au spus că în ultimul său zbor avusese şosete… negre.

Pilotul Dorn Davidovici, un excelent scriitor ce

reflectase în multe cărţi viaţa de aerodrom, nu se suia în carlinga avionului fără celebra sa eşarfă albă. Mi s-a povestit că la 20 aprilie 1989, când a pierit într-o catastrofă aviatică la bordul unui avion MIG-21 dublă comandă, împreună cu un coleg pe care îl testa, nu a avut eşarfa la el, colegii găsindu-i-o în vestiar! O uitase sau nu o luase intenţionat!?

Îl simpatizam mult pe Dom pentru faptul că era un pilot de elită şi un om de excepţie. Ca scriitor îmi umpluse singurătăţile vieţii de aerodrom prin romanele sale în care îmi regăseam multe din trăirile mele. Cel mai mult mă fascinase lucrarea *Lumi galactice*, carte cu un profund caracter futurologie, care, deşi a avut în timp câteva ediţii, de fiecare dată s-a epuizat.

Şi astăzi, este pentru mine o enigmă acest incident cu deznodământ tragic în care a dispărut pentru totdeauna un mare talent literar. Ancheta a dat un răspuns evaziv aruncând cumva vina pe piloţi, concluzionând că totul se datora unei greşeli umane. L-am cunoscut direct din activitatea de zbor şi nu-mi pot explica cum un pilot instructor cu mii de ore de zbor, ce dubla un alt pilot de vânătoare cu mii de ore de zbor, în toate condiţiile meteo, de la „grele” la „normale”, aşi în acrobaţia aeriană, se prăbuşesc într-un zbor de rutină fără a transmite la sol un minim semnal de pericol.

În 1980 a absolvit prima promoţie de piloţi fete. Acest grup de fete a avut un destin ciudat şi în parte tragic. Iniţial se hotărâse ca primul grup de zbor feminin să fie în mod experimental

compus din douăsprezece cursante. Dar în ultimul moment, un telefon „de foarte sus”, căruia nu i se putea opune nimeni, a mai adăugat încă un nume grupului. Astfel că din acest moment grupul de fete pilot va fi cunoscut sub numele de „Escadrila 13”. Se spune că în momentul când comandantul şcolii de aviaţie a aflat de noul grup a exclamat: „Şi fete şi 13, asta nu se va termina bine!”

Le-am cunoscut când au început zborul la Aeroclubul „Gheorghe Zorileanu” de la Braşov, în vara lui 1988. Fuseseră alese „pe sprânceană”, drăguţe, simpatice şi comunicative. Făceau o adevărată cochetărie din haina militară. Erau foarte sârguincioase, stăpânite de spirit competitiv şi conştientizau ce reprezintă fiecare şi toate la un loc. Nu era un lucru oarecare să faci parte din prima promoţie de piloţi militari femei.

Nu numai feminitatea dar şi zborul le inducea o sensibilitate anume, astfel că toate erau iubitoare de artă, în general, cele mai multe fiind atrase de literatură, pictură şi muzică. Una dintre ele picta, vreo două trei îşi scriau impresiile şi trăirile în versuri şi toate celelalte îşi ţineau la zi „Jurnalul de zbor”. În timp, am observat că erau tare superstiţioase. Nu am să enumăr tematica superstiţiilor, dar superstiţia supremă era legată de cifra fatidică 13.

Am fost foarte apropiat de grupul de fete, consumându-mi timp de trei ani o adevărată idilă cu una dintre ele, intenţionând de fapt să ne căsătorim, dar, în final, nu a fost să fie. Ea a fost repartizată la Suceava şi eu undeva într-o garnizoană uitată prin coclaurile Bărăganului şi

distanţa a făcut ca ochii rar văzuţi să fie, conform zicătorii, uitaţi. Aşa că eu cunoşteam „din interior” frământările grupului.

În anul doi, au fost mutate în stagiu să zboare pe aeroportul Băneasa. Am observat că odată cu schimbarea aeroportului se instalase o stare tensională inexplicabilă în grup. Se făcea trecerea pe un nou tip de avion de şcoală şi acrobaţie. Dar parcă în aer plutea ceva rău, foarte rău. Într-o seară, unul dintre colegi, ce avea şi el o prietenă între zburătoare, mă anunţă că Elena Comănescu, una dintre cele mai bune eleve, de loc din Piteşti, pierise într-o catastrofă aeriană împreună cu instructorul de zbor, Dorina Gutch, pilot de înaltă acrobaţie… Şi acum, după decenii, am în faţa ochilor chipul de înger al Elenei care, în duminica dinaintea catastrofei, ne citise poezia sa *„Zbor de aripi frânte”*, o poezie prevestitoare, tristă, la care noi, micul auditoriu, zâmbisem condescendent! Elena a vegheat apoi probabil din ceruri liniştea grupului, căci până astăzi, în grup nu s-a mai întâmplat nimic rău. Era iubită şi respectată de toţi. Era cea mai bună, cea mai sensibilă, cea mai curajoasă, cea mai…

TABLOUL VRĂJIT *

Printre „sechelele” cu care rămăsesem din liceu se număra şi admiraţia pentru pictură. Oricând aveam posibilitatea, vizitam cu plăcere o expoziţie sau răsfoiam ore întregi albumele ce cuprindeau lucrări ale diverşilor autori sau curente din pictură. Aveam încă din timpul liceului câţiva prieteni care nu numai că se simţeau atraşi de penel, dar aveau şi oarece succes. Un alt amic

era sculptor şi, mai târziu, el, ca şi alţi doi prieteni pictori, va urma artele plastice şi se va dedica lor cu dragoste şi multă pasiune.

Aceştia, pe la 16 – 17 ani, abandonaseră şcoala şi se angajaseră ca ucenici pe lângă alţi artişti care, din lipsă de comenzi, pictau, printre altele, lozinci şi chemări la întrecere în muncă.

Această îndeletnicire, bănoasă de altfel, le creaseră o anumită independenţă, chiar şi financiară, faţă de familie, fiecare închinindu-şi câte o mansardă sau câte o cămăruţă pe post de atelier. Studiile şi le completau, fiind în câmpul muncii, la f.f.

Cu condiţia de a fi la lucru, acolo îi puteam vizita oricând. Şi uite aşa, se crease o adevărată boemă pe care noi, elevii cu şapcă şi matricolă de elev de liceu, o invidiam nespus. După ore, sâmbăta, duminica sau când mai chiuleam de la practică sau orele de curs „nesuferite” ne duceam glonţ la câte un atelier unde, la o ţigară şi o bere, admiram şi lăudam operele confraţilor noştri. Ar fi inutil să vă spun că toţi prietenii mei artişti aveau „în dotare” vestita bască în carouri şi nelipsita pipă!

Noi, cei ce îi frecventam, eram folositori nu numai ca susţinători morali, ci şi ca distribuitori ai operelor, fiind o adevărată victorie când reuşeam să plasăm câte un tablou pe la neamuri sau cu ocazia zilei câte unui dascăl la şcoală. Evident că fiecare primisem câte un tablou cadou cu semnătură şi dedicaţie aşa, pentru posteritate…

Uneori, duminica, îi însoţeam „la târg” unde veneau diverşi negustori care, alături de rame şi

oglinzi, vindeau şi foarte multe tablouri cu pictură naivă, sau prin oraş unde priveam îndelung frescele rămase pe unele dintre casele boiereşti de altă dată.

Eram în relaţii excelente cu toţi, dar o prietenie aparte mă legase de trnul dintre ei care, mai visător şi mai fantast, era mai aproape de mine, ce eram un incorigibil admirator al genului *science fiction* şi *fantasy-ului*. Ore întregi discutam şi apoi el încerca să transpună pe pânză viziunile noastre despre peisaje planetare imaginare şi de aiurea.

Ca de fiecare dată, începerea anului şcolar coincidea cu debutul târgului de toamnă şi era însoţit constant de celebrul bâlci cu cele mai felurite distracţii, cu circ şi spectacole din cele mai diverse, tiribombe şi vestiţii căluşei…

Într-una din dimineţi, admiram cu amicul meu, pictorul, explozia de culoare din zecile de tablouri care parcă te îmbiau să le cumperi. Dar, ca un făcut, de mai bine de jumătate de oră, ochii ne rămăseseră pironiţi asupra unei picturi ce înfăţişa un peisaj, ireal de fapt, reprezentând o căsuţă într-o poiană, dar unde erau şi marea şi muntele şi tot felul de animale şi păsări, în ansamblu rezultând un peisaj foarte frumos şi odihnitor. Dar tabloul se pare că avea ceva special, pentru că, după părerea noastră, ne aflam în faţa acelei picturi de circa jumătate de oră, iar la plecare am constatat că era ora patru după amiaza, ori noi sosiserăm pe la zece dimineaţa… Unde stătusem cele şase ore?! Oare nu ne mişcasem de acolo atâta timp sau se întâmplase altceva?! Dându-şi seama că tabloul

avea ceva insolit, amicul meu a încercat să-l cumpere, dar ca răspuns a primit un preţ ce mie mi s-a părut astronomic. Dar să nu uităm că prietenul meu muncea, astfel că a doua zi ne-am prezentat cu banii să luăm tabloul. Dar stupoare, a doua zi negustorul a mărit iarăşi preţul, lucru pe care l-a făcut succesiv până în ultima zi de târg când a zis că… nu-l mai vinde! M-am mirat foarte tare deoarece preţul oferit pe pictură era de zece ori preţul de pe cel mai scump dintre celelalte tablouri.

A urmat o ceartă, era să iasă o încăierare când, din căruţa de care se sprijinea pinacoteca ambulantă, a ieşit o femeie drăguţă care, cu excepţia faptului că era plină de vopsele pe haine şi deosebit de frumoasă, părea fără vârstă, diafană. Au discutat îndelung, am stat pe înserat la umbra focului, am mâncat frigărui şi am băut must, dar nici a doua zi şi nici azi nu mai ştiu cu precizie ce s-a discutat în afară de câte ceva despre pictură.

Am plecat spre miez de noapte, puţin ameţiţi de mustul aspru şi de întâmplare, muţi, amândoi cu gândul lipit de nurii pictoriţei necunoscute.

Târgul era undeva la zece minute de marginea urbei şi chiar când să intrăm în oraş, amicul meu s-a oprit, m-a privit cu nişte ochi în flăcări pe care nu-i recunoşteam şi-mi spuse cu o voce tremurândă că trebuie să se întoarcă, acolo, la căruţa cu tablouri, să-i vorbească pictoriţei, după care, neaşteptând răspuns, o zbughi într-o fugă de parcă îl alerga o haită de lupi.

După momentul de stupoare mi-am revenit şi

am plecat spre casă rememorând faptele întâmplării şi căutând răspunsuri la ciudăţeniile zilei ce abia se încheiase. Pe amicul meu l-am căutat zile şi săptămâni în şir. Nu a mai dat niciun semn de viaţă. Pe la atelier a apărut după câteva luni părând total schimbat şi purtând o barbă lungă. Am rămas prieteni dar niciodată nu a povestit nimănui unde a fost şi ce a făcut atâta timp cât a fost dispărut. Interesant este faptul că numai eu îi simţisem lipsa, pentru ceilalţi parcă lipsise câteva zile. M-a rugat să nu mai povestesc nimănui întâmplarea. Începuse să se comporte ciudat, nu mai era acelaşi. După puţin timp a dispărut din nou. Am aflat că de atunci a devenit un iscusit şi vestit pictor de biserici, după cum aveam să aflu dintr-o lucrare despre pictura monumentală. De atunci nu ne-am mai întâlnit niciodată…

FANTOMA DE LA PARLAMENT

Bărbatul din faţa mea pare şi, de fapt, este ceea ce de regulă numim un om obişnuit. Este pompier civil de peste douăzeci de ani şi cu excepţia cursului de calificare, a lucrat numai în perimetrul Casei Poporului, „obiectiv” pe care, după cum spune el, îl cunoaşte foarte bine. După atâta vreme are de povestit (lucru care îl face cu bucurie) diverse întâmplări pe care le-a trăit singur sau cu colegii în zilele şi nopţile cât s-a ocupat acolo de prevenirea şi stingerea incendiilor. Există, totuşi, un subiect pe care îl evită în mod constant. Pentru că un prieten comun, ziaristul Sorin Golea, l-a asigurat că îi vom păstra anonimatul, a acceptat să ne relateze

câteva din întâmplările cel puţin stranii pe care el sau colegii săi le-au trăit în această clădire enigmatică. Stăpânit de emoţie (despre el s-ar putea spune multe lucruri, dar numai că este fricos nu) îşi aprinde tacticos o ţigară şi începe a povesti molcom cum într-un weekend rămăseseră pe tură mai puţini şi trebuia să suplinească rondul şi pentru un coleg absent, ceea ce făcea ca timpul de patrulare să fie dublu.

Rondul de zi nu prea pusese probleme, mai complicat fiind cel de noapte când trebuia să fie foarte atent la somările patrulelor şi santinelelor militare ce sunt mai peste tot în clădire. Era trecut de miezul nopţii şi aproape terminase controlul când constată dezamăgit că pierduse sau uitase undeva legătura de chei, probabil lăsată pe lângă vreun extinctor pe care îl verificase. Acum trebuia să reia traseul în sens invers, ceea ce ar fi durat mai bine de o oră, la aceasta adăugându-se şi inevitabila căutare a cheilor… Oricum, altă soluţie nu avea, aşa că, resemnat, trecu la treabă după ce comunică prin staţie colegilor motivul întârzierii, fapt ce-i nemulţumi pe cei din urmă, deoarece nu mai erau „echipe perechi” la partida de tabinet.

Mormăind, vădit nemulţumit de sine pentru momentul de neatenţie ce cauzase incidentul, făcu câţiva paşi pe traseul cunoscut şi, la un moment dat, simţi miros de fum de ţigară. Iniţial a fost convins că vreunul din colegi, fumând, nervos, venise să-l ajute. Dar nu se arăta nimeni, iar mirosul de fum de ţigară persista, devenea chiar mai intens… După câteva clipe, se întâlni cu un ofiţer, un căpitan, îmbrăcat în pufoaică, specifică

militarilor constructori (deşi era vară) la care îi atrase atenţia cizmele murdare de var, ciment şi noroi. Acesta, pufăind dintr-o ţigară, îi întinse legătura de chei şi, fără un cuvânt, plecă fără zgomot pe unul din culoarele laterale locului de întâlnire, lăsând urme de noroi pe marmura strălucitoare a pardoselii.

După momentul de profundă uimire al întâmplării, pompierul îşi reveni repede şi fugi după ofiţer să-i mulţumească şi să-i atragă atenţia, totuşi, că fumatul este interzis în respectiva zonă şi murdăreşte pardoseala holului. Deşi îl ajunse din urmă şi îl mai văzu foarte bine încă o dată, la un moment dat, după ce acesta se uită instinctiv la ceas, nu l-a mai văzut, dispăruse pur şi simplu.

Îl mai căută inutil câteva minute şi, reamintindu-şi ciudata apariţie ce i se întipărise în minte, realiză că acel căpitan avea grade cu… steluţe care nu se mai purtau de mai bine de zece ani (!). Şi ca totul să fie mai mult decât aiurea, urmele se terminau în dreptul unui… perete (!).

Speriat, (cine n-ar fi fost!) dar fără a intra în panică, îşi chemă colegii, cărora le arătă urmele de cizme înnoroiate, ce intrau în zid. Împreună cu colegii săi, a luat apoi urma inversă a paşilor, dar au constatat că aceştia duceau… de fapt veneau dintr-un culoar alăturat, dintr-un alt… perete!

După ce au ascultat relatarea de mai multe ori, colegii săi au refăcut şi ei drumul „fantomei” şi au constatat cu stupoare că paşii veneau şi duceau ireversibil către pereţi ce nu aveau în locul respectiv uşă, geam sau orice altă deschizătură.

După multe discuţii şi căutări zadarnice, unul

dintre colegi, chiar acuzându-l că a realizat o păcăleală de zile mari, a propus, şi ceilalţi au fost de acord la unison, să plece la punctul PSI şi să se odihnească, pentru că după două ore urma alt-rond.

Înainte de plecare, pompierul nostru mai privi o dată spre urmele de noroi de pe marmura holului, moment în care colegii săi l-au văzut cum se face alb ca varul… Privind pe aceaaşi direcţie, toţi au văzut un ofiţer în pufoaică ce traversa holul ieşind dintr-un perete şi intrând în altul…

Toţi au privit înmărmuriţi arătarea şi au rămas cu braţele întinse spre direcţia de unde apăruse fantoma, fără a putea articula un singur sunet. Revenindu-şi, s-au întors la punctul PSI unde au comentat până dimineaţă incidentul pe care au hotărât să-l treacă sub tăcere pentru a nu deveni ridicoli sau suspectaţi de neseriozitate sau chiar de ceva boli mintale. Dar uitaseră de urmele de noroi…

A doua zi, una dintre femeile de serviciu povestea că „iar a apărut fantoma ofiţerului şi i-a murdărit holul de ciment şi noroi (!)”.

Pompierii au negat orice cunoştinţă cu privire la eveniment, dar „specialista în frecat podele ştia după urme ce se întâmplase”, acesta nefiind un incident singular după cum vom mai vedea…

PARLAMENTUL BÂNTUIT DE FANTOME

Întâmplarea cu fantomele din clădirea Parlamentului mi-a amintit de o temă literară (şi nu numai), foarte cunoscută şi anume „Fantoma de la operă”. Din investigaţiile făcute de prietenul meu, ziaristul Sorin Golea, rezulta că fenomenul

apariţiilor şi-a făcut simţită prezenţa de prin anul 2000, deşi au fost şi unele semnalări anterioare, dar care nu fuseseră luate în considerare până atunci. Cel puţin de atunci au început să circule legendele. Unii comentează că ar fi în jur de douăsprezece „personaje” diferite, alţii afirmă că ar fi mai multe. După cum o să vedem, din această galerie nu lipseşte nici fantoma lui Nicolae Ceauşescu şi nici cea a soţiei sale! Conform martorilor entităţile „apar noaptea (dar nu numai) pe coridoarele celei mai mari construcţii din Europa, rup sigilii, fluieră, se tânguiesc, strigă diferite persoane pe nume sau după ajutor, fac să sune sistemele de securitate, se strâmbă la cei ce-i întâlnesc, sfidează camerele video sau chiar se interesează de meniul de la restaurant (Sorin Golea)”.

Relatările încep cam în acelaşi fel: „Lucrez în administraţia Palatului Parlamentului încă de la deschidere. Nu s-a auzit despre o problemă de acest gen (după ştiinţa mea, spune «un martor») până în anul 2001. Atunci am auzit prima poveste. Apoi, alta şi alta, din ce în ce mai des, de la poliţiştii şi jandarmii care lucrează noaptea, pompierii care verifică sistemul de prevenire a incendiilor, bucătari sau chiar persoane oficiale, ca să le zic aşa. Eu, personal, nu am văzut fantomele, cred că din motiv că lucrez ziua. Dar am reţinut «poveştile» spuse de persoane diferite şi cred că ceva trebuie să fie, pentru că fără foc nu iese fum…” spune un martor.

Deşi, în mod normal, lucrătorii de la Palatul Parlamentului nu ar avea voie să vorbească despre

acest subiect (se pare, sub ameninţarea cu desfacerea contractului de muncă), acest personal de la secretare la femeile de serviciu discută apariţiile, fiind permanent la curent cu ultimele „evenimente” transmise din „lumea de dincolo”. Ei au dus, desigur, sub anonimat, poveştile cu fantome dincolo de pereţii groşi de beton.

În urma intensei activităţi spirituale de la Palatul Parlamentului, primul lucru care s-a clarificat l-a constituit faptul că toate apariţiile sunt ale unor oameni care au murit violent în perimetrul sau în apropierea acestei construcţii. Mai este şi cazul unor persoane ce au fost legate puternic afectiv de această construcţie sau de cele anterior dărâmate în vederea realizării actualului edificiu. Un singur caz relatat iese din acest tipic…

Majoritatea entităţilor apar noaptea pe coridoare cu excepţia câtorva apariţii diurne din unele încăperi reci, slab luminate şi, de regulă, rar vizitate. De regulă, fantomele din Palatul Parlamentului nu sunt accesibile, nu se vizualizează în faţa oricui.

Cea mai simpatică „stafie” este cea a boierului „Giovani”, cel puţin aşa i-au reţinut numele persoanele care „l-au văzut şi au dialogat cu el” (cf. Sorin Golea). Apare pe holurile sau pe scările din jurul restaurantului parlamentarilor, în timpul petrecerilor private prelungite, după miezul nopţii, desfăşurate în acest spaţiu. Boierul are caftan din secolul XVII, adică un fel de pălărie sub formă de „oală” de culoare neagră, anteriu cu blană de vulpe la gât. Boierul ar fi fost torturat rău

şi omorât de o ceată de lotri teleormăneni pe care îi împrumutase cu bani.

Totul se întâmplase în conacul său care se afla chiar pe locul actualului Parlament.

„Anca” este o fată de aproximativ 20 de ani, are o rochie de vară cu desen floral. Se arată în special personalului în uniformă, poliţişti sau jandarmi, afişează o stare de disperare, întreabă unde se află şi cere ajutorul. Conform „poveştii ei” a fost răpită de nişte muncitori ce la începutul anilor optzeci lucrau la Casa Poporului. Fusese sechestrată într-o baracă şi violată cu sălbăticie mai multe zile în şir. A reuşit să evadeze într-o noapte, dar a căzut într-o groapă plină cu ţepuşe din fier beton. Nu a văzut-o nimeni căzută acolo şi s-a turnat beton peste ea. (cf. Sorin Golea).

Câţiva muncitori cheflii apar separat, unii în salopetă de vară, alţii în pufoaice şi cu sticle în mână. „Se pare că au murit în accidente de muncă pe fondul consumului de alcool, în timpul lucrului şi au fost accidental turnaţi în beton”. Cel puţin aşa explică cei ce i-au văzut, conform „poveştii lor”.

„Copilul care plânge mereu, sfâşietor, este o apariţie aparte. Spre deosebire de celelalte fantome, aceasta nu comunică, este foarte supărată, şi de aceasta nu se poate apropia nimeni. Povestea sa este necunoscută”.

„Cel mai des întâlnit este grupul celor şase, şapte militari în termen care apar în fel de fel de ipostaze. Unul sau doi au chiar şi nume şi prenume, spunând de unde sunt de loc, şi povestesc diferite lucruri de acasă”.

„Cel mai straniu eveniment s-a petrecut în urmă cu doi sau trei ani când, într-o seară de vară, aceşti militari în uniformă de armată au început să joace fotbal pe pajiştea din faţa intrării Consiliului Legislativ, făcând mare hărmălaie. Un poliţist şi un jandarm s-au dus să-i potolească şi să vadă cine sunt şi cum au intrat, căci nimeni nu ştia ce-i cu ei, dar, ajunşi la locul cu pricina, au constatat că nu era nimeni. Întorcându-se în incinta clădirii, au auzit din nou zgomotele „meciului" şi i-au văzut pe geam din nou pe militarii ce se jucau cu mingea".

Povestea s-a repetat de câteva ori identic. Atunci, poliţistul a aprins reflectoarele şi a chemat patrula de jandarmi, moment în care militarii au dispărut ca prin farmec cu minge cu tot Dar întâmplările nu se opresc aici…

O FANTOMĂ DE GRADUL… „O".

Investigând împreună cu prietenul meu, ziaristul Sorin Golea, relatările pe seama fenomenului apariţiei fantomelor de la Palatul Parlamentului – fosta Casă a Poporului – am găsit nişte persoane care afirmau că au fost în nenumărate rânduri martore la apariţia fantomei lui… Nicolae Ceauşescu! mai mult decât atât, acesta era uneori însoţit de soţia sa, Elena.

Persoanele care susţin că i-au văzut spun că aceste apariţii au început imediat după ce în edificiul menţionat a avut loc, în anul 1998, o mare manifestare internaţională la care au participat liderii religioşi ai tuturor cultelor din lume.

Manifestarea amintită, pe lângă promovarea obiectivelor reuniunii internaţionale citate, a făcut

cunoscută lumii întregi imaginea Palatului Parlamentului ca obiectiv turistic, datorită dotărilor şi caracteristicilor sale (a doua clădire din lume ca mărime după Pentagon), dar a şi dat apă la moară tuturor acelora care, conform unor teorii mai vechi sau mai noi, relevau că oraşul Bucureşti va fi *„Noul şi cel din urmă Ierusalim”*. Au fost scoase de la naftalină vestitele previziuni ale lui *Sundhar Shin* prin care se dorea confirmarea faptului că tocmai şirul nesfârşit de reuniuni internaţionale ce au avut loc aici legitimau transformarea acestui edificiu într-un loc de pelerinaj universal, România devenind centrul spiritualităţii mondiale…

Sincer, îmi doresc din tot sufletul realizarea unei asemenea ipoteze, pentru ţara mea, dar până acum aceste previziuni ca şi cele ale altor aşa-zişi vizionari (vezi celebrele centurii ale lui Nostradamus etc.) au rămas simple exerciţii intelectuale… Dar cum „Epoca de aur” a trecut (am văzut şi cu ce rezultate!?), rămâne ca viitorul, mai mult sau mai puţin apropiat sau îndepărtat, să ne dezvăluie destinul naţiunii noastre…

Conform celor ce ar fi observat fantoma lui Nicolae Ceauşescu, acesta a fost vizualizat în două ipostaze. Una în care este singur îmbrăcat în ţinuta muncitorească, cu şapcă, şi bocanci, specifică vizitelor de lucru, şi alta, mai rară, când este însoţit de soţia sa, Elena, şi sunt îmbrăcaţi ca „de stradă”.

Legenda spune că nu s-a adresat niciodată nimănui, excepţie făcând un moment dintr-o cuvântare adresată unui auditoriu numeros într-

una din sălile de şedinţe, moment surprins din spatele unei uşi de câţiva zidari ce lucrau la finisarea unei scări interioare, făcând ore peste program. Aceştia şi-au chemat colegii cu care au audiat împreună minute în şir cuvântarea „ilustrului cârmaci”, dar când au forţat uşa totul s-a dizolvat, pur şi simplu, într-un „fum verzui” pe fondul unui „vuiet sfâşietor”… Martorii s-au jurat că ce au povestit a fost real – „cum vă văd şi vă aud” afirmau ei –, dar noi nu putem decât să fim măcar parţial circumspecţi…

Toate cele de mai sus ar fi putut fi încadrate în categoria bizareriilor de care existenţa umană nu a dus lipsă în toată istoria sa dacă un personaj important care cunoaşte bine istoria edificiului menţionat nu ar fi spus (fără a nega sau confirma cele de mai sus) ceva foarte interesant. La momentul când, în anul 2004 la 9 mai, s-a serbat Ziua Europei prin cel mai mare spectacol de muzică, lumină şi culoare (lasere), la Palatul Parlamentului, pe fondul *celui mai mare spectacol de focuri de artificii făcut vreodată în Europa* (orchestrat pe computer), s-a realizat şi sfinţirea sau, dacă nu, măcar exorcizarea acestui edificiu!

Dincolo de părerile noastre sau ale celor de aiurea, mai mult sau mai puţin „autorizate” rămân totuşi nişte fapte, întâmplări şi martori care, chiar dacă sunt blamaţi, ironizaţi sau demonizaţi, au şi ei partea lor de dreptate.

Realizarea măreţei construcţii ce este Palatul Parlamentului va dăinui, probabil, ca piramidele egiptene ca un simbol al geniului poporului român (în ciuda tuturor denigratorilor să-i) ce l-a realizat

cu enorme sacrificii materiale şi umane.

Întocmai ca în „Legenda meşterului Manole”, în mod sigur, şi aici „s-a zidit suflet şi trup de om”, ceea ce face să asistăm la zvârcoliri spirituale la graniţa cu „lumea de dincolo”. Poate că atunci când vom şti să ne asumăm faptele proprii şi istoria, oricare ar fi ea, *vom deveni mai buni*, *mai puri*, *mai aproape de Dumnezeu* şi *L vom putea înţelege mai bine*...

PITICUL DIN VIS[2]

Viaţa, această înlănţuire continuă de realizări şi eşecuri, de tristeţi şi bucurii, clipe de fericire şi deznădejdi ascunse, ne rezervă uneori trăiri în care realitatea egalează sau depăşeşte, uneori, visul şi fantezia. Iar când aceste trăiri sunt directe, personale, ne tulbură dincolo de vârste şi uneori ne marchează întreaga existenţă.

Eram prin ultimii ani de gimnaziu şi dacă atunci cineva care mă cunoştea ar fi trebuit să-mi definească în câteva cuvinte personalitatea, primele aspecte s-ar fi referit la faptul că eram foarte neastâmpărat (zglobiu, cum îmi spuneau bunicii) şi dominat de spirit de competiţie.

Astfel, când profesorul de educaţie fizică de până atunci fusese înlocuit cu o tânără profesoară (blondă, atrăgătoare, comunicativă) care „ucisese” scurt şi irevocabil interminabilele noastre partide de fotbal, baschet şi handbal, înlocuindu-le cu atletismul şi gimnastica, specialităţi în care excela, uimindu-ne cu demonstraţiile sale, noi băieţii ne-am pus toţi în cap, în mod irevocabil, să

2 Revista Luceafărul nr.1-2 ianuarie 2006

devenim atleţi sau gimnaşti renumiţi. Asta, mai ales că proaspăta „Olimpiadă México 70” abia se încheiase, iar noi urmărisem cu sufletul la gură toate transmisiile întrecerilor. Şi uite aşa, unii s-au apucat de gimnastica la aparate, de diferite categorii de alergări, sărituri etc., toţi antrenându-ne foarte serios, gândindu-ne că, poate, cândva, vom urca şi noi pe podium.

Nu ştiu nici acum de ce am ales săritura în înălţime care, pe moment, mă dezavantaja, eu nefiind prea înalt şi, pe deasupra, şi mai „rotofei”.

Dar, deşi la început „performanţele” mele erau insignifiante, stârnind chiar râsul celorlalţi „săritori”, după un trimestru eram cel mai bun săritor în înălţime din şcoală. Săritura în înălţine devenise viaţa mea, în timpul liber, după teme, sărind tot felul de obstacole, oricând, orice şi oriunde, uneori cam nesăbuit, luând şi câteva căzături serioase, deoarece şi sportul se face în locuri adecvat amenajate şi sub supravegherea unui antrenor calificat, dar cui să-i spui!?

Nemailungind-o prea mult, trebuie să spun că timp de câteva luni fusesem, după cum spuneam, cel mai bun săritor în înălţime din şcoală şi orice pretendent „la titlu” era imediat surclasat prin demonstraţie imediată în aplauzele celor prezenţi. O altă şcoală îşi trimisese lotul de săritori la concurs, dar i-am învins foarte uşor, parcă eram pe arcuri. Puţin, câte puţin, îmi îmbunătăţeam propriul record spre mulţumirea profesoarei şi colegilor. Este momentul când profesoara îmi atrage atenţia că pentru vârsta, condiţia fizică şi statura mea era un maxim atins şi trebuia să-mi

conserv recordul, nefiind indicat pe moment să mai forţez noi performanţe. Pentru că la orele de educaţie fizică profesoara nu-mi mai dădea voie să „sar mai sus”, am început să mă „antrenez” pe ascuns cu nişte colegi în fiecare zi după ore.

Nesupravegheat, în condiţii neadecvate, improprii şi forţând înălţimea, previzibilul s-a produs. La o săritură, am căzut foarte rău, fracturându-mi mâna stângă şi luxându-mi o gleznă la un picior şi un genunchi la celălalt. „Înţepenit” de durere şi de frică, am fost transportat de colegi peste gard, la spital (spre norocul, meu era chiar în spatele şcolii) la *Camera de gardă*, de unde voi fi trimis urgent la *Secţia de traumatologie*, unde doctorul Pătărlăgeanu, un tip cu alură de boxer „la grea”, m-a luat în primire întrebându-mă, mai în glumă mai în serios, dacă nu vin din vreun război, ce maşină m-a lovit sau cine m-a aruncat din avion. De aici se vor derula nişte evenimente cel puţin interesant de povestit. Astfel, medicul va constata că aveam o fractură triplă la mâna stângă ce necesita aparat gipsat timp de 45 de zile şi câte o luxaţie la fiecare picior, pentru care trebuia să stau la pat cam o săptămână… Era spre terminarea anului… iar eu eram stângaci, adică, cu alte cuvinte, „adio teme scrise!”… Spre norocul meu, apucasem să dăm toate tezele, aşa că pentru încheierea situaţiei şcolare am fost examinat cu bunăvoinţă numai la oral.

Timpul a trecut, oasele s-au „sudat” şi cu mici eforturi convalescentine m-am integrat în activitatea vacanţei mari despre care nu-mi mai

amintesc prea multe lucruri. Nu ştiu acum cum o mai fi, dar la vremea mea începerea anului şcolar era o sărbătoare pe care în ultimele zile de vacanţă o aşteptam cu toţii nerăbdători. Anul şcolar a demarat cu nelipsita „practică la porumb”, intrându-şi apoi pe făgaşul obişnuit, deşi de fiecare dată altul, urcând de fapt o nouă treaptă.

Deşi aveam scutire medicală şi profesoara mă proteja, am insistat îndelung să vin din nou la orele de educaţie fizică şi, după multe rugăminţi şi promisiunea că nu voi mai face excese, am fost acceptat din nou la pregătire. Dar, probabil, când făcusem promisiunea, „eu nu eram acolo”, pentru că în câteva zile mă integrasem perfect activităţii clasei, neacceptând uşurări. Mi-am reînceput antrenamentele la sărituri şi mă simţeam din nou în largul meu. Dar, la un concurs între clase, glezna ce-mi fusese luxată, cea a piciorului pe care eu făceam „bătaia” pentru săritură, cedează din nou şi… îmi fracturez mâna din nou în aceleaşi locuri. Urmează iar transbordarea rapidă peste gard, apoi *Camera de gardă*, *Secţia traumatologie* şi reîntâlnirea cu dr. Pătărlăgeanu pentru care devenisem deja un „caz”. Problema se agravase: o fractură în aceleaşi locuri de amploare mare şi într-un interval mic de timp se prindea mult mai greu. Cele peste două luni de aparat gipsat mă vor îndemna iremediabil spre lectură şi mă vor face să învăţ pe ascuns, destul de repede, să scriu cu mâna dreaptă. La şcoală voi fi examinat din nou numai la oral până în perioada tezelor când, „prelucrat” îndelung de dr. Pătărlăgeanu şi

eliberat din gips, voi redeveni un elev normal.

În apropierea casei unde locuiam, în spatele bisericii parohiale cu hramul *Adormirea Maicii Domnului*, era un lac care, iama, pe ger, îngheţa bocnă. Şi atunci să vezi sănii, patine şi hochei până în miez de noapte... Bineînţeles că nu-mi scăpa nicio zi din vacanţa de iarnă fără a fi măcar câteva ore pe gheaţă. Eram în stare să răbdăm de foame întreaga zi, numai să nu plecăm de pe gheaţă. Iar eu nu puteam rata, în iarna aceea, distracţia. La început, mai precaut, apoi prinzând curaj, am ajuns în câteva zile să joc din nou hochei. Îmi amintesc că era într-o zi de joi, pe la mijlocul vacanţei de iarnă şi un ger în jur de minus 20 de grade, ce făcuse lacul o oglindă de gheaţă. M-am dus cu sania pe lac şi când ne-am strâns suficienţi băieţi (fetele patinau), am început o nouă partidă de hochei. De la o neînţelegere pentru validarea unui gol, totul a degenerat dintr-o ceartă într-o bătălie generalizată soldată cu câteva capete sparte, numeroase entorse şi trei mâini fracturate... grav era că cineva îmi dăduse, la înghesuială, voit sau accidental, cu crosa peste mâna stângă deschizându-mi fractura din nou. Rămăsesem pe gheaţă mut de durere cu mâna întoarsă într-un unghi nenatural sub privirile îngrozite ale colegilor care nu ştiau ce să mai facă... Unii au fugit de frică, ceilalţi rămaşi au urcat „răniţii” pe sănii şi într-un cortegiu sinistru ne-au însoţit la spital unde am ajuns pe mâna doctorului Pătărlăgeanu. De frig, frică şi durere aveam o faţă foarte schimonosită (cum aveam să aflu ulterior) ceea ce-l va face pe medic să

pălească la rândul său. După o examinare mai mult decât sumară a celorlalţi şapte-opt „răniţi” (cei loviţi mai uşor, fără urmări evidente, fugiseră), a înfipt mâna în pieptul meu şi m-a dus efectiv pe sus la radiologie şi apoi m-a „reparat” timp de vreo două ore, vreme în care am plâns de durere „până n-am mai avut lacrimi”, după cum îmi voi aminti mai târziu. În tot acest timp, nu a scos un cuvânt, într-un târziu, l-am auzit spunând: „Trebuie să vorbesc cu părinţii tăi, poate mai au nevoie de tine!” Apoi le-a pus şi celorlalţi doi mâinile în gips, dar situaţia lor era mult mai uşoară, acelaşi lucru putându-se spune şi despre capetele sparte care erau acum în curs de decorare cu copci de către asistente sub atenta îndrumare a medicului.

Vestea se întinsese, în orăşelul acela mic, fulgerător şi părinţii au sosit rând pe rând, recuperându-şi odraslele, după obiceiul familial, adică cu dojeni, apostrofări sau ghionturi care voiau să însemne atenţionări pentru ce va urma mai târziu acasă.

Într-un târziu, a sosit şi tata. M-a privit o clipă şi mi-a aruncat în treacăt: „Văd că insişti, insişti, nu te laşi!”, după care a intrat în cabinetul doctorului. Discuţia dura, uşa deschizându-se numai când asistentele intrau sau ieşeau. În acele scurte momente, am auzit frânturi de discuţii de genul: „Este posibil să nu se mai sudeze…”, „O să-i punem tijă…”, „… prindem în şuruburi…”, „… ar fi păcat să piardă mâna…”, care mă făceau să îngheţ de frică. În mod ciudat, tata nu mi-a spus nimic despre discuţia cu doctorul până peste

multă vreme când mi-am scos gipsul şi m-a atenţionat: „Dacă tu crezi că-ţi mai trebuie mâna aia, asta să fie ultima ta cascadorie!”

Consecinţele ultimului meci de hochei nu se terminau aici. Ne-au fost scăzute notele la purtare, au fost chemaţi părinţii la şcoală şi s-a cerut supravegherea noastră atentă, lucruri care, totuşi, s-au uitat repede. Pentru mine, însă, a început un calvar. Căpătasem frica de a nu-mi fractura mâna din nou. Începusem să evit orice participare la jocuri, ocoleam orice aglomeraţie sau îmbulzeală, mergeam numai pe lângă vreun gard. Acasă, după lecţii, mă cufundam în lectură, citisem tot ce aveam şi acum luam cu împrumut cărţi de la biblioteca oraşului, mă înscrisesem la un cenaclu literar, cu alte cuvinte mă schimbasem, devenisem foarte retras. Prietenii mă ocoleau de frică să nu mă accidentez iar şi să fie ei acuzaţi. Se pare că de la şcoală fuseseră avertizaţi să nu mai fiu angrenat în jocuri, putând păţi ceva foarte rău, iar ei credeau că în felul acesta mă protejează. Şocul l-am avut când un elev din anii mai mici a intrat în clasă aducând o carte pentru „Ciungu”. Atunci am aflat că aceea era ultima mea poreclă, şi am trăit un sentiment de frustrare. Vara ce a urmat a fost singura în care nu am vrut să merg în nicio tabără, am stat aproape toată vacanţa la bunici şi am realizat performanţa să citesc toate cărţile lui H.G. Wells, Jules Verne, şi Isaac Asimov, ce apăruseră până atunci la noi. În mod ciudat scriam din ce în ce mai repede, corect şi frumos cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga începusem, în mod ciudat, să mă dezobişnuiesc...

Mă transformasem, ajunsesem să cânt la cor (de care, anterior, nu ştiam ce să mai inventez ca să scap), mai mult decât atât cântam şi în corul bisericii parohiale… Cei de acasă, deşi nu mă mai recunoşteau în năzdrăvanul de altă dată, deveniseră îngrijoraţi, mai ales după ce auziseră şi de poreclă. Cu şcoala mergeam bine, din satul bunicilor culesesem ghicitori, zicători şi strigături care, fiind autentice şi necunoscute în zona noastră, au fost publicate în revista şcolii, *Luceafărul*. În rest, fiind în ultimul an de gimnaziu, începusem pregătirile pentru admiterea în liceu. Timpul trecea şi venise din nou iama, dar rămăsesem insensibil la bătăile cu zăpadă şi săniuş şi eram de-a dreptul stresat la gândul că aş putea aluneca pe gheaţa care se ascundea sub zăpadă şi evitam, pe cât posibil, ieşirile afară care mi le doream în aceste condiţii cât mai puţine şi cât mai scurte. Dacă eu mă complăceam în această stare de fapt, mama, care în tinereţe fusese paraşutistă sportivă, practicând sportul de performanţă, nu se împăca cu „transformarea" mea într-un molâu, căutând orice motiv să mă mai dinamizeze, chiar luându-mă cu ea la cumpărături, să o ajut, „că nu poate singură". Într-o zi, când o însoţisem, la insistenţele ei, la piaţă, ne-am oprit involuntar pe malul lacului de unde se vedea o puzderie de copii pe gheaţă, într-o vânzoleală indescriptibilă. Mie mi s-au umezit ochii instantaneu… M-a strâns de mână şi… Lasă, mamă, să fii tu sănătos şi te întorci şi tu pe gheaţă" zise, dorind să mai adauge ceva, dar în clipa aceea am sesizat lângă noi prezenţa

preotului Zaharia, pe care nu-l văzusem niciunul când se apropiase… Acesta, după ce făcu un schimb politicos de saluturi şi amabilităţi cu noi, se îndepărtă strigând spre noi, destul de tare ca să auzim: „Şi nu uitaţi că orice rugă trebuie ajutată!” şi dispăru printre pomii plini de promoroacă din parcul bisericii parohiale.

Mama a privit lung în urma preotului, a privit lacul, s-a uitat la turla bisericii ce se zărea printre pomii îndoiţi sub greutatea zăpezii, la mine cu o privire de parcă atunci mă vedea prima dată, apoi se lumină la faţă într-un fel în care nu-l mai văzusem până atunci, după care mă îndemnă, chiar zori, să mergem că întârzie cu masa.

Nu ştiu de ce, dar a urmat o zi proastă, totul era pe dos, iar seara, deşi am citit până târziu, nu puteam să adorm. Din când în când îmi revenea în minte imaginea lacului cu toţi copiii aceia zgomotoşi şi bucuroşi. Într-un târziu, am adormit şi am avut un vis straniu. Se făcea că eram undeva pe un câmp plin cu vegetaţie crudă, mulţi maci şi flori nemuritoare. Nu mă puteam mişca, iar în faţa mea era un Pitic cu barbă albă şi lungă, care era tare bătrân sau cel puţin aşa părea… M-a întrebat de ce sunt trist, iar eu i-am spus că nu vreau să-mi mai rup mâna şi totul să fie ca înainte de aceste accidente. A zâmbit, mi-a spus că prin ce-am trecut era o experienţă necesară şi nu numai că-mi voi reveni, dar voi deveni un sportiv de performanţă… La zâmbetul meu amar, Piticul mi-a indicat să privesc într-o anume direcţie… Pe o potecă, la câţiva metri depărtare, un tânăr desculţ, în chimonou, folosindu-se de mâini, se

antrena spărgând teancuri întregi de cărămizi cu o uşurinţă ce părea mai degrabă distracţie. Involuntar, am vrut să strig la el, dar Piticul mi-a spus să nu mai strig degeaba că nu mă aude şi să fiu atent în continuare… După ce termină de spart cămizile, continuă cu un teanc de scânduri şi apoi încheie cu un bloc de gheaţă pe care-l făcu zob dintr-o singură lovitură cu pumnul mâinii stângi. S-a oprit, s-a întors spre o direcţie laterală şi a salutat în stil japonez un alt bărbat ce ţinea de mână un băieţel ce avea în mână un… Pitic ce avea chiar faţa celui cu care vorbisem în vis. După ce răspunse la salut, bărbatul îi comunică tânărului sportiv ceva, apoi plecară împreună. Sportivul trecu pe lângă mine şi atunci i-am putut vedea faţa, dar fiind vis, nimic nu mai mă mira… era chiar faţa mea, chiar dacă păream mai matur… M-am întors spre Pitic, dar acesta dispăruse… Visul mă va obseda câteva zile, apoi îl voi uita amintindu-mi-l din când în când. M-am trezit lac de apă şi nu am mai putut adormi iarăşi până dimineaţă.

Afară era o iarnă frumoasă (oare cine ne-a furat anotimpurile!?) şi se apropiau sărbătorile. După câteva zile, sub pretextul ajutorului la cumpărături, mama m-a convins iarăşi să merg în oraş. De data aceasta, nu am mai luat-o spre zona comercială, ci spre lac.

Nu m-am mirat (era şi o sărbătoare), m-am gândit că întâi vom trece pe la biserică. Mama insistase să-mi iau bocancii. „Ştii, cu ei nu aluneci” îmi zisese. Dar ne-am oprit chiar pe malul lacului, avea în mână un pachet pe care până

atunci nu-l observasem, din care a scos o pereche de patine şi mi-a cerut imperativ să mi le pun. M-am executat fără crâcnire. Apoi m-a împins pe gheaţă şi... a plecat luându-mi şi cheia de la patine!

După câteva momente de panică, am început să patinez, cu grijă la început, apoi tot mai sigur pe mine, era ceva fantastic, nu puteam să mă mai opresc! Dar ce se aude!? Pe moment, toţi ceilalţi copii s-au oprit privindu-mă atent cum patinez şi apoi mă aplaudă cu frenezie. Mi se umezesc ochii fără să vreau...

În seara aceea am ajuns acasă, pe patine, foarte târziu, dar nu a avut nimeni ce să-mi zică pentru că „dormeau”. Nimic mai fals! Undeva, în bucătărie, îl aud pe tata adresându-se mamei: „Ai văzut, tu, drac mort!?”

Patinele le-am abandonat abia pe la sfârşitul lui februarie când a început dezgheţul... Am intrat apoi în „focul” pregătirilor pentru examenul de admitere la liceu.

Într-o seară, tata mă întreabă dacă mi-l mai amintesc pe doctorul Pătărlăgeanu, iar eu confirm că nu aveam cum să-l uit. „Ştii”, îmi spuse, „m-am întâlnit ieri cu el, m-a întrebat de tine, te văzuse în repetate rânduri pe lac la... hochei sau jucând fotbal. Dar nu era îngrijorat...”. Scot un „Aha!” prefăcut mirat. Şi adaugă, parcă cu înţeles: „A plecat, l-au promovat la Bucureşti, şef de Secţie la Urgenţă”...

Simt o strângere de inimă, mă uit la mână dar mă îmbărbătez şi îmi spun în sine: „Las că şi la Bucureşti sunt copii, chiar mai mulţi... şi mult mai

multe lacuri îngheţate!”

Zece ani mai târziu… Undeva în Bărăgan, mă antrenez la karate sub supravegherea lui sensei Yozuki. Este o zi de mai strălucitoare. Câmpul este verde şi plin de maci şi flori nemuritoare înflorite într-o simfonie de nuanţe… Exerciţiul se apropie de sfârşit. Sparg ultimele teancuri de cărămizi şi scânduri, rezervându-mi pentru „desert” un bloc de gheaţă, pe care îl zdrobesc dintr-un singur pumn executat cu mâna stângă. Îl văd pe sensei Yozuki mulţumit că se apropie şi îl salut conform ritualului. De undeva, dinspre un pâlc de ciulini, se apropie prin iarbă băieţelul său care are vreo cinci anişori. Are în braţe un Pitic pe care abia îl ţine în braţe şi care are (ciudat!?) o figură cunoscută mie, figura *Piticului* din visul de acum un deceniu…

FANTOMA DIN HANGAR

Baza Aeriană Cosford Royal (Shropshire, Anglia) şi-a deschis porţile în 1938, ca fiind un loc de menţinere şi depozitare a aeronavelor, cât şi de pregătire a bărbaţilor şi femeilor care vor asambla, repara şi întreţine avioanele armatei britanice.

Sute de mii de oameni au trecut prin programele acestei baze înainte de a ajunge în cariera Royal Air Force. Deşi unii dintre aceşti tehnicieni nu au fost vreodată în tranşeele celui de-al Doilea Război Mondial, rolul pe care l-au jucat în serviciul forţelor aeriene a fost la fel de important în război ca şi cel al piloţilor care conduceau acele avioane de care ei aveau grijă.

Intre mecanici şi personalul volant şi

avioanele la care lucrau era prezentă o puternică legătură, cât şi un simţ al datoriei, care poate explica de ce un mecanic nu ar vrea să părăsească baza deşi datoria sa, războiul, cât şi viaţa sa, s-au terminat deja.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Cosford a angajat 4.000 de oameni. Faimoasele avioane Spitfire au fost asamblate în această bază, iar în 1940, un mare spital militar a fost construit pentru a ajuta la repatrierea prizonierilor de război.

Astăzi, Cosford este şi gazda unui muzeu militar, hangarele sale încăpătoare păstrează câteva avioane din cel de-al Doilea Război Mondial.

Unul dintre punctele de interes din muzeul Cosford este Lincoln Bomber, un bombardier negru impozant care a fost creat prea târziu pentru a putea lua parte la război. Bombardierii Lincoln au fost concepuţi în principal ca bombardiert de lungi distanţe, nave care pot fi folosite în Pacific, care să ajungă în Japonia şi apoi să se întoarcă în teritoriul aerian aliat.

Însă, atunci când avioanele au fost gata de decolare, războiul deja se terminase. Lincolnurile au fost atunci luate în considerare pentru utilizarea în Războiul Rece, patrulând marginile Cortinei de Fier, în cazul în care era necesară implicarea forţei.

Dar, precum a evoluat Războiul Rece aşa a evoluat şi tehnologia de creare a armelor. Timpul avioanelor cu reacţie a venit în 1950, iar avioanele Lincoln erau prea încete şi masive pentru a face

faţă unui avion de luptă cu reacţie, ele fiind moral şi tehnic depăşite.

Lincoln Bomber Nr. RF-398 a ajuns în hangarul numărul 3 al muzeului Cosford 1977, spunându-se despre el că ar fi bântuit de o stafie.

Unii spun că este cea a unui pilot complet echipat, care ar fi putut şi a pilotului avionului din acel timp.

Alţii spun că este stafia unui fost inginer care pare să fie legat de îmbunătăţirea şi modernizarea avionului.

Martorii au confirmat vederea unor apariţii, iar alţii au spus că au auzit o voce fluierând o melodie, deşi nu a fost descoperită nicio prezenţă umană.

Deşi nu putem fi siguri cine bântuie hangarul, ştim că stafiile au început să apară la scurt timp după primirea avionului Stuart Edmunds. Un localnic investigator al paranormalului din Shropshire, de asemenea fost angajat al muzeului Cosford, a discutat câteva din legendele cât şi descoperirile sale în cadrul bazei.

„Nu am mai auzit niciodată de vehicule de orice fel care să fie bântuite şi mă întrebam cum de un avion poate fi bântuit dacă nu se află într-o poziţie fixă”, a spus Edmunds.

Casele, deoarece au stat în acelaşi loc, atmosfera şi energiile vieţilor trecute se întâlnesc cumva în acel spaţiu singular şi ar putea fi o explicaţie în cazul bântuirii caselor. Dar cum ar putea un avion să fie bântuit?”

Această întrebare a fost începutul investigării lui Stuart în cazul bazei. Edmunds a lucrat la

muzeu din ianuarie până în august 2005, având funcţia de asistent de muzeu. Deşi nu a primit permisiunea de a lansa o cercetare completă asupra avioanelor şi hangarului, a primit permisiunea de a afla mai multe despre fantomele de acolo.

„M-am folosit de poziţia mea pentru a putea ajunge la avion şi să fac investigaţii.

Aş fi putut să petrec noaptea întreagă în hangar, lângă Lincoln" a spus el.

„Este chiar surprinzător numărul de sunete care veneau din avion. Se auzea ca şi cum înăuntru ar fi fost oameni care se jucau cu manetele şi butoanele, deşi avionul era complet închis".

Lui Stuart i s-a permis să intre în interiorul avionului Lincoln pentru a face câteva poze şi pentru a-şi monta echipamentul de înregistrare, care va fi încuiat înăuntru peste noapte. Echipamentul va înregistra până rămâne fără casetă.

„Ce ai auzit când ai ascultat înregistrările?" îl întreb.

„Suna ca şi cum cineva ar fi apăsat butoanele, cât şi un sunet ca bruiajul de radio, în genul acela" a spus Edmunds.

„Au fost raporturi din partea personalului în legătură cu lucrurile ciudate de acolo?"

„Unul din paznici mi-a zis de o femeie în vârstă din hangar care a spus că a văzut pe cineva în uniforma RAF din cel de-al Doilea Război Mondial care semăna cu uniforma unui inginer. Acesta avea unelte şi lucra la Lincoln.

A spus securităţii, gândindu-se că nu era posibil ca cineva să lucreze la acea oră din noapte. Paznicul a mers cu ea şi a auzit sunetul de unelte căzând pe podea, câţiva paşi de-a lungul hangarului şi apoi un sunet foarte puternic de lovitură lângă una din ieşirile de urgenţă, însă nu a văzut nimic.

S-au uitat împrejur, dar nu era nicio urmă de unelte, deşi erau pete de ulei pe podea ca şi cum cineva ar fi lucrat acolo. A mărturisit că nu îşi poate explica întâmplarea. A presupus că cineva foarte pasionat de avioane a încercat să fure părţi din avion sau poate vreun mecanic vechi nu se putea dezlipi de vechea profesie”.

Această doamnă era însă convinsă că „era îmbrăcat în haine vechi şi arăta de parcă ar fi păşit direct din anul 1945”.

Bombardierul Lincoln nu este singurul vehicul bântuit pe care l-am explorat în „Fantomele războiului”. Nu ne este încă clar ce exact bântuie aceste arme de război şi putem doar să speculăm în jurul dovezilor despre bântuirea lor.

Poate simţul datoriei din partea celor care au avut grijă de aceste vehicule, cum este cazul Bombardierului Lincoln îi leagă de aceste relicve de război, un simţ al menţinerii acestor păsări de metal gata de zbor în orice moment, în caz că Anglia ar avea această necesitate.

LUMEA DE DINCOLO DE NOI

Eram de două săptămâni internat în spital din cauza unei pneumonii care nu voia să cedeze în niciun chip, deşi o armată de medici îşi dădea toată silinţa să mă ajute să învingboala. Zilnic, şi

uneori chiar şi de două ori pe zi, secretara mă vizita aducându-mi cele trebuincioase, presa şi veşti de afară, eu cu greu putând părăsi patul din cauza puseurilor de temperatură şi stării generale constant proaste, uneori mergând spre înrăutăţire. În salonul cu patru paturi unde stăteam, devenisem cel mai vechi chiriaş ceilalţi trei fuseseră externaţi, doi de nevoie, prin deces, al treilea plecând pe picioare, vindecat, sau, mai precis, ameliorat, cum am putut citi pe biletul lui de externare. Atunci am înţeles de ce eram tratat cu atâta atenţie… din rezerva asta se pleca de regulă după câteva zile învelit în cearşaf şi cărat de brancardieri la pavilionul de examinare anatomo-patologică, adică la morgă pentru… necropsie. Nea Tudor, cel ce plecase ameliorat, am aflat că rudele îl luaseră pe semnătură, la cererea lui, ca să moară acasă… Noii mei colocatari nu erau nici ei mai norocoşi, noaptea trebuind să ne chinuim să dormim cu lumina aprinsă pentru că, parcă programaţi, prin rotaţie, în fiecare seară trebuia să-i fie câte unuia dintre noi rău şi câte o soră sau infirmieră ne păzea să nu murim din accesele acelea teribile de temperatură şi tuse. Într-unul dintre sertarele unei noptiere, nu lipsea niciodată un chibrit şi… lumânări.

Nu prea vorbeam decât la nevoie lucruri foarte precise şi urgente ce ţineau mai mult de o asistenţă mutuală ce se stabilise ad-hoc între noi, fiecare fiind destul de des vizitaţi de rude şi prieteni ce erau enervant de politicoşi şi grijulii. Astfel că, am fost de-a dreptul uluit, într-o seară

când am fost vizitat de nea Tudor care, spunându-mi că a venit să mă vadă cum o mai duc, mi-a lăsat un plic voluminos. Grăbit din cale afară, a plecat încurajându-mă că mă voi însănătoşi repede pentru că fac parte din marele PLAN al contactului între lumi. Până aici totul a fost clar… De aici încolo… nu prea… Într-o săptămână m-am vindecat, spre mirarea şi satisfacţia celor ce m-au îngrijit şi am fost externat. Ca un făcut, din întâmplare, de plic uitasem de tot. În concediu medical fiind, toată ziua priveam la televizor sau citeam, având încă restricţionat accesul în aer liber datorită temperaturilor scăzute mult sub zero şi vântului. Eram fericit că scăpasem de boală şi într-o dimineaţă am primit un telefon de la… nea Tudor care era vizibil supărat că nu deschisesem plicul ce mi-l adusese.

Brusc mi-am amintit întreaga întâmplare şi m-am repezit după plicul abandonat în teancul de publicaţii ce-mi ţinuseră de urât pe timpul spitalizării. Plicul galben voluminos era burduşit de foi scrise mărunt, de mână, fotografii, câteva casete audio, CD-uri, dischete PC şi o casetă TV-VHS. Eram entuziasmat şi totodată uluit. Toate se referau la modalităţi de contactare şi comunicare între diferite tipuri de lumi (umane, transcendentale, subumane, energetice, supraumane, multidimensionale, astrale, atemporale, spirituale etc.). Am luat legătura telefonică cu secretara mea, pentru a contacta urgent triajul spitalului în scopul identificării adresei lui nea Tudor şi aşteptam nerăbdător să conversez cu acesta. Cam într-o oră, folosindu-se

de maşina cu care sosise în trombă, secretara a venit acasă albă ca varul neputând să articuleze niciun cuvânt... îmi întinse telefonul mobil, tremurând ca varga. În zadar am încercat să aflu ceva de la ea deoarece nu făcea altceva decât să repete întruna să sun urgent la numărul aflat pe ecranul mobilului. Am sunat... O voce stinsă de femeie în vârstă mi-a răspuns politicos că se află la adresa căutată, recunoscându-mă de altfel ca fiind colegul de cameră al soţului său, domnul Tudor Gherasim, dar care, în urma unei insuficienţe respiratorii cronice complicate cu o septicemie, a decedat chiar în seara zilei când a fost externat din spital. A fost rândul meu să nu mai am glas şi să văd năruindu-se în faţa mea întreg universul ca un imens castel de cărţi de joc ce se dărâmă la o simplă adiere de vânt. Sunt momente în care logica nu mai funcţionează sau poate că logica umană nu mai poate da răspunsuri credibile la provocările realităţii.

Plicul pe care-l aveam în mână era dovada materială a vizitei făcute la spital de nea Tudor, la câteva zile după ce fusese... înhumat (!?) la cimitirul Străuleşti. Şi mai era ceva. Cu cine vorbisem dimineaţă la telefon? Erau întrebări mai mult decât tulburătoare şi fără răspuns.

După câtva timp, când am putut să-mi reiau activităţile normale, am mers personal şi am discutat cu soţia lui nea Tudor, cu care de altfel mă cunoşteam de la spital, în urma numeroaselor vizite făcute soţului său. Aceasta a rămas înmărmurită când am descris cum era îmbrăcat la prezumtiva întâlnire, hainele fiind exact cele de

înmormântare, dar pe care eu nu aveam de unde să le ştiu, deoarece fuseseră cumpărate a doua zi după deces. Vizibil tulburată s-a scuzat puţin şi a dispărut într-o încăpere alăturată de unde a venit cu un… plic mare albastru pe care mi l-a întins tremurând, spunându-mi că înainte să moară, nea Tudor îi spusese să aibă grijă deosebită de el şi să nu-l deschidă niciodată. A renunţat la plic cu un sentiment de uşurare, cerându-mi să-l iau deoarece ea doreşte să iasă din această poveste halucinantă, dorind să uite toate aceste lucruri ciudate, pe care le considera, foarte credincioasă fiind, o lucrătură a forţelor întunericului. S-a scuzat şi ne-a rugat să nu o mai deranjăm pe această temă, lăsându-mă să folosesc cum cred de cuviinţă cele două plicuri, înţelegând că aceasta este ultima dorinţă a soţului său. Discuţia s-a terminat în termeni amiabili, repetându-mi că vrea să uite această poveste şi că, de altfel, în curând, va părăsi localitatea stabilindu-se definitiv la una din fiicele sale din provincie.

Am plecat mult mai contrariat decât am venit cu gândul nestăvilit să văd în cel mai scurt timp conţinutul celui de-al doilea plic, ceea ce, de altfel, am şi făcut. Conţinutul era asemănător cu cel al primului plic, dar de la început mi-a sărit în ochi faptul că scrisul de mână nu mai era acelaşi, fiind înlocuit cu un scris neglijent cu cerneală verde.

În faţa evenimentelor petrecute singura cheie de descifrare era studierea întregului conţinut al celor două plicuri. Ajuns acasă, am încercat să lămuresc misterul.

Studiul întregului material m-a tulburat

profund dându-mi seama încă de la început că sunt supravegheat pas cu pas şi că probabil voi fi dirijat să acţionez funcţie de interese ale unor entităţi ce aparţineau altei lumi. Unele mesaje erau criptate urmând a-mi fi dezvăluite la anumite date după îndeplinirea unui program de autoinstruire în urma căruia aş fi fost în posesia unui volum de cunoştinţe, metode şi mijloace ce mi-ar fi permis contactul cu lumea aceea îndepărtată, ce mă alesese drept mesager al ei printre oameni.

Seara târziu, am căzut frânt de oboseală deşi nu reuşisem să parcurg decât o foarte mică parte din acele cunoştinţe iniţiatice fabuloase, ce-mi erau destinate autoperfecţionării mele spirituale. Am avut un somn zbuciumat, numai spre dimineaţă m-am afundat într-o odihnă profundă, aproape cataleptică şi catatonică, ce mi-a indus o stare de linişte şi mulţumire. Înainte să mă trezesc, cu ochii minţii l-am văzut pe nea Tudor care îmi tot spunea ceva, uneori chiar certându-mă, discuţie din care, însă, eu nu înţelegeam nimic, doar la sfârşit am reţinut că trebuie să merg acasă şi din bibliotecă să iau un… plic (!). M-am trezit transpirat şi într-o stare de agitaţie, urmărit fiind de gândul de a merge acasă şi de a recupera cel de-al treilea plic.

Secretara mă privea buimacă şi, numai sub ameninţarea încetării definitive a colaborării, a acceptat să mă însoţească din nou la domiciliul lui nea Tudor.

Maşina cu care mergeam, aveam senzaţia că merge mult prea încet şi figura nemulţumită a

şoferului la auzul adresei m-a convins încă o dată că ceva nu era în regulă, lucru pe care l-am constatat cu proprii ochi când şoferul, oprind pe o stradă cu case dărăpănate, îmi spuse răstit: „Aici e Virtuţii 13 bis!”. Scândurile gardului abia se ţineau, multe dintre ferestre nu mai aveau geamuri şi era evident că nimeni nu mai locuise acolo de ani buni. Dar eu fusesem acolo ieri?! Am împins poarta cu forţă şi am intrat în curte unde o bătrână mă întreba binevoitoare pe cine caut. La explicaţiile mele, îmi răspunse că familia căutată nu mai locuieşte acolo de câţiva ani, domnul profesor Tudor murind bolnav de plămâni, iar doamna a plecat de mult în provincie şi nu mai ştie nimic despre ea. Cât despre bibliotecă mi-a spus că mai există încă într-o încăpere, dar cărţile sunt prăfuite, rupte, vechi, într-o stare în care nu ar mai putea fi citite. La insistenţele mele, am văzut biblioteca sau ceea ce mai rămăsese din ea. Fusese o bibliotecă foarte mare şi extrem de sofisticată, încă mai cuprindea sute de volume terfelite. Vizibil plictisită, în schimbul unei mici sume de bani, bătrâna m-a lăsat să iau, dacă îmi trebuie, o carte pe care o consider folositoare. Am răscolit toată biblioteca, dar nu am mai găsit niciun plic. Şi, dorind să plec, mi-a atras atenţia şi un alt mic corp de mobilier care, prin stil, făcea evident parte din aceeaşi garnitură de mobilă. Aici, într-un sertar secret, printre acte şi alte documente, am descoperit un plic negru, sigilat cu ceară roşie, voluminos şi ciudat, destul de greu, parcă conţinea plumb. Am luat plicul, care în mod bizar era foarte rece, şi am plecat sub privirile

uimite ale bătrânei care nu înţelegea de ce plătisem şi nu luasem nicio carte din bibliotecă.

Mă liniştisem, parcă ajunsesem la un capăt de drum, deşi nu înţelegeam mai nimic, parcă deţineam în palmă întregul secret al lumii. La întrebarea secretarei dacă am găsit ceva, am răspuns calm că nu am găsit nimic şi că povestea este insolită şi atât. Nu am reacţionat nici când taximetristul mi-a comunicat suma pe care i-o datoram şi pe care o umflase din belşug. Am coborât undeva în centru şi, ca teleghidat, am mers şi am depus plicul într-o casetă de bancă. Apoi, agale, liniştit, m-am îndreptat spre casă. Mergeam pe stradă, pe jos, alene, într-o lume cvasinecunoscută, parcă ireală, în care eram un intrus invizibil al unei alte lumi, satisfăcut că salvasem echilibrul universal fără totuşi a şti cum, dar conştient de datoria împlinită.

Ajuns acasă, aşezându-mă la birou, am aprins lampa şi, în razele scânteietoare ale luminii, am văzut pe masă trei plicuri mari: unul galben, unul albastru şi unul negru, care erau cheia pătrunderii în universul spiritual şi transcendental, überdimensional, atemporal sau, altfel spus, calea comunicării între entităţile universurilor paralele şi intangibile ale imensităţii spirituale supraumane. Eram fiinţa universală aleasă pentru asigurarea echilibrului între multiplele planuri existenţiale ale cunoaşterii.

Înţelesesem. Eram o minusculă antenă de emisie-recepţie al unui minuscul releu informaţional ce făcea parte integrată dintr-un nod de comunicaţie interspaţială dintre lumi şi

care accesam şi puteam fi accesat de nebănuite alte lumi aflate la distanţe inimaginabile şi pe nivele de dezvoltare şi evoluţie, nu numai diferite dar şi contradictorii. Dar EU, făcând parte intrinsecă din acest concert universal al cunoaşterii şi al perfecţionării continue, reprezentam o verigă utilă şi necesară între acest ocean de cunoaştere uriaş, neţărmurit, infinit şi cei din jurul meu cărora la voi transmite, fiecăruia după nivelul de înţelegere, cunoştinţe benefice şi folositoare.

Nu suntem singuri şi parabola întâmplării de mai sus poate demonstra posibilitatea şi accesibilitatea contactelor interdimensionale pornind, pentru început, şi numai de la existenţa unui ipotetic ghid spiritual care nu este neapărat nevoie să fie material, agreat sau cunoscut de noi, deoarece la nivelul entităţilor inferioare, noi alegem, în timp ce la nivelul entităţilor superioare, noi suntem cei aleşi, conduşi şi dirijaţi… de către *Alţii* (!).

UN RAPORT DE RUTINĂ

La orele 10: 34, cursa 302 executa zbor în zona aeroportului. În aşteptarea intrării pe culoarul de aterizare, a semnalat turnului de control iminenta coliziune cu o altă aeronavă necunoscută. Cerând explicaţii şi ajutor celor de la sol, echipajul a primit imediat aprobarea de aterizare, precizându-se că în zona respectivă nu se mai află nicio altă aeronavă.

Deşi controlorii de trafic aerian au avut permanent contact radar cu cursa 302, aceştia nu au mai semnalat (descoperit) în zonă nicio altă

aeronavă, dar, după deschiderea trenului de aterizare, aeronava necunoscută a întretăiat din nou traiectoria cursei 302 şi piloţii, în ultimul moment, au evitat catastrofa ratând aterizarea. De data aceasta şi cel din turn a observat vizual un imens bolid dispărând spre vest cu viteză ameţitoare. După încă un tur, cursa a aterizat cu bine, urmărită cu emoţii de întreg personalul aeroportului. Staţia radar Vega 7, de mai bine de două ore, semnalase că urmărea cu intermitenţă un vehicul aerian care sfida, prin evoluţia sa, toate legile aerodinamicii.

După ce descrisese cele mai fantastice traiectorii, aeronava necunoscută se stabilizase la înălţimea de 7.000 m, rămânând nemişcată.

Staţia radar Vega 7 semnalase şi altor centre de urmărire inoportuna apariţie, astfel că, acum, misterioasa aeronavă era continuu supravegheată, determinându-i-se parametrii de zbor. Navelor aflate în zbor prin zona amintită li s-au cerut date suplimentare despre ea. Toate au confirmat apariţia atât vizual cât şi prin intermediul aparatelor de bord. Fotografiile obţinute cu acest prilej relevau o imensă sferă argintie înconjurată de strălucitoare halouri multicolore.

La Centrul de supraveghere a spaţiului aerian se vehiculau cele mai incredibile ipoteze. Se făceau diferite presupuneri şi propuneri de acţinue, trebuia luată o hotărâre imediată. De la aeroportul SERENA au decolat două supersonice pentru interceptarea aeronavei necunoscute. Între timp, aceasta se mişca lin pe o traiectorie neregulată în direcţia munţilor. Cele două echipaje

formate din piloţi de elită, pregătiţi să zboare în orice condiţii, ţineau permanent legătura radio cu solul, descriind toate manevrele aeronavei necunoscute. La sol, calculatoare de mare capacitate transmiteau piloţilor date despre evoluţia bolidului. S-a hotărât ca unul dintre supersonice să intercepteze bolidul, celălalt stând în aşteptare, urmărind ce se întâmplă în imediata apropiere.

Legătura radio cu interceptorul slăbea din ce în ce mai mult, fiind acoperită de paraziţi. Pilotul a acţionat instalaţia de identificare, dar nu a primit niciun răspuns. La scurt timp, legătura radio cu solul dispăruse şi operatorii radar au fost martorii contopirii interceptorului cu bolidul, care continua deliranta-i deplasare. Deşi situaţia era dramatică, cu calm şi sânge rece, echipajul celui de-al doilea interceptor a cerut instrucţii de acţiune. A primit aprobarea ca, de la distanţa de siguranţă, să se atace bolidul cu tot armamentul de bord. Era ziua surprizelor. Rachetele, după ce părăseau lansatoarele, se autodistrugeau. Proiectilele se loveau ca de un zid, transformându-se în mii de schije. Bolidul nu se mai lăsa urmărit de interceptor şi, făcând o incredibilă întoarcere în unghi drept, căzu în spatele interceptorului, acesta devenind din vânător vânat. Distanţa scădea vertiginos. Bolidul şi avionul s-au contopit şi au dispărut cu o viteză fantastică în neant. Totul fusese înregistrat, filmat, fotografiat. Câteva rachete sol-aer lansate asupra bolidului îşi dovediseră ineficienţa, autodistrugându-se. Bolidul accelerase într-atât încât nu mai putuse fi urmărit

de radare. Doi oameni şi două avioane erau pierdute, fără a lăsa cea mai mică urmă materială în schimbul unor întrebări la care nu putea răspunde nimeni.

Amănuntele cu privire la incident nu fuseseră date publicităţii, fiind cunoscute unui grup restrâns de specialişti.

Dar, după exact 48 de ore s-a produs incredibilul. Interceptoarele dispărute, cu echipajele intacte, au aterizat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Autonomia de zbor a aparatului era de maximum 130 de minute. Aterizarea se produsese după aproximativ 48 de ore, raportul piloţilor fusese unul foarte con cis. Au interceptat bolidul, au fost în pericol de inevitabilă coliziune şi, fără a mai descoperi bolidul, au… aterizat.

Un raport de… rutină?!

IMPOSIBILUL… POSIBIL

Am în faţă un morman de cărţi care tratează o problematică foarte la modă în prezent. Este vorba de parapsihologic sau, mai modem, psihotronică.

Domeniul, mult timp desconsiderat, a ajuns astăzi să fie analizat de o pleiadă de ştiinţe de frontieră, de fapt ştiinţe interdisciplinare. – în rândul marilor mistere ale psihotronicii, un loc aparte îl reprezintă blestemul ca discurs magic.

Cât adevăr există în cele ce se povestesc despre acest subiect probabil că numai odată cu trecerea timpului va fi desluşit.

Astfel, celebml scriitor Albert Camus cunoştea legenda unui „vechi blestem ţigănesc” aruncat asupra unui punct, (kilometrul 88,4) de pe

Şoseaua Naţională nr. 5 din Franţa, care ar fi fost urmarea izgonirii din acel loc a unei şatre de ţigani.

Intre anul 1925 (anul aruncării blestemului) şi anul 1960, în acel punct se produseseră douăsprezece accidente mortale de circulaţie.

Albert Camus studiase faptele şi scrisese despre ele, fiind chiar acuzat, la un moment dat, că doreşte să întreţină această legendă. Dar ca un făcut, următoarea victimă, va fi el însuşi, mort într-un accident de circulaţie exact la kilometrul 88,4 (!).

Şi mai ciudată este soarta celebrei familii de industriaşi Michelin ce, în acelaşi punct al şoselei, a fost victima a şapte accidente.

În 1937 mor Pierre Michelin şi patru pasageri, membri ai familiei cu diferite grade de rudenie, în 1947 Pierre Boulanger, ce făcea parte şi el din familie.

Preşedintele societăţii Michelin are şi el un grav accident de circulaţie tot în acelaşi punct, iar în 1949 mor Jean Luc Michelin şi alţi trei pasageri.

Dar lucrurile nu s-au oprit la anul morţii lui Camus, tragediile de la kilometrul 88,4 continuă şi astăzi.

Prin anii douăzeci ai secolului trecut, savantul român N.V. Carpen inventează o baterie ce dădea constant aceeaşi intensitate şi voltaj al curentului fără a fi nevoie să fie reîncărcată.

Pentru a ilustra acest lucru, savantul a montat la ieşire un bec şi un mic motoraş ce funcţionau continuu.

Dispozitivul a funcţionat ani în şir şi

neschimbat până ce, spre bătrâneţe, savantul îl face cadou celebrului neurolog Gheorghe Marinescu.

Neurologul român va îmbătrâni şi el şi îl va face cadou fiului său, care, tot la bătrâneţe, îl va doña Muzeului Tehnic Dimitrie Leonida din Bucureşti.

Dacă doriţi să ştiţi ce s-a întâmplat în continuare, vă putem spune că după 80 de ani dispozitivul mai funcţionează şi acum, părând că nu-i pasă de trecerea timpului…

Începând cu 14 septembrie 1963 şi continuând mai multe zile la rând, locuitorii unui orăşel din Marea Britanie au recepţionat, suprapus peste postul local de televiziune, emisiunea postului American de televiziune KLEE din Texas, SUA.

Veţi spune că nu este nimic anormal, dar în momentul când au reclamat americanilor bruierea postului local au aflat cu stupefacţie că postul American nu mai exista de… trei ani, nici cel puţin ca şi clădire, darămite să mai şi emită (!).

UN MUTANT BONOM

Iama era pe sfârşite, dar zăpada era încă din abundenţă, iar gemi muşca parcă din obraji. În gară, multă forfotă. Era în ajun de lăsata Secului, una din ultimele sărbători creştine ale iernii, când naşii sunt vizitaţi de fini în semn de respect şi pentru iertarea greşelilor de peste an.

Printre nenumăratele damigene şi bagaje pline de bunătăţi, pentru sărbătoarea în cauză reuşesc cu greu să iau bilet la unul din trenurile spre Capitală. Avusesem o noapte agitată cu gândul la examenul la care urma să mă prezint, nu

atât pentru dificultatea sa, pentru care de altfel eram pregătit, ci la gândul că aflasem anumite criterii (total arbitrare) ce urmau să fie aplicate de către cei ce aveau ultimul cuvânt de spus în aprecierea rezultatelor şi pe care nu le-aş fi putut îndeplini pe moment.

Ciudăţeniile au început atunci când, într-un tren arhiplin, supraaglomerat, am găsit un compartiment în care nu era decât o singură persoană, un bătrânel, de altfel foarte simpatic. După politeţurile de rigoare şi schimbul reciproc de amabilităţi, am înţeles că gândul meu cu privire la un pui de somn până la destinaţie era o himeră, colegul meu de drum vorbea continuu despre cele mai variate subiecte, totul balansând între vreme şi astrologie sau poezia lui Eminescu şi rolul lui Einstein în realizarea bombei atomice.

Fără să vreau, m-am lăsat prins în acest expozeu enciclopedist, făcând şi eu, din când în când, câte o remarcă, în rest ascultam retorica acelui tip bonom. Pe culoarul vagonului lumea era claie peste grămadă, dar nimeni nu a intrat în compartiment pe durata celor două ore de călătorie deşi, din când în când, unii călători se uitau pe geamul compartimentului spre noi. Nici controlorul, căruia de fapt i-ar fi fost imposibil să treacă prin acel amalgam de oameni şi bagaje, nu ne-a deranjat deloc.

Trecând de la indiferenţă la resemnare, am început să-l ascult mult mai atent pe interlocutorul meu, mai ales când am constatat că, în toate domeniile abordate, era net superior în cunoştinţe faţă de mine, deşi erau discipline în care eu mă

consideram chiar „beton”. Mă întrebam de unde ştia atâtea şi, mai ales, cum de era la curent cu noutăţile de ultimă oră.

Deodată am simţit că îngheţ, deşi în compartiment era cald de se putea sta fără palton. În timp ce-şi freca mâinile – „Ştii, am circulaţia periferică foarte proastă”, îmi spuse – am observat că avea la fiecare mână câte… şase degete!?

Iniţial am crezut că mi se pare, că este o iluzie sau un exerciţiu de prestidigitaţie, dar bătrânelul nu-şi ascundea anomalia, încercând parcă să mă convingă de certitudinea observaţiei. Parcă pentru a confirma acest lucru, după ce a întrebat dacă poate fuma, şi-a pregătit tacticos pipa.

Evident, avea şase degete la fiecare mână! Cu ochii săi albaştri strălucitori, pipa fumegând, şi mâinile împreunate, ce aduceau prin multitudinea degetelor cu o grămadă de crenvurşti, părea un fel de mutant… începuse să se însereze şi, după o mică tăcere în savantul nostru dialog, mă întreabă dacă trenul opreşte într-o mică haltă de la periferia Capitalei. Făcând în ultimul timp des ruta, îi confirm acest lucru, dar insistă, răspunsul meu îi părea nesigur.

Timpul trece repede, eu mă învăţ cu ideea că sunt lângă un bonom mutant – ştiţi, conform principiului „Toate mi se întâmplă numai mie”. – şi îi spun că se apropie de destinaţia sa şi ar trebui să se deplaseze spre coborâre, pentru că în acea aglomeraţie s-ar putea să rămână în tren.

Râde cu un râs ciudat, îl ajut să se îmbrace cu paltonul, dăm mâna bărbăteşte, când mă conving încă o dată de cele şase degete. Se îndreaptă spre

uşă, dar se întoarce spre mine şi-mi spune: „Ştii, nu mai fi îngrijorat, vei lua examenul printre primii, cred că al doilea. Şi lucrarea ta va fi citită de mii de oameni…”

Rămân siderat, nu discutasem cu el nimic despre acest subiect, îmi pun automat mii de întrebări… Dar revin repede pe pământ, pentru că mă roagă să deschid puţin fereastra, să vedem exact unde ne aflăm. Scot capul pe geam, simt gerul cum îmi taie faţa şi, închizând fereastra, îi spun că ajungem din moment în moment.

Dar, când mă întorc, bonomul meu mutant, nicăieri! Uşa compartimentului era închisă. Doar câteva secunde fusesem la geam, pe culoar era o învălmăşeală de nedescris, iar eu trăiam un soi de stare de perplexitate şi… cam atât.

Renunţ la orice ipoteze şi stau cuminte, pentru ca eliberarea culoarului să-mi permită să pot coborî, pentru că între timp ajunsesem la destinaţie.

Insolitul nu se termină aici, pentru că, dorind să ies din compartiment, constat că acesta este legat cu un lanţ cu lacăt şi numai cu ajutorul controlorului pot să plec.

L-am lăsat să rezolve problema intrării mele, deoarece el era singurul deţinător al cheii compartimentului de serviciu, dar rămăsese blocat cu două staţii înainte de a mă urca eu în celălalt capăt al trenului. Reuşesc în cele din urmă să plec, lăsându-l pe ceferist bombănind.

Ca din întâmplare, uit momentan povestea, prins în vârtejul examenului unde se va da un subiect la alegere la care excelam.

După câteva zile aflu că sunt admis al… doilea pe listă. Lucrarea va fi publicată integral în revista instituţiei organizatoare a concursului şi ulterior, la sugestia unuia dintre profesori, dezvoltând-o, va deveni cartea cu titlul *Războiul magicienilor* care va fi publicată într-un tiraj de câteva… mii de exemplare!

La lansarea cărţii, într-una din librăriile Capitalei, în timp ce vorbesc despre subiectul tratat, observ în public, un bătrânel bonom ce pufăie din pipă şi care, zâmbindu-mi complice, răsfoieşte tacticos cartea nou lansată, ajutându-se de mâinile sale cu… câte şase degete fiecare!

PARTEA A II-a
ESEURI
LA
FRONTIERELE CUNOAŞTERII
RĂZBOIUL COSMIC CU EXTRATEREŞTRII
A ÎNCEPUT… IERI!

Pentru necunoscători, o întrebare de acum devenită clasică ar putea suna cam aşa: *Cum poate fi definit un OZN*? Şi iată un posibil răspuns:

„Un Obiect Zburător Neidentificat (OZN / UFO) se poate defini ca o observaţie vizuală sau radar, în spaţiul cosmic, în atmosferă, la suprafaţa uscatului sau a mării, care a fost satisfăcător descrisă şi rămâne inexplicabilă prin orice mijloace convenţionale, chiar şi după ce a fost examinată de persoane competente”.

Această definiţie dată de astronomul J. Allen Hynek, în 1967, este considerată de revista franceză „Gepan”, („Note d information nr. 2 / 2 aprilie, 1981) drept cea mai precisă care se poate

aplica fenomenului OZN.

Revista „Gepan”, o prestigioasă publicaţie de specialitate, este editată de G.E.P.A.N. (Groupe d’Études des Phénomènes Aerospatiaux Non Identifies), organism al C.N.E.F.S. (Centre Naţional d’Études Spaţiales) din Franţa.

Într-o lucrare cunoscută apărută în Franţa, la Paris, în 1974, sub semnătura celebrului cercetător ufolog francez Jacques

Pottier, intitulată „Les Soucoupes Volantes – La guerre des mondes aura-t-elle lieu?”, autorul citat susţinea pe baza unor exemple concrete şi documentate faptul că între ocupanţii aşa-ziselor obiecte zburătoare neidentificate şi forţe militare terestre ar fi avut loc ciocniri militare violente terminate totdeauna cu victoria „extratereştrilor”.

În continuare voi prezenta alte câteva astfel de cazuri, de curând declasificate de NATO, mult mai bine documentate, necunoscute publicului larg la vremea producerii lor.

Un astfel de eveniment s-a desfăşurat, conform unui document NATO declasificat, la începutul anilor ’70, pe timpul războiului din Vietnam în zona oraşului Hanoi.

Capitala nord-vietnameză era apărată la acea dată, de un puternic dispozitiv de apărare antiaeriană compus din mitraliere, artilerie şi rachete antiaeriene, cercetarea spaţiului aerian fiind realizată de un puternic sistem de radiolocaţie (radar).

Într-o dimineaţă, se desfăşura un intens bombardament asupra zonei industriale a oraşului, atacul fiind efectuat de bombardiere

strategice B-52 Stratofortress, apărate de o puternică formaţie de avioane de vânătoare bombardament F-ll 1 şi F-4 G Phantom. Duelul sol-aer / aer-sol era deosebit de violent cu pierderi importante de ambele părţi, multe obiective industriale nord-vietnameze fiind lovite în plin, US Air Force pierzând câteva avioane.

Punctul forte al apărării antiaeriene nord-vietnameze era reprezentat de complexele de rachete antiaeriene „Dvina", de producţie sovietică ce se adăugaseră sistemului antiaerian existent până atunci, compus în majoritate din baterii de artilerie antiaeriană, calibrul 57 şi 100 mm, conduse prin mijloace radiotehnice de tragere de tipul S.O.N. – 9 şi S.O.N. – 4, de altfel deosebit de eficiente până la înălţimea de zece mii de metri. Complexele de rachete nou instalate făceau practic aproape imposibile bombardamentele de la înălţime mare fără pierderi din partea atacatorului aerian în limite cuprinse între 1.000 şi 20.000 de metri.

Pe fondul bombardamentului descris, unul dintre cele mai distrugătoare din ultima parte a războiului aerian americano-vietnamez, chiar în zona de maximă intensitate a disputei aeriene, şi-au făcut apariţia mai multe obiecte zburătoare neidentificate ce păreau evident că nu se sinchisesc de focul executat de cele două tabere.

Este momentul în care intervine şi aviaţia de vânătoare nord-vietnameză dotată cu avioane de vânătoare de tip MIG-19 şi MIG-21, compatibile cu rivalele lor americane din acea perioadă.

Atât aviatorii americani, cât şi cei nord-

vietnamezi, au deschis focul asupra OZN-urilor atât cu tunurile şi mitralierele de bord, cât şi cu rachete aer-aer. OZN-urile păreau indiferente la duelul de foc, rămânând neafectate în urma atacului, muniţia trasă explodând ca la o comandă undeva într-o zonă apropiată de OZN-uri, neproducând acestora niciun fel de pierderi, fiind parcă apărate de un „ecran invizibil”.

Mai multe rachete antiaeriene lansate de către trupele nord-vietnameze au avut aceeaşi soartă, ele explodând în apropierea „ţintei” ca şi cum ar fi primit comanda de autodistrugere.

OZN-urile au rămas în zona ostilităţilor pe tot timpul atacului la fel ca şi cum ar fi urmărit desfăşurarea acestuia, la final dispărând în abisurile cosmosului în urma unei manevre fulgerătoare pe verticală cum, de altfel, îşi făcuseră şi apariţia.

Celor două părţi beligerante le-au rămas înregistrări radar şi foto-cinema care, însă, nu au fost date niciodată publicităţii. Deşi, larg comentat în analize secrete în mediile militare ale NATO şi ale Tratatului de la Varşovia, incidentul a rămas neelucidat până astăzi.

Mai în glumă, mai în serios, americanii au considerat în urma incidentului descris că sistemele de rachete nord-vietnameze nu erau „prea eficiente”. Dar numai după câţiva ani şi americanii aveau parte de o surpriză neplăcută.

Astfel, un alt document NATO declasificat descrie un eveniment deosebit ce a avut loc în spaţiul aerian al Coreei de Sud în primăvara anului 1975, imediat după ce pe coasta sud

coreeană au fost instalate complexe de baterii antiaeriene de tip Hawk.

Într-o dimineaţă, staţiile radar ce supravegheau spaţiul aerian sud-coreean au descoperit un grup de ţinte aeriene neidentificare ce se apropiau dinspre Marea Chinei spre coasta sud-coreeană şi care nu răspundeau la semnalele de identificare.

Ţintele aeriene aveau traiectorii aleatoare, fapt ce a făcut ca acest lucru să fie interpretat ca manevre de înşelare, făcând parte dintr-un atac surpriză asupra apărării antiaeriene sud-coreene. Deoarece nu mai era timp pentru ridicarea la interceptare a aviaţiei de vânătoare, au fost alertate şi trecute în poziţie „pentru luptă” bateriile de rachete antiaeriene Hawk dispuse pe direcţia ipoteticului atac aerian.

Dar mare a fost stupefacţia comandamentului antiaerian american din peninsula sud-coreeană, când a observat că la intrarea în raza de acţiune a complexelor de rachete antiaeriene Hawk a obiectelor zburătoare neidentificate, rampele cu rachete nu au mai ascultat comenzile ce le primeau de la punctele de comandă, trecând în poziţie de tragere zero (orizontală) şi întorcându-se cu 180 de grade faţă de direcţia atacului, poziţie în care au rămas până când OZN-urile au ajuns în situaţia „travers” zona de foc, după care s-au întors în poziţia iniţială rămânând astfel până la ieşirea din raza lor de acţiune.

După trecerea OZN-ului, funcţionarea rampelor a revenit la normal. Analiza ulterioară a demonstrat că poziţia rampelor a fost întotdeauna,

pe timpul incidentului, imposibilă pentru executarea focului, comanda mişcării acestora fiind practic preluată de „ceva” sau „cineva” ce nu a putut fi contracarat şi nici explicat până în prezent. Dar, acest incident nu a fost singular pentru rachetiştii americani.

Astfel, în arhiva NICAP – Naţional Investigation Committee on Aerial Phenomena, Washington D.C.) se află o fotocopie de pe o filă a jurnalului oficial al unei staţii de reperaj de la Cape Canaveral, statul Florida, datată 10 ianuarie 1961. În acea zi, principala sarcină era darea startului unei rachete Pollaris, care trebuia să fie lansată din Florida şi urmărită pe o distanţă de mii de kilometri, în timp ce urma să străbată sudul Oceanului Atlantic.

Jurnalul oficial arată că în timp ce racheta Pollaris urca pe traiectorie a căpătat brusc un tovarăş de călătorie. Jurnalul vorbeşte de el ca de un obiect neidentificat. Acest obiect era mai mare decât racheta şi se afla atât de aproape de aceasta, încât instalaţia automată a bazei de urmărire prin radar s-a fixat asupra obiectului mai mare, cel mai probabil un OZN.

La câteva minute mai târziu, în momentul în care OZN-ul s-a depărtat de racheta Pollaris, instalaţia automată a continuat să-l urmărească şi au trebuit 14 minute pentru ca tehnicienii să „desprindă” radarul de pe OZN şi să-l fixeze înapoi pe racheta Pollaris.

Un alt incident, în care de data aceasta au fost implicaţi militarii români, mult mai bine documentat, s-a întâmplat în 1974, în zona Mării

Negre.

În iulie 1974, norii negri ai unei posibile confruntări militare se adunau deasupra Mării Mediterane. Printr-o lovitură de stat, preşedintele Ciprului, Arhiepiscopul Makarios, este înlăturat de la conducerea statului şi insula este invadată de trupe turceşti.

Toate ţările din zona mediteraneană şi a Mării Negre, prin jocul alianţelor celor două blocuri militare existente la acea dată (NATO şi Tratatul de la Varşovia), simt în stare de alertă maximă. Este de la sine înţeles că într-un asemenea context, spaţiul aerian şi maritim din zonă, ca şi cel învecinat, era cercetat prin toate mijloacele (inclusiv radioelectronice) înregistrându-se orice mişcare suspectă.

Datorită tensiunii create în împrejurările menţionate, traficul aerian şi maritim era grav perturbat. Dar chiar în această situaţie tragică, se pare că se întâmpla ceva, de data aceasta straniu. Am subliniat contextul în care se petrecea întâmplarea de mai jos, tocmai pentru a arăta certitudinea fenomenului observat, dată fiind amploarea măsurilor luate cu acest prilej de toate statele din zonă, într-un moment când nimeni nu-şi putea permite să glumească.

Pe 24 iulie 1974, orele 02.15, pe ecranul unui radar de supraveghere aeriană de pe coasta românească a Mării Negre apare un semnal de la o aeronavă neidentificată. Se confirmă prezenţa sa printr-o instalaţie de radiolocaţie aflată pe o altă poziţie de dispunere ce lucra pe o frecvenţă diferită. Deşi erau excluse erorile, la scurt timp un

al treilea radar certifica existenţa prezumtivei aeronave.

Minutele trec cu repeziciune şi ciudata prezenţă aeriană ce nu respecta niciun traiect sau culoar de zbor cunoscut nu-şi semnala apartenenţa şi evolua pe un traiect de zbor deosebit de sinuos cu mari variaţii în altitudine şi viteză, a reuşit să alarmeze pe cei ce vegheau la siguranţa spaţiului aerian.

S-a luat legătura cu nave maritime din larg aflate mai aproape de zona unde evolua obiectul neidentificat. Se confirmă de două vase ale Marinei Militare – pe anumite porţiuni de traiect, când obiectul intra în zona posibilităţilor tehnice ale mijloacelor radar de bord – evoluţia acestuia, fără a se putea determina natura sa.

Prin intermediul cooperării, se confirmă că radare sovietice şi bulgăreşti urmăresc o perioadă de timp ciudata „aeronavă”, după care unii renunţă considerând-o un balon inofensiv în derivă (sovieticii), bulgarii afirmând că este o aeronavă de luptă antisubmarină ambarcată sovietică, decolată de pe una din navele purtătoare din larg ce era într-o misiune pe care sovieticii nu voiau să o recunoască.

Evoluţia OZN-ului este urmărită de radarele româneşti timp de 37 de minute, în limitele de altitudine confirmate de radioaltimetre, respectiv 500 la 15 mii de metri şi cu viteze ce variază între zero km /oră (staţionare la punct fix) şi un maximum de aproximativ 4.000 km/oră.

Prezumtivul OZN va dispărea undeva foarte aproape de zona unde a apărut ultima semnalare

ce indica o altitudine de 6.000 de metri şi o viteză de 970 km/oră. În perioada observaţiei nicio aeronavă nu s-a aflat în pericol, nu s-au semnalat anomalii în propagarea undelor radar şi nimeni nu a revendicat vreun incident aerian în arealul unde a fost observat fenomenul citat.

Mai târziu, câţiva marinari aflaţi cu nave de luptă, scoşi în larg în misiune în urma situaţiei tensionate descrisă la începutul relatării, au povestit pentru data şi ora avute în discuţie despre evoluţia unei ciudate „stele” pe care au urmărit-o minute în şir făcând tot felul de „acrobaţii”, ce s-au finalizat la un moment dat cu o explozie puternică plină până la abundenţă de lumină şi culoare (un adevărat foc de artificii, după cum vor spune marinarii).

Tot ei vor povesti (simplă coincidenţă?!) că în perioada respectivă nu au avut recepţie radio aproape deloc din cauza unor puternici paraziţi (puşi pe seama bruiajului radio), dar care, ciudat, se manifestau numai în zona survolată de OZN, cum se va constata mai târziu la analiza incidentului.

În 1994, când mă aflam la Timişoara, la EUROCON, un cercetător OZN bulgar a prezentat o comunicare despre un incident OZN, care ca dată şi zonare coincide cu cel prezentat mai sus, susţinând că o navă militară a fostei URSS ar fi doborât cu o rachetă antiaeriană tip mare-aer, un OZN, descoperit şi semnalat de radariştii români deasupra Mării Negre, în apele internaţionale.

EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

Timp de peste şase decenii, sute de lucrări

apărute. În întreaga lume au abordat unul dintre cele mai controversate experimente efectuate de către armata americană în timpul celui de al Doilea Război Mondial, mai precis în anul 1943, când se presupune că o navă a armatei americane a fost teleportată pe o distanţă de 600 de kilometri, ca urmare a unui experiment ultrasecret numit Proiectul Rainbow (Curcubeul), cunoscut publicului sub numele de Experimentul Philadelphia.

La baza acestui experiment au stat lucrările savanţilor Albert Einstein şi Nicola Tesla ce tratau complexul „continuu spaţiu-timp”.

Din punct de vedere istoric, lucrările la acest proiect au demarat la începutul anului 1930, la Universitatea din Chicago, unde a fost iniţiat un proiect prin care se studia posibilitatea de a face un corp invizibil cu ajutorul electricităţii. Proiectul a fost mutat ulterior, în 1939, la Institutul de Studii Aprofundate din Princeton, care se află în apropiere de Philadelphia.

Conform legendei, reuşita cercetărilor desfăşurate acolo consta în faptul că s-a realizat invizibilitatea pentru mici obiecte. Datorită conjuncturii internaţionale aflate sub semnul celui de al Doilea Război Mondial, rezultatele acestor experienţe au fost predate guvernului Statelor Unite care a cerut armatei să le adapteze la tehnica militară a timpului.

Albert Einstein a fost cooptat în cadrul proiectului, iar Nicola Tesla s-a retrăs, fiind convins că noua descoperire nu va fi folosită spre binele omenirii. La câţiva ani după Experimentul

Philadelphia, Einstein declara făcând referire la proiectele Rainbow şi Manhattan: „Dacă aş fi ştiut la ce va duce descoperirea mea, m-aş fi făcut ceasornicar”.

Cert este că în anul 1943, după refuzul de a participa la proiectele secrete menţionate anterior ale armatei americane, savantul Nicola Tesla a fost efectiv izolat de lumea ştiinţifică, urmărit permanent de către FBI şi va sfârşi murind în condiţii mai mult decât suspecte, întreaga sa arhivă dispărând în mod misterios nemaifiind găsită nici până astăzi.

Ca o ciudăţenie, de câte ori FBI-ul încerca să facă presiuni asupra sa, savantul, folosindu-se de un dispozitiv electronic ce îl deţinea în apartamentul hotelului unde locuia (unde, de altfel, va fi şi găsit mort), provoca mici cutremure locale de 3 – 4 grade, speriind autorităţile.

Pornindu-se de la realizarea invizibilităţii şi teleportarea unor obiecte şi animale mici, s-a ajuns, în final, la experimentul în care a fost folosit distrugătorul de escortă USS Eldridge. Odiseea experimentului este arhicunoscută, fiind prezentată în numeroase lucrări ulterioare evenimentului.

Rezultatele acestui experiment sunt foarte controversate ca şi experimentul în sine ce este negat în totalitate de către

Pentagon, dar cercetările, în mod sigur, nu s-au oprit în acel stadiu, avându-se în vedere evoluţia ştiinţei şi tehnicii.

În continuare vom prezenta un incident petrecut în anul 1994, ce pare a avea o legătură,

cel puţin parţială, cu evenimentele prezentate anterior.

Unele date, apărute în presă în luna octombrie 1994, anunţau pe spaţii largi desfăşurarea exerciţiilor navale din Marea Neagră codificate cu numele „Sea Partener 94”, cu participarea a 10 nave militare din Bulgaria, Grecia, Italia, România, Rusia, SUA, Turcia şi Ucraina.

Aplicaţia în cauză va pune în evidenţă faptul că în prezent se află în experimentare, dacă nu chiar în exploatare la trupe, metode „de manipulare a spaţiului şi timpului”.

Planificate să înceapă la 22 octombrie, exerciţiile au fost amânate cu 24 de ore din cauza condiţiilor meteo extrem de nefavorabile. Manevrele încep la 23 octombrie ora 10, partea română participând cu distrugătorul „Mărăşeşti”, exerciţiul continuând şi pe 24 octombrie.

Tema exerciţului de luptă era „Executarea de foc cu tunurile de 76 mm asupra unei ţinte marine” lansate de la bordul fregatei americane „Doyle”, de unde, de fapt, era condusă întreaga aplicaţie. Observarea rezultatelor tragerilor s-a făcut dintr-un elicopter de luptă decolat de pe fregata Doyle şi, direct, de către participanţi. Fiecare navă trebuia să tragă asupra ţintei ce marca inamicul timp de 8 minute.

Elementul surpriză al întregului exerciţiu tactic a fost uluitor. Niciunul dintre trăgători nu a lovit ţinta. Mai mult chiar, corveta bulgărească „Restelnâi” se apropie, contrar regu-Iilor stabilite, şi execută focul de la o distanţă de numai 3 mile faţă de ţintă, distanţă mult inferioară celei

regulamentare.

Surpriza ia proporţii pentru toţi participanţii – desigur mai puţin pentru americani – atunci când se constată că dacă se puteau aştepta la bruiajul radiolocatorului de descoperire a ţintei şi de dirijare a focului, nu se poate explica faptul că ţinta nu este lovită nici măcar când este încadrată „la vedere” prin intermediul mijloacelor de ochire optice şi optoelectronice.

Este absolut evident că dacă americanii au venit cu fregata „Doyle” pregătiţi să-şi testeze mijloacele şi capacităţile de apărare pasivă a ţintei asupra focului, nu mai puţin pregătiţi au venit şi ruşii pentru a-şi testa mijloacele de contracarare a bruiajului radiolocatoarelor de dirijare a focului.

Oricum, din perspectiva analizată interesează nu atât faptul că bruiajul radar al dirijării focului a funcţionat sau nu, ci faptul că dirijarea „la vedere” şi prin mijloace optice a focului asupra ţintei nu a avut niciun fel de efect pentru niciunul dintre trăgători. Explicaţia rezidă în faptul că ţinta se găsea, de fapt, plasată într-o altă locaţie spaţială decât cea care apărea vizibilă în mod virtual.

Faptul este demonstrat de observaţia că, neputându-şi dirija focul prin radar (acesta era complet bruiat şi ineficient în situaţia dată), distrugătorul „Mărăşeşti”, căruia i-a venit rândul la tragere după fregata rusă „Bezucoruznenâi”, execută într-un răstimp de 8 minute 37 de lovituri.

Dar după numai primele 2 salve, conducătorul focului de pe Mărăşeşti, locotenentul Marian Pitea, corectează la vedere traiectoria, trăgând grupat, dar la o distanţă de 6 cabluri stânga faţă

de ţintă (o milă marină = 1851,85 metri; 1 cablu = 185,2 metri), ratând din nou ţinta.

Desigur, duelul principalilor protagonişti ai exerciţiului să derulat între fregata americană „Doyle” şi fregata rusă „Bezucoruznenâi”.

Dată fiind miza cât şi importanţa exerciţiului, este sigur că ruşii au venit dotaţi cu tot echipamentul electronic de ultimă oră (oare?) de care dispuneau, pe de o parte pentru a-şi testa propria tehnică de război electronic, iar pe de alta pentru, a o testa pe cea americană prin determinarea tuturor parametrilor de lucru ai aparaturii puse în joc.

Şi, totuşi, aşa se face că după scurgerea celor 8 minute regulamentare, nici ruşii (ca şi ceilalţi 6 participanţi) n-au obţinut niciun rezultat, singurii care au lovit ţinta în condiţii foarte bune fiind americanii.

Dar, contrar regulilor impuse, văzând că nu au lovit ţinta după cele 8 minute regulamentare, ruşii nu se retrag de pe linia de foc şi, încercând, probabil, să colecteze cât mai multe informaţii posibile, continuă tragerea timp de încă 30 de minute cu tot armamentul de bord, cele peste 150 de salve trase neatingând în final nici măcar o dată ţinta.

Este evident, desigur, că pe parcursul celor 30 de minute scurse în afara timpului regulamentar legal ordonat, ruşii au căutat să-şi dirijeze focul atât prin vizare telemetrică şi radar a ţintei, prin vizare la vedere, cât şi prin modalităţi combinate. Şi, desigur – dacă au avut în rezervă – şi cu alte mijloace ce le-au stat eventual la dispoziţie (vizare

laser, infraroşii). Fără însă niciun rezultat.

După cum se ştie, în materie de invizibilitate a ţintelor navale şi aeriene, a fost obţinută o serie întreagă de realizări în ceea ce priveşte invizibilitatea în spectrul electromagnetic (tehnologia Stealth – pentru ţinte terestre, nave maritime şi aeriene).

De asemenea, sunt cunoscute realizările în ceea ce priveşte materialele absorbante şi vopselele antiradar. Tehnologiile bruiajului activ sunt deja arhicunoscute chiar şi în ceea ce priveşte bruiajul activ de baraj sau prin impulsuri electromagnetice de foarte mare putere ţintite asupra radarului inamic.

Or, cu toate aceste tehnici cunoscute, care, la rândul lor, pot fi contracarate cu alte mijloace, cum ar fi telemetrele laser şi cele cu raze infraroşii, niciunul dintre participanţii la exerciţiul pomenit nu a putut atinge ţinta, toate proiectilele trimise fiind rateuri.

Cauza în sine a fenomenului descris a rămas un mister şi la 10 ani de la eveniment. Specialiştii participanţi la exerciţiu au încercat câteva explicaţii posibile, astfel:

— proiectilele nu au reuşit să străpungă zona unui spaţiu, „zid” de protecţie din jurul ţintei.

— ţinta nu se afla în locul unde era vizată când s-a tras asupra ei (altă locaţie spaţială).

— ţinta nu se afla în locaţia spaţială de foc la momentul respectiv (altă locaţie temporală).

Învăţătura care se desprinde din cazul de mai sus este aceea că ţinta avea o altă locaţie spaţio-temporală, focul executându-se asupra unei ţinte

virtuale.

Este evident că este foarte posibil ca efectul în cauză să fie o perfecţionare sau o variantă a Experimentului Philadelphia aplicată în prezent în tehnologia militară americană.

Mai multe cărţi referitoare la Experimentul Rainbow au apărut, în ultimul timp, în Statele Unite, încercându-se să se facă o legătură între acest experiment şi un altul dezvoltat în anii ’60—70 de către armata americană, cunoscut sub numele de Proiectul Montauk.

Concluziile unui mare număr de savanţi şi specialişti militari, atât occidentali cât şi est-europeni, converg spre ideea că experimentul descris, deşi negat de către Pentagon, a avut loc şi este perfecţionat în continuare în zilele noastre.

SKY TRAP SAU CAPCANA CERULUI ENIGMA TRIUNGHIULUI BERMUDELOR

Din 1945, an în care fenomenele ciudate ce se petrec în Triunghiul Bermudelor au intrat în circuitul public universal, specialiştii din întreaga lume au emis o serie întreagă de teorii referitoare la cauzele tragediilor din această zonă a Atlanticului.

Deşi fenomenele în cauză nu se petrec numai în acest punct de pe oceanul planetar (este suficient să amintim evenimentele similare din zona Mării Diavolului), aflată în vecinătatea Strâmtorii Malacca, evidenţa statistică clară a dezastrelor din Triunghiul Bermudelor a reclamat o analiză profundă şi minuţioasă din partea specialiştilor în oceanografie, meteorologie, climatologie şi navigaţie maritimă.

După şase decenii de cercetări sistematice şi continue ale savanţilor din diferite ţări, nu s-a ajuns la o explicaţie care să explice în mod mulţumitor fenomenul din zonă, deşi au fost emise numeroase teorii, unele argumentate ştiinţific, altele, pur şi simplu, fanteziste, cunoscute pe larg marelui public datorită largii mediatizări.

Recent (iunie-iulie 2004), nava şcoală românească Bricul Mircea, care a participat la o serie de manifestări şi concursuri rezervate velierelor în Statele Unite, a reuşit să traverseze fără incidente Triunghiul Morţii, făcând numeroase măsurători şi cercetări pe durata voiajului în zonă, dar care nu au evidenţiat niciun fenomen ieşit din comun.

Una din expediţiile ştiinţifice de durată şi de o deosebită importanţă, ce au avut loc în zonă, a fost realizată la începutul anilor ’80 de către un grup de nave oceanografice coordonate prin reţeaua de sateliţi sovietici, perioadă în care URSS era angrenată cu întregul său potenţial în Războiul Rece, dintre cele două blocuri militare antagoniste.

Scopul expediţiei era declarat, încă de la început, în mod public, în presa timpului de către Academia de Ştiinţe a URSS. Se dorea „demontarea zvonisticii occidentale privitoare la nişte fenomene stranii şi necontrolate” ce s-ar fi manifestat în această parte a Atlanticului, scoţându-se în evidenţă faptul că toate accidentele şi incidentele sunt rodul întâmplării, defecţiunilor tehnice, slabei pregătiri profesionale a echipajelor implicate ori a urmărilor unor fenomene oceanice

şi meteorologice extreme (gen ciclon, taifun etc.), în care aceste nave şi aeronave au ajuns în mod accidental, pierind în urma impactului cu stihiile.

Utilată cu cele mai noi aparate ştiinţifice ale timpului, posedând echipaje experimentate şi cercetători ştiinţifici de renume specializaţi în oceanografie, geofizică, meteorologie şi navigaţie maritimă, mica flotilă s-a deplasat în zona Triunghiului Bermudelor unde a început cercetările. Expediţia, „binecuvântată" la plecare de Leonid Brejnev, a purtat numele de „Polimode" şi urma să se desfăşoare pe o perioadă de trei luni.

Timp de 63 de zile, măsurătorile şi cercetările executate în zonă de către savanţii sovietici nu au scos în evidenţă lucruri deosebite cu excepţia unor mici anomalii geofizice, dar care se încadrau în limite cunoscute şi în alte părţi ale oceanului planetar unde, de altfel, nu se constatau fenomene anormale.

Mass-media sovietică a relatat pe larg despre această expediţie ironizând mijloacele de informare în masă americane şi occidentale care, conform concepţiei sovietice, „promovau senzaţionalul şi încurajau misticismul şi osbcurantismul" în detrimentul cercetării ştiinţifice bazate pe principiile ateist-ştiinţifice.

Ca un făcut, în mijlocul acestor comunicate victorioase, care scoteau în evidenţă obscurantismul ştiinţific american, condiţiile meteo s-au înrăutăţit brusc, oceanul a devenit deosebit de agitat, deşi prognozele nu anunţaseră nicio schimbare semnificativă de vreme.

Timp de câteva zile condiţiile meteo s-au înrăutăţit din ce în ce mai mult, apărând şi unele manifestări deosebite. Astfel, au fost măsurate fluctuaţii mari ale câmpului magnetic al Pământului pe fondul perturbării foarte puternice a comunicaţiilor radio, chiar şi a celor cu sateliţii ce asigurau legătura cu centrele ştiinţifice din URSS, unde era monitorizată activitatea expediţiei.

Începând cu a treia zi a furtunii, chiar şi sistemele de poziţionare globală sovietice prin satelit au devenit ineficiente pentru determinarea locaţiei micii flotile ştiinţifice. Perturbaţiile electromagnetice s-au amplificat până ce toate legăturile de radiocomunicaţie, radionavigaţie şi de radiolocaţie ale navelor au devenit ineficiente.

Navele au început să fie stăpânite din ce în ce mai greu, nava oceanografică de bază fiind de câteva ori pe punctul de a se scufunda. Când s-a ajuns la intensitatea maximă a furtunii care se amplifica foarte mult sau scădea brusc în intensitate, membrii echipajelor au început să aibă probleme de sănătate.

Astfel, cei mai mulţi membri ai echipajului aveau ameţeli foarte puternice, manifestau greţuri şi vărsături, prezentau simptome de scădere accentuată a capacităţii de efort fizic şi intelectual, aveau hipertensiune sau hipotensiune arterială, intrau brusc în stări comatoase şi asemănătoare crizelor epileptice şi de isterie şi, de asemenea, ieşeau brusc din aceste stări. Situaţia s-a deteriorat din ce în ce mai mult astfel încât, aproape întreaga aparatură electronică de la bord

devenind nefuncţională, iar conducerea vaselor realizându-se în condiţii extrem de grele.

Într-o fereastră neaşteptată de „linişte meteo”, s-a putut comunica cu baza. Situaţia creată a impus hotărâri energice, moment în care s-a primit ordin de la Moscova ca în cel mai scurt timp navele să fie retrase din zona respectivă, cerându-se expres încetarea cercetărilor în zonă.

După acest schimb de mesaje navele au mai fost supuse timp de două zile unor situaţii meteorologice extrem de grele, după care, cu multe peripeţii şi având victime la bord (răniţi, după alte surse chiar câţiva morţi), navele ştiinţifice sovietice au reuşit să părăsească zona primind ordinul să se îndrepte spre porturile de bază.

Este de remarcat faptul că în perioada de timp descrisă, toate aparatele de navigaţie nu au putut fi folosite, navigaţia realizându-se la întâmplare, singurul scop al echipajelor fiind salvarea navelor şi a echipajului.

Presa sovietică a relatat despre întoarcerea cercetătorilor din zona amintită, dar nu a mai dat niciun fel de amănunte cu privire la incidentele produse, totul rezumându-se la nişte comunicate în care se arăta că „manifestări climatice, geofizice extreme, semnalate în timpul cercetărilor, impun în viitor continuarea investigaţiilor în zonă”.

Mai târziu s-a aflat că mulţi marinari au fost afectaţi de manifestări psihice majore (unii rămânând cu sechele), tulburări ce frizau nebunia, fiind cazuri când unii marinari au trebuit să fie

ţinuţi legaţi în timpul evenimentelor descrise pentru că aveau manifestări necontrolate, violente sau autodistructive, unii dintre ei dorind, în mod voluntar, să se sinucidă prin înecare sau trăind stări de pierdere a contactului cu realitatea.

Cert este că aceste cercetări nu au mai fost reluate până în prezent, iar polemica cu americanii a încetat brusc, fiind trecută în uitare.

După unele surse, cercetările ar fi fost continuate de către navele militare de suprafaţă şi submarinele sovietice dislocate în Atlanticul de Nord, lucru care reiese şi din articolele publicate în perioada 1982 – 1988, în mod sporadic, dar bine documentate şi argumentate în revista marinei militare sovietice „Morskoi Zbomic”.

Din aceste articole, reiese că în zona analizată au fost semnalate surse de inffasunete şi ultrasunete a căror origine nu a putut fi identificată, care apar pe fondul unor puternice fluctuaţii ale câmpului electromagnetic terestru şi al unor fenomene turbulente extreme ale masei oceanului planetar din zona respectivă.

Presa şi literatura civilă sovietică s-au limitat, în continuare, numai la relatarea şi transcrierea unor articole din Occident, nemaifăcând niciun fel de analize şi aprecieri asupra cauzelor manifetărilor din zona Triunghiului Bermudelor.

Faptul că situaţia din zona respectivă a rămas în atenţia militarilor, reiese şi dintr-un articol apărut în anul 1985 în revista „Aviaţia i Kosmonavtica” ce avea caracterul mai mult al unui avertisment pentru echipajele aeronavelor strategice sovietice ce survolau zona.

Cercetările asupra arealului menţionat s-au realizat prin mijloace electronice şi de la fosta bază de cercetare radioelectronică sovietică amplasată în Cuba, până la dezafectarea acesteia la începutul anului 2000.

Culegerea de date despre zonă a continuat, contabilizându-se jurnalele de bord ale navelor comerciale şi militare sovietice (ruse) ce au continuat să survoleze zona până în zilele noastre.

Teledetecţia spaţială realizată din cosmos a completat permanent monitorizarea Triunghiului Morţii şi, probabil, continuă şi acum.

Conform specialiştilor din diverse ţări, fenomenele din Triunghiul Bermudelor rămân, încă, un mare mister şi o provocare pentru cercetarea ştiinţifică prezentă şi viitoare.

TENDINŢE ÎN CONSTRUCŢIA DE ARME PSIHOTRONICE

În ultimul timp se constată în întreaga lume, o adevărată efervescenţă în domeniul proiectării, experimentării şi utilizării armamentului psihotronic, la cele mai diferite categorii de structuri militare şi de securitate.

Astfel, armata americană a pus la punct o nouă armă, capabilă să inducă durere la distanţă prin „expandarea” unei bule de plasmă (gaz încărcat electric) chiar lângă persoana ţintă. Noul tip de armă, ce are la baza funcţionării un laser, nu provoacă răni, dar subiectul este cuprins de dureri cumplite care, practic, îl paralizează pentru o bună perioadă de timp.

Ştirea apărută în publicaţia *The Daily Telegraph* (care citează site-ul US Freedom of

Information Act) mai spune că arma cu impulsuri electromagnetice a fost testată cu succes pe animale şi va putea fi folosită nu doar împotriva militarilor adverşi – în timp de război – ci şi împotriva propriilor cetăţeni, în caz de revoltă sau stări de anarhie.

Conform proiectului, arma cu proiectile pulsatorii de energie va fi distribuită trupelor antitero şi de securitate, începând cu anul 2007 şi va putea atinge ţinte aflate până la 2 km depărtare.

Cercetătorii care au analizat proiectul spun însă că tehnologia ar putea fi folosită şi ca metodă de tortură, ceea ce ridică unele probleme de etică şi de procedură de utilizare celor ce vor folosi această armă, cât şi celor ce vor autoriza producerea şi folosirea ei.

O altă direcţie de referinţă în proiectarea şi producerea armelor neletale o constituie utilizarea unor proprietăţi distructive sau „agresive” pentru corpul uman, ale radiaţiilor spectrului electromagnetic.

În particular, este vorba de acţiunea pe care undele electromagnetice de anumite frecvenţe (lungimi de undă), emise cu o anumită intensitate şi modulate adecvat, pot avea un impact atât de puternic asupra ţintei umane, încât o dereglează, pur şi simplu, datorită efectelor neuronale asupra activităţii sistemului nervos central.

În mod normal, câmpul magnetic terestru pulsează, în general, cu o frecvenţă care se situează în jurul a 7,5 Hz. Această frecvenţă este apropiată de una dintre frecvenţele

electromagnetice fiziologice ale aşa-numitelor unde alfa emise de creier.

Intre pulsaţiile câmpului electromagnetic terestru şi cele ale creierului se stabileşte, astfel, un raport de rezonanţă. Aceasta face ca atunci când apar erupţiile solare ce perturbă ritmul de pulsaţie a câmpului geomagnetic terestru, să inducă – tocmai prin rezonanţă – modificări patologice ale activităţii creierului. Aşa se explică creşterea ratei accidentelor cerebrale şi a celor cardiace, apărute în perioadele soarelui activ, cu o ciclicitate în jurul a 11 ani.

Plecând de la aceste constatări, tehnicile psihotronice de influenţare psihoactivă recurg la transmisiuni dirijate asupra ţintei umane, a (unor) unui fascicul de unde electromagnetice purtătoare din domeniu 5 – 30 MHZ, emis cu o putere de cca. 1040 MW, fascicul care este modulat în domeniul frecvenţelor ultrajoase între 5 şi 15 Hz.

Se constată, astfel, că acest gen de fascicule din domeniul 6,67 şi 6,26 Hz, interferând sistemul nervos al ţintei, tocmai în domeniul activităţilor psihoactive, le dereglează activitatea prin procesul de rezonanţă. Astfel de fascicule pot fi emise cu uşurinţă, nu numai prin sisteme speciale, ci şi prin alte procedee de transmitere a semnalelor electromagnetice, aşa-zis domestice – TV, radio, telefon fix sau mobil şi chiar prin reţeaua de distribuţie electrică!

Este de remarcat că nu numai frecvenţele fundamentale pomenite pot avea astfel de acţiuni, ci şi unele armonici ale acestora. Astfel de emisiuni, care bombardau statele Oregon din SUA

şi Ontario din Canada, cu acţiune nocivă directă asupra sistemului nervos, au fost depistate în mai multe rânduri de către specialiştii NSA, în deceniile războiului rece. Staţiile de goniometrie folosite de către specialiştii NATO au localizat emiţătorii în zona oraşelor Riga şi Gomei. De altfel, zona statelor înglobate în componenţa fostei URSS a constituit teritoriu predilect pentru experienţe de această natură şi altele asemănătoare.

Aceste emisii nu au încetat în totalitate decât după desfiinţarea Tratatului de la Varşovia, la începutul anilor ’90.

Acţiunea radiaţiilor electromagnetice modulate psihotronic a fost utilizată în experimente care vizau prelucrarea unor pacienţi rebeli, acţionând asupra aşa-numiţilor „centri frenologiei”. Au fost realizate dispozitive care amalgamează transmisia unor impulsuri subliminale destinate influenţării unor organe de simţ, ca radiaţii electromagnetice modulate psihotronic. Un asemenea aparat s-a încercat a fi vândut de către ruşi americanilor, dar numai în varianta utilizării informaţiilor subliminale. Acest lucru s-a petrecut în perioada incidentelor de la ferma Sectei Davidienilor, condusă de David Koresh, încheiată, după cum se cunoaşte, cu un număr impresionant de victime.

Se încerca modificarea comportamentului Gurului, Koresh. Deoarece americanii solicitau întreaga tehnologie, din care o parte fusese lăsată în Rusia, afacerea nu s-a încheiat. Cercetările privind realizarea unor astfel de arme exotice sunt

demarate şi în SUA. Deoarece aceste investigaţii încalcă normele deontologiei cercetării ştiinţifice şi uneori a aceluia de drept, în speţă drept umanitar, Curtea Supremă a SUA a aprobat, încă din anul 1985, ca CIA să nu divulge numele savanţilor şi cercetătorilor implicaţi în această crudă cursă a distrugerii psihotronice.

Pe această linie se înscriu şi cercetările privind influenţarea conştiinţei umane cu ajutorul radiaţiilor unui fascicul de tip radar, ce s-a efectuat în cadrul Laboratoarelor Brookhaven din zona Long Island. Folosind un radar de tip ASAGE modificat, preluat de la batalionul radar D 773, proiectul numit MONTAUK, demarat încă din anul 1970, a fost orientat în direcţia investigării asupra psihicului uman a acţiunii radiaţiilor de tip radar, în condiţiile producerii de experimente similare experienţelor efectuate în ceea ce presa a denumit „efectul Philadelphia”.

Investigaţii de această natură au fost făcute şi în direcţia substituirii conştiinţei unui subiect cu a altuia, în baza principiilor „android” şi „cyborg” pe care le-a postulat F.E. Beardem. Acesta consideră că biocâmpul unui anumit subiect se găseşte în strânsă legătură cu biocâmpurile celorlalţi prin conexiunile existente între un hiperspaţiu, un univers de tip holistic intersectat cu cel în care ne situăm. Prin mijlocirea hiperspaţiului se realizează o comunicare în anterioritatea şi posterioritatea temporală.

De altfel, investigaţiile actuale în acest domeniu, începute încă din decada anilor ’40, de către Harold Burr în Anglia, caută să aplice, în

tehnicile psihotronice, cuceririle teoretice şi achiziţiile fizicii cuantice.

Să menţionăm faptul că investigaţiile aplicaţiilor psihotronice, în corelaţie cu cercetări de biologie aplicată, sunt iniţiate, experimentate şi folosite de diversele compartimente ale Pentagonului, CIA, FBI, NSA şi pentru protecţia personalităţilor ce este asigurată de către Secret Service.

Primele arme de acest tip au fost cele cu inffasunete şi au fost experimentate cu mai multe decenii în urmă.

Redescoperite întâmplător de către profesorul V. Gavreau, conducătorul laboratorului de electroacustică al unui institut de cercetări din Marsilia, în anul 1964, efectele ucigătoare produse de infrasunete rivalizează cu cele produse de arma cu neutroni!

Ele au fost sesizate de colaboratorii săi atunci când s-au mutat într-o clădire nouă. Sufereau cu toţii de dureri de cap, ameţeli, senzaţii acute de vomă etc. În paralel s-a constatat că un ventilator uriaş al instalaţiei de climatizare, cu turaţie foarte mică, împingea aerul în conducte cu intermitenţă, generând infrasunete cu frecvenţa de aproximativ 20 de Hz.

Aceste fenomene au trezit curiozitatea profesorului V. Gavreau care a început să facă experienţe cu sunete extrem de joase, construind, în final, un „tun cu infrasunete” pe care l-a botezat „tunul bas” sau „tunul sonic”.

Cu primul tun bas construit, format dintr-un ansamblu de tuburi de orgă combinate, s-au

obţinut sunete în banda de 19 Hz, la limita audibilului care au avut efecte nedorite: au început să vibreze organele interne ale cercetătorilor, producându-le dureri insuportabile. Ca o ciudăţenie, vibraţiile au continuat mult timp după ce dispozitivul a fost oprit, în final ele amortizându-se.

La o putere de numai 100 W, s-au produs crăpături în pereţii laboratorului, apreciindu-se că dacă s-ar fi lucrat cu 1.000 W s-ar fi dărâmat întreaga clădire.

Experienţele au continuat cu studierea efectelor propagării undelor sonore în spaţiu şi cu modalităţile de protecţie a personalului ce lucrează cu astfel de instalaţii. S-au creat unde complementare, egale cu jumătate din frecvenţa undei purtătoare, care se formează într-un tub lung de 25 de metri, din beton. Prin acţionarea unui turbopropulsor în axul tubului, s-a ajuns la frecvenţa de 3,5 Hz! Cele mai periculoase pentru om s-au dovedit a fi undele cu frecvenţe de 6 – 7 Hz care, emise cu o putere de 1 megawat, au o rază de acţiune de peste 10 km. S-a creat şi o instalaţie mobilă, ce poate acţiona până la 8 km, dispusă pe platforma unui autocamion.

Deşi s-a căutat să se păstreze secretul cu străşnicie, cu timpul a început să se afle tot mai multe lucruri despre tunul bas. S-a experimentat o serie de generatoare cu ultrasunete, ce produc oscilaţii deosebit de puternice, cu frecvenţa egală cu frecvenţa bătăilor inimii luptătorilor.

După ce se realizează intrarea oscilaţiei create în mod artificial în rezonanţă cu frecvenţa cordului

combatanţilor, frecvenţa generatorului sonic se micşorează lin către zero, până la oprire, antrenând în mod nemijlocit stopul cardiac şi, implicit, moartea tuturor persoanelor din raza de acţiune a instalaţiei. De precizat că aceste efecte se produc chiar asupra oamenilor adăpostiţi în cazemate subterane, în autovehicule, în apă etc., dacă ei se găsesc în raza de acţiune a generatorului.

Tehnica militară, oricât de sofisticată ar fi, este scoasă din funcţiune pe raza de acţiune a „tunului bas”, devenind o simplă grămadă de fier, dacă este neprotejată special împotriva acestor efecte. Efectele pentru om sunt letale, la energii mari, producându-se spargerea vaselor de sânge, ruperea organelor interne, mergând până la fărâmiţarea oaselor.

Invenţia a trecut oceanul, în SUA, unde, în perioada războiului rece, pe plajele favorabile desantului maritim, s-au construit astfel de instalaţii, deosebit de puternice. Când ziariştii americani au întrebat la ce folosesc uriaşele tuburi de beton de pe plajă, li s-a răspuns că sunt ţevi de canalizare şi irigaţii! Aceasta în mijlocul vestului fierbinte şi arid al Americii!

Şi, dacă nu v-am trezit curiozitatea, vă putem spune că românii au descoperit cu mult înainte aceste efecte prin persoana inginerului George Constantinescu. El a realizat, cu foarte mult timp înainte, experienţe asemănătoare, astfel că pe coperta revistei *Energia* nr. 2 din 1921 este prezentată imaginea artistică a unui tun sonic ale cărui descriere şi funcţionare sunt descrise în

publicaţia menţionată.

Pornind de la aceste cercetări, dozându-se frecvenţele şi puterile folosite, a rezultat o întreagă familie de arme neletale cu infrasunete, unele dintre ele, experimentate cu succes, intrând în dotare.

Primele arme care folosesc câmpurile electromagnetice sunt derivate din unele aparate medicale!

În numărul din 4 aprilie 1978 al periodicului, apărea, sub semnătura lui R.C. Beck, articolul *„Extreme Low Frequency Magnetic Fields are EEG Entrainement”*, în care autorul analiza efectele pe care câmpurile electromagnetice de foarte joasă frecvenţă le exercită asupra fiziopatologiei omului, cu referire expresă asupra encefalogramelor.

În viziunea autorului, câmpurile de extrem de joasă frecvenţă, cuprinse între 6,67 şi 6,26 Hz, provoacă stări confuzionale şi angoase, depresii, tensiuni, greţuri, lungirea timpilor de reacţie, desincronizări ale (electroencefalogramei) EEG, însoţite şi de alte tulburări neurovegetative.

În acelaşi timp, câmpurile oscilatorii de 7,83 – 8, O şi 9, O Hz au capacitatea de a induce diminuarea stărilor de angoasă şi a tensiunilor. Se consideră că frecvenţele domeniului de extrem de joasă frecvenţă (ELF – Extreme Low Frequency) sunt purtătoare pentru mesajele extrasenzoriale, cum ar fi cele telepatice, telekinezice, radiestezice şi, în general, psihotronice.

Conform datelor din reţeaua Internet, firma Cyberkinetjes Inc. (SUA) a primit aprobarea

pentru experimentarea pe fiinţa umană a unor cipuri revoluţionare. Unul are capacitatea de a permite celui ce-l are implantat să citească gândurile persoanei ce o priveşte, iar al doilea permite comanda maşinilor cu puterea minţii.

Ruşii au realizat un cip ce are ascunsă în una din secvenţele de programare un miniprogram nedetectabil şi cunoscut numai de proiectant, care poate fi acţionat printr-un stimul intern (virus, comandă temporizată etc.) sau comandă externă (radio, Tv, reţele PC sau chiar prin reţeaua electrică) şi care creează un mesaj subliminal ce acţionează asupra ochiului operatorului PC creându-i stimuli creierului şi condiţii metabolice, ca într-un timp extrem de scurt acesta „să sufere un atac cerebral sau infarct miocardic", după care defectează iremediabil şi PC-ul!

Observaţii efectuate de către serviciile secrete americane au stabilit, pe de altă parte, faptul că, în fosta Uniune Sovietică, începând din vara anului 1978, au avut loc experimente de utilizare a câmpurilor cu putere de 5 – 15 MW. Or, s-a constatat că acest gen de transmisiuni sunt capabile să interfereze cu organismul uman, producându-i modificări psihoemoţionale.

Având o putere de 25 – 30 de ori mai mare decât cea a câmpului geomagnetic terestru, aceste radiaţii acţionează tocmai prin intermediul acestuia, modificându-l în zona de acţiune a generatoarelor de acest tip şi acţionează direcţional asupra ţintei alese. Plecând de la acest principiu s-au realizat armele psihotronice cu rezonanţă Schumann.

Cercetări începute încă din anul 1957, de către W.O. Schumann, au demonstrat faptul că, între scoarţa terestră şi ionosferă, adică pe o înălţime de cca. 80 km, atmosfera din jurul Pământului delimitează o cavitate rezonantă, în care se poate decela existenţa a cinci frecvenţe electromagnetice naturale fundamentale ale câmpului geomagnetic terestru şi anume: 7,8; 14,1; 20,3; 26,4 şi 32,5 Hz care, pe de o parte, sunt influenţate de activitatea cosmică, în principal cea solară, iar pe de altă parte influenţează, la rândul lor, rezonant, fiziologia şi activitatea organismelor vii.

Dintre cele cinci frecvenţe fundamentale ale zonei de rezonanţă Schumann, prima, şi anume cea de 7,8 Hz, exercită influenţa cea mai puternică asupra organismului uman. Acest lucru se datorează faptului că una dintre frecvenţele de bază ale activităţii cerebrale umane se realizează prin producerea unor pulsaţii electromagnetice ale creierului cu o valoare nominală de aproximativ 7 (Hz), cicli/secundă. Aceste pulsaţii cerebrale se găsesc într-un raport de continuă rezonanţă Schumann. Prin modificarea parametrilor acesteia, datorită fenomenului de rezonanţă indusă, se produce o modificare implicită a activităţii cerebrale umane.

Este ceea ce se întâmplă în mod natural atunci când se produc exploziile solare, vizibile sub forma petelor solare şi care sunt urmate, de obicei, de creşterea incidenţei unor afecţiuni, în special de tipul infarctului miocardic şi hemoragiilor cerebrale. În mod artificial, acelaşi

proces poate fi indus şi prin utilizarea locală a câmpurilor de extrem de joasă frecvenţă, care produc apariţia tulburărilor descrise mai sus.

Dar nu numai frecvenţele zonei de extrem de joasă frecvenţă a spectrului electromagnetic au o asemenea influenţă. Şi undele acustice emise în gama de 7 Hz acţionează rezonant asupra creierului uman, producând un tablou clinic asemănător, în funcţie de intensitatea zgomotului emis putând avea, potenţial, efecte şi mai dramatice.

Sunt cunoscute diverse cazuri de acţiuni psihotronice, dintre care se pot menţiona bombardamentul Ambasadei SUA din Moscova cu microunde în 1972, când s-a îmbolnăvit de leucemie sau cancer peste 70 la sută din personalul ambasadei, între care şi ambasadorul Jack Anderson, majoritatea murind în scurt timp. Datele au fost dezvăluite cu ocazia deconspirării Proiectului „Pandora” de către CIA.

Electrozii de conducţie se plasează de obicei pe zona capului. Frecvenţa purtătoarei de US se reglează funcţie de frecvenţa de rezonanţă a pielii, care are proprietăţi piezoelectrice şi care, atunci când este vibrată, generează semnale electrice şi unde scalare care ajung în urechea internă.

Percepţia holografică se face prin funcţia creierului de a decodifica semnalele primite, neurofonul stimulând nervii receptori din ţesutul epitelial cu semnale codificate digital corespunzătoare receptării de către creier a informaţiei auditive care a fost codificată. Aparatul a fost utilizat cu succes şi în cazul

persoanelor cu nervul auditiv afectat (surde).

Cu neurofonul s-au făcut studii de recepţie stereo a unor sunete cu frecvenţă decalată (300 Hz şi 330 Hz) care în mod normal se combină şi generează efecte auditive la nivelul urechii interne (la: Tufts University, de către dr. Dwight Waybe Băteau şi la Monroe Institute).

S-au putut induce, de asemenea, stări psihice corespunzătoare undelor cerebrale alpha, beta, theta, transmiţând semnale acustice corespunzătoare acestor unde cu neurofonul.

Autorul a obţinut, pentru acest aparat, brevetele: US 3393279, US 3647970 şi US 756124.

În 1991, Martin Lenhardt, de la Universitatea din Virginia, SUA, a descoperit că într-adevăr organismul are abilitatea de a detecta ultrasunete conduce prin piele, oase sau lichide umorale prin intermediul urechii interne care are terminaţii nervoase în legătură cu zona creierului care prelucrează sunetele.

Începând cu anul 1996, neurofonul a devenit bun pentru publicul larg, după ce a fost ţinut ca secret militar de armata SUA.

În Cehoslovacia, au fost înregistrate şi studiate cazuri de persoane care pot „auzi” cu vârful degetelor, iar în Rusia şi

România s-au înregistrat cazuri de persoane care „văd” cu vârful degetelor.

Generatorul orgonic portabil, produs şi comercializat în SUA, este simplu de realizat şi are formă de cavitate rezonantă cu straturi alternante de folii din tablă de oţel alternând cu straturi de

pâslă (3 – 5 straturi) şi introdusă într-o carcasă din lemn paralelipipedică cu deschidere la unul din capete – pentru emiterea radiaţiei de unde staţionare formată în interior. Sau, în altă variantă, sub formă de straturi de plasă de sârmă, fină alternând cu straturi de pâslă, cavitatea rezonantă astfel formată fiind introdusă într-o carcasă din tablă de oţel perforată. Pâslă este îmbibată în ulei vegetal. Carcasa din lemn sau pâslă poate fi înlocuită şi cu plastic. Suprafaţa interioară e recomandabil să fie din tablă de oţel galvanizată sau lăcuită cu şerlac.

În altă variantă, generatorul orgonic e construit sub formă tubulară, din minim trei straturi de plasă de sârmă fină alternând cu straturi de folie de polietilenă. Deschiderea cavităţii de generator orgonic e preferabil să fie suficient de mare pentru a include un pahar sau o sticlă cu lichid comestibil pentru energizare.

În 1990, profesorii Steven Koali şi William Lyman, de la Colegiul de Medicină, Albert Einstein" din New York, au arătat că microcurenţii electrici de 50 – 100 microamperi pot altera suprafaţa exterioară a proteinelor virusului HIV şi pot preveni ataşarea lor de receptorii biologici, nemaiputând fabrica o enzimă esenţială pentru reproducerea lor.

Cercetări efectuate de Bob Beck, privind durata medie de viaţă a celulelor sanguine, au arătat că în timp ce durata medie de viaţă a celulelor sanguine ale sângelui normal e de circa 4 zile, celulele sanguine tratate cu microcurenţi electrici trăiesc câteva luni. S-a arătat, de

asemenea, că microcurenţii nu distrug celulele sanguine şi că prin microcurenţi de inducţie se pot neutraliza în cantitate mare paraziţi, viruşi şi microbi, putând fi astfel curăţat sângele pe cale electromagnetică. Ascultarea unor transmisii modulate prin microunde se bazează pe faptul că senzaţiile auditive se transmit la creier sub formă de impulsuri electrice, care pot fi transmise creierului şi direct, cu ajutorul undelor electromagnetice.

Dr. Frey a descoperit că atunci când microundele de 3003.000 Mhz sunt pulsate (emise) la rate specifice, creierul uman poate auzi aceste impulsuri ca şi cum ar fi emise din spatele capului.

Cercetările au arătat că microundele sunt oscilaţii ale creierului (receptate ca purtătoare de informaţie) în zona temporală a creierului, în faţa urechilor, efectul fiind aparent rezultatul presiunii undelor electromagnetice asupra ţesuturilor nervoase care sunt în legătură cu receptorii neuronali din urechea internă. Microundele pot stimula şi direct celulele nervoase ale căilor neuronale ale simţului auditiv.

O tehnologie de inducere de voci recepţionate direct la nivelul creierului cu microunde modulate a fost dezvoltată de dr. Joseph Shorp în 1973, la Walter Reed Army Research Institute, folosind microunde pulsate conform audiogramei informaţionale reproduse. În cadrul acestor cercetări au fost utilizate şi game de frecvenţe de microunde purtătoare, capabile să genereze hipnotizarea subiectului de către dr. Sidney

Gottlieb prin transmiterea de comenzi hipnotice la nivel de subconştient.

Se afirmă că armata SUA posedă deja arme non-letale de control a minţii cu inffasunete, microunde şi cu emiţători de radiofrecvenţă – bazate şi pe efectul de antenă al corpului uman la frecvenţe de 70 – 100 Mhz, folosite experimental. Se consideră că şi comunicările telepatice între doi indivizi se bazează pe comunicarea prin microunde modulate, produse de neuroni.

Utilizarea armelor de producere a vocilor mentale prin microunde modulate se poate face prin acţiuni subconştiente, fie prin comenzi hipnotice, fie prin interogaţii, perturbări interogative sau bazate pe injurii, blesteme etc. Precum şi cazurile clasice de vrăjitorie, practica woodoo etc.), inducere de afecte negative prin ameninţări, război informaţional, informatic sau imagologic etc.

Sunt cunoscute cazuri de atac la persoană cu astfel de arme, cum ar fi cel al taiwanezului J. Wang care, în 1980, urmărind ca soţiei să-i fie înlăturată influenţa în firma transnaţională pe care o conducea şi pentru a-i anihila obiceiul de a divulga secrete ale afacerilor unor terţe persoane (voit sau involuntar), cu sprijinul securităţii taiwaneze a fost iradiată cu microunde purtătoare modulate cu voci mintale şi de inducere de hemoragii cerebrale astfel încât i-au indus un comportament paranoic de persoană nebună.

Dar în urma „tratamentului” administrat, J. Wang însuşi a decedat din cauza hemoragiilor cerebrale, iar soţia sa, refăcută mintal după mult

timp în spital, a emigrat în Statele Unite, unde a fost în continuare urmărită şi iradiată de taiwanezi pentru a fi eliminată definitiv din afaceri de către clanurile concurente.

Un alt exemplu de atac cu arme de inducere mentală cu voci cu microunde este cel al unui chinez stabilit în 1994 în SUA, care şi-a ucis soţia la îndemnul unor voci care, în viziunea lui mentală, veneau de la „un înger" care încerca să-l ajute (caz publicat în revista The World Journal), deşi totul era creat artificial de către cei ce doreau să-i distrugă familia, prestigiul şi credibilitatea.

Dispozitive de inducere a somnului au fost realizate şi experimentate în fosta URSS încă din 1974, prin unde radio pulsatorii de sincronizări cu frecvenţele de comunicare dintre anumiţi neuroni. S-a dovedit că undele radio pulsate pot modifica activitatea unor neurotransmiţători. Pulsarea s-a făcut pe frecvenţa biocurenţilor cerebrali specifici stării de somn (starea delta: O, 5 – 4 Hz) şi preferenţial – la 0,8… 1 Hz. Astfel de experimente au fost realizate şi la Institutul Walter Reed Army din SUA, de către Robert Becker.

Cercetări ale efectelor acestor arme au fost efectuate între 1990 – 1995 şi de savantul rus Vladimir Lopatin.

EXTRASEN ZORIALIT ALE A DE GRUP

Spionii psihici americani au descoperit că abilitatea de a vedea la distanţă atunci când făceau parte dintr-un grup amplifica aceasta. Cu cât erau mai mulţi spioni psihici însărcinaţi cu o anumită sarcină, cu atât creştea abilitatea de a reuşi în acţiunile de tip psihotronic.

Creştea foarte mult rezoluţia imaginilor obţinute cu atât mai mult cu cât era mai mare numărul spionilor psihici. Cu cât grupul era mai adaptiv şi dispunea de energie biofizică mai mare, cu atât creştea potenţialul paranormal.

Pentru creşterea potenţialului paranormal, ruşii foloseau generatoare psihotronice. Americanii, în schimb, sub auspiciile CIA, foloseau în acelaşi scop grupuri mari de oameni care lucrau împreună.

Aceasta se datora faptului că aceste câmpuri biofizice individuale au calitatea de a se contopi într-un mare câmp biofizic, care era mai mare decât suma părţilor constituente. Acest câmp biofizic de grup putea depăşi restricţiile PDF. PDF (Paranormal Damping Field) reprezintă psi-câmpul deosebit de puternic încalculat în populaţie de către cei ce deţin puterea pentru a reduce abilităţile paranormale. Astfel se obţine o acţiune infoenergeică mult mai dezvoltată.

David Morehouse, în cartea sa „Războinicul psihic”, vorbeşte că prin astfel de mijloace s-a ajuns la o acurateţe de 80 la sută. Prin conectarea spionilor psihici americani pentru operaţiuni de tipul descris, spionii psihici îşi conectau câmpurile biofizice pentru a produce un efect de grup ale abilităţilor paranormale.

S-a observat că odată cu prelungirea activităţii de grup, creşte şi acurateţea acţiunilor întreprinse. Aceasta deoarece câmpurile biofizice ale membrilor individuali se „coalizează” într-o „minte” a grupului unificat şi amplificat de grup, creşte câmpul biofizic al fiecărui spion fizic de la

funcţionarea sa morfogenetică latentă la conştienţa asupra mediului (conştiinţa primară), atunci când se pot desfăşura activităţi infoenergetice.

În timpul liber, s-a folosit vederea la distanţă de tip extrasenzorial de grup, de către spionii psihici americani pentru a urmări OZN-uri şi pentru a explora diverse situri de pe glob sau din afara sa. Jim Marrs, în cartea sa *„Agenda străinilor”*, furnizează multe informaţii în această direcţie.

Efectul „cea de a suta maimuţă” este o binecunoscută anecdotă despre răspândirea mimelor prin influenţarea de la distanţă. Cu cât mai mulţi oameni practică o mimă (o activitate obişnuită sau o acţiune), cu atât mai uşoară devine pentru grup. Este un fenomen observat că există un prag al numărului de persoane sau de animale care folosesc aceeaşi mimă după care mima devine obicei pentru întreaga rasă sau specie.

În acţiunea infoenergtică, câmpul latent biofizic (numit de biologi câmpul morfogenetic) trebuie să se dezvolte până la un punct în care el devine conştient de ceea ce-l înconjoară.

Dr. Rupert Sheldrake, valorificând ideile sale privind câmpurile biofizice care înconjoară organismul, a elaborat teoria rezonanţei morfice. În această teorie, corpurile morfogenetice mediază şi controlează dezvoltarea şi evoluţia creaturilor vii şi le stabileşte caracteristicile care vor fi trecute urmaşilor.

Dacă cineva reuşeşte să facă aceste câmpuri morfogenetice să fie conştiente de mediul

înconjurător, se vor putea stabili bazele pentru acţiunile psihoenergetice.

Aceasta este conştiinţa primară. Cursurile de vedere extrasenzorială americane, care nu pornesc de la înţelegerea acestor procese biofizice, luate 12 ore pe zi, 7 zile din săptămână, au nevoie de timpul a 18 luni pentru a încalcula autoconştienţa câmpurilor biofizice de care este nevoie în acţiunile psihoenergetice.

A

Înţelegerea proceselor invocate permite reducerea acestei perioade prin obţinerea unor metode mai eficiente de amplificare a câmpului biofizic natural spre starea când acesta este conştient de ceea ce se întâmplă în jurul său. Când se ajunge în acest punct, câmpul biofizic poate fi trimis de la operator să examineze locuri îndepărtate. Şi atunci extrasenzitivitatea este posibilă.

PARAPSIHOLOGIA ŞI TERAPIILE EXTRASENZORIALE.

O POSIBILĂ ARMĂ SECRETĂ

„Coborând, noaptea târziu, treptele avionului care aterizase pe pista pustie a aeroportului unde mă aştepta o maşină, am fost cuprins de o oarecare tristeţe şi de o imensă nelinişte… Să fie, oare, posibil să ne pierdem conducătorul la numai zece luni de la alegerea lui? Şi câte speranţe ne pusesem în el! „Aşa îşi descrie Evghenin Ceazov, fostul medic al Kremlinului, în cartea sa „Sănătate şi Putere”, simţămintele care îl încercau atunci când a fost chemat urgent în Crimeea pentru a-l vedea pe Andropov, a cărui sănătate se

deteriorase în mod neaşteptat.

Să-i dăm cuvântul lui Ceazov: „Era 30 septembrie 1983. Menţionez această dată, pentru că din acel moment s-a urmărit ultimul stadiu al bolii lui Andropov. Din octombrie 1983, el a încetat să mai conducă nemijlocit şi concret Biroul Politic şi Comitetul Central, Sovietul Suprem al URSS, şi nu a mai apărut la Kremlin. Or, toate acestea erau surprinzătoare. Totul a început de la o întâmplare absurdă…”

Starea sănătăţii lui Andropov s-a agravat subit. Până atunci, el se simţea bine, în pofida bolii cronice de rinichi de care suferea. Dar, în timpul unei plimbări, s-a aşezat pe o bancă de ciment, a avut apoi frisoane, i-a apărut un flegmon care a evoluat incredibil de rapid, acesta trebuind să fie operat. Forţele organismului erau, iremediabil, subminate. Aceasta a fost evoluţia stării sănătăţii sale. Cine a provocat-o?

În cartea sa, E. Ceazov, care a fost un intim al multor pacienţi de renume şi a tratat mai mulţi lideri mondiali, oferă informaţii concrete despre ei, făcând referiri la lupta pentru putere. Prin firea sa, un antimistic, respingând cu hotărâre tratamentele extrasenzoriale, Ceazov revine, totuşi, în cursul relatării sale, la tema destinului şi a fatalităţii care, în mod nemilos, i-a înfrânt succesiv pe conducătorii sovietici. Şi aceasta, într-o perioadă de mare importanţă pentru dezvoltarea relaţiilor sovieto-americane. Se hotăra soarta destinderii, a dezarmării, într-una din conferinţele sale de presă, Regan a făcut o glumă: „Mă voi duce în Rusia, a spus el, să discut cu liderul ei

atunci când va muri”. Şi, într-adevăr, a venit după ce a murit L. Brejnev, I. Andropov, K. Cemenko, iar la putere s-a instalat M. Gorbaciov. Caracterizarea pe care E. Ceazov i-o făcea lui Brejnev se baza, mai ales, pe ultimi ani, când personalitatea liderului sovietic era în declin. Se trecea sub tăcere faptul că, pe vremea lui şi cu participarea lui concretă, s-au semnat, de plildă, înţelegerile de la Helsinki.

E. Ceazov dă o înaltă apreciere eforturilor făcute de I. Andropov pentru a scoate ţara din stagnare, pentru renaşterea ei. „Incontestabil, scrie autorul cărţii, era un om total credincios, nu numai în cuvinte, ci şi în fapte, ideilor socialismului şi comunismului... în mod categoric, el era gata să apere orânduirea socialistă cu orice mijloace, crezând sincer că serveşte poporul. Se deosebea însă de cei care intraseră în partid pentru a face carieră prin cinste şi credinţă sinceră în socialism”. E. Ceazov nu-l idealizează pe Andropov, observând că acesta greşea, deseori, izolându-se în biroul său şi promovând în funcţii de conducere oameni care, ulterior, nu i-au justificat speranţele. Şi totuşi, el a fost cel care a început perestroika. Andropov avea un plan precis de modernizare a ţării, care urma să devină şi mai puternică. Moartea lui a întrerupt totul.

La sfârşitul lui august 1983, Cemenko, succesorul lui Andropov, a mâncat peşte alterat, primit de la ministrul de interne Fedorciuk, care îşi petrecea concediul în Crimeea. O toxiinfecţie gravă i-a provocat o insuficienţă cardiacă şi pulmonară. Din spital, Cemenko a fost externat ca

invalid total.

Revenind la evenimentele fatale anterioare, E. Ceazov subliniază, între altele, întâmplarea petrecută unuia dintre cei mai capabili oameni din conducerea sovietică, A. Kosîghin, la 1 august 1976. „O voce plină de îngrijorare anunţa că barca în care se afla Kosîghin s-a răsturnat, că abia a putut fi salvat, iar acum se află în stare gravă la spitalul militar de lângă Arhanghelsk, în apropiere de locul accidentului”. Persoană robustă şi sportivă, Kosîghin făcea canotaj. „În timp ce vâslea, el şi-a pierdut echilibrul şi s-a răsturnat cu barca”. S-a emis supoziţia că ar fi avut loc un accident cerebral. Deşi nu a decedat, „el nu a mai fost apoi acela care lua curajos hotărâri – luptătorul care îşi apăra până la sfârşit punctul de vedere, bine orientat în ceea ce priveşte evoluţia evenimentelor”. La 2 septembrie 1976, el a fost înlocuit în funcţia de preşedinte a Consiliului de Miniştri de către Tihonov, promovat de Brejnev.

După dispariţia lui I. Andropov (februarie 1984), între liderii din acea vreme cel mai puternic era ministrul apărării, D. Ustinov. El a murit la sfârşitul aceluiaşi an. E. Ceazov scrie: „Moartea lui Ustinov a fost, într-o anumită măsură, absurdă şi a lăsat... multe semne de întrebare legate de cauzele şi caracterul bolii. În toamna anului 1984, avuseseră loc manevre comune ale trupelor sovietice şi cehoslovace pe teritoriul Cehoslovaciei. La ele au participat Ustinov şi ministrul cehoslovac al apărării, generalul Dzur. După manevre, Ustinov a simţit o indispoziţie generală, a făcut o febră nu prea

mare, iar analizele au indicat modificări pulmonare... O coincidenţă şocantă este faptul că aproximativ în acelaşi timp, şi cu acelaşi diagnostic, s-a îmbolnăvit şi generalul Dzur. A fost nevoie de o intervenţie chirurgicală urgentă. Din păcate, Ustinov a decedat ulterior, din cauza unei intoxicaţii evolutive”.

E. Ceazov a constatat o agravare subită a stării sănătăţii, cu final fatal, şi la alţi pacienţi din străinătate – preşedintele

Egiptului, Nasser, preşedintele Algeriei, Boumedienne, şi alţi mari luptători pentru dezvoltarea independentă a lumii arabe.

Modificări inexplicabile au fost observate şi în starea sănătăţii lui L. Brejnev. Perioadele de „absenţă”, explicate prin sindromul astenic, alternau, deseori, la el, cu perioade de luciditate şi validitate. Cei care l-au însoţit pe L. Brejnev în timpul vizitelor sale în Franţa, în iunie 1977, îşi amintesc că o astfel de schimbare neaşteptată a stării generale a provocat confuzie în rândul francezilor. Un cunoscut demnitar din Franţa a organizat un briefing cu ziarişti, în ajunul sosirii lui Brejnev, şi a spus că acesta este, practic, invalid. De altfel, demnitarul în cauză promovase într-o funcţie înaltă tocmai datorită faptului că obţinuse informaţii despre boala gravă a predecesorului său şi îşi pregătise din vreme campania electorală. Ce surprinşi au fost toţi văzându-l pe Brejnev nu numai cum urcă scările, dar şi cum purta, energic, discuţii diplomatice dificile!

În străinătate se urmăreşte foarte atent starea

sănătăţii liderilor din ţările prietene şi neprietene. Există o întreagă „ştiinţă” a prognozării sfârşitului şi înlocuirii conducătorilor, precum şi a altor evenimente cu ecou în viaţa politică. Este o ştiinţă veche, ca de altfel şi cea a „eliminării” persoanelor incomode pentru a înlesni drumul altora spre putere.

Să facem o scurtă incursiune în istorie. Este cunoscută ideea de la începutul anilor ’50, a lui A. Duiles, fost director al CIA, de a-l otrăvi pe Ciu En-Lai, cu ocazia unei vizite a acestuia într-o ţară vecină ca, apoi, să dea vina pe Moscova. Din ordinul său, pe lângă CIA s-a creat unitatea supersecretă denumită „Potenţialul morţii”. Dezvoltând ideea, Richard Holmes, conducătorul serviciilor secrete, i-a propus şefului CIA, la 3 aprilie 1953, să instituie programul „pentru folosirea în secret a materialului bacteriologic şi chimic”. Despre aceasta au scris cercetătorii americani Victor Marchetti (fost funcţionar al CIA) şi John Marx, în cartea „CIA şi cultul spionajului”. Cu elaborarea programului de folosire a bacteriilor şi otrăvurilor – care trebuiau să nu lase urme şi să fie greu de identificat – a fost însărcinat un absolvent al Colegiului din Manhattan, de profesie ecolog. În afară de asasinate, programul cuprindea şi acţiuni care provocau „incapacitatea”, degenerarea individului, dezintegrarea, robotizarea, schimbări ireversibile în psihic, gândire, inclusiv metode oculte de influenţă asupra creierului. Programul a primit denumirea de „Supracontrol asupra raţiunii”.

Despre amploarea programului vorbeşte

faptul că – aşa cum recunoaşte, în 1977, un alt director al CIA, Turner – era realizat pe bază de contracte cu 44 de colegii şi universităţi, 15 colective de cercetare, 80 de instituţii şi firme particulare. Pentru efectuarea de experienţe (pe oameni), au fost alese 12 spitale şi trei case de corecţie.

Pentru a face economii, o parte dintre chimicale, de exemplu halucinogene de tip LSD, au fost testate pe un grup de „hippy", vagabonzi, narcomani. De aceasta s-a ocupat, între altele, Timothy Lear, funcţionar CIA, iar un scamator de la circul din New York, Melholand, i-a instruit pe spioni cum să strecoare diferite substanţe în băuturile celor care urmau să devină victime ale unei noi „întâmplări ciudate".

Agenţia CIA din Leopoldsville a pregătit, pentru asasinarea lui Lumumba, un amestec de bacili ucigaşi, inclusiv de bmceloză. Pentru preşedintele Irakului, Kassem, s-a pregătit un lichid special cu otrăvuri ucigătoare. Pentru Castro (împotriva lui s-au comis peste 20 de tentative de atentat), trabucuri, cărţi otrăvite, au fost puse la punct metode pentru lichidarea lui în timpul unei vânători subacvatice. O parte din mijloacele chimice s-a testat pe locuitorii din Peninsula Indochina, în timpul războiului din Vietnam şi Cambodgia. O serie de veterani ai acestor războaie, aflaţi în zona de împrăştiere a otrăvurilor, s-a îmbolnăvit în mod irecuperabil.

De altfel, CIA nu a exclus nici posibilităţile directe de reprimare. Enumerarea victimelor tuturor atentatelor de acest gen ar ocupa mult loc.

Este suficient să amintim soarta unor personalităţi cum ar fi Allende, Lumumba, Cabral, Boumedienne, Nasser, Bandaranike, Ngo Din Dem, Trujillo, I. Ghandi, A. Moro etc., încercările de asasinare a conducătorilor Libiei şi Irakului, pentru a avea o imagine despre amploarea activităţii „Potenţialului morţii".

Deşi, după demascările Comisiei Church din SUA şi indignarea manifestată de opinia publică împotriva „acţiunii de transmitere a sentinţei" (cum se numeau asasinatele politice, în jargonul CIA), atentatele au scăzut, oarecum, în intensitate. Acest lucru nu a influenţat în mod sensibil amploarea operaţiunilor secrete ale SUA în lume. Au fost lichidaţi adversarii lor deschişi, marionetele lor sau partizanii independenţi. Metodele au fost înlocuite cu altele, mai discrete. Până în prezent nu este clar cine se ascunde în spatele asasinării fraţilor Kennedy, în

SUA. Între posibilele pete albe se află şi „epurarea" mai susamintită a eşaloanelor superioare ale puterii URSS, care a precedat dezintegrarea acesteia.

Metoda „incapacitării" persoanelor indezirabile cuprinde şi acţiunea biologică bazată pe cunoaşterea particularităţilor organismului, chiar şi asupra psihicului, vizând paralizarea creierului, „amorţeala" lui. În timpul lui Reagan, a fost adoptată o lege (nr. 12333, din decembrie 1981), care interzicea doar implicarea directă a CIA în asasinatele politice. Dar legea respectivă (numită decretul Reagan) interzice doar implicarea directă a guvernului SUA. Cealaltă

parte a programului, referitoare la „controlul total asupra raţiunii şi experienţele pe oameni”, era prinsă în continuare. „Consimţământul persoanei pe care se fac testele trebuie stipulat oficial” în SUA. Dar în afara ţării? Este o întrebare, desigur, pur retorică.

Este imposibil să nu se constate o legătură între acţiunile vizând controlul asupra raţiunii şi unele evenimente contemporane. Cartea lui E. Ceazov nu acordă credit nelimitat acestor posibilităţi, prezentând cazurile din punctul de vedere al medicului care nu acceptă metodele extrasenzoriale de acţiune asupra organismului sau chimioterapia artizanală, folosită în mod arbitrar în cazul lui L. Brejnev de o oarecare „soră N”, amintită în carte. Autorul respinge aceste metode, dar nu neagă o posibilă influenţă. Mai mult, el se referă la strania evoluţie a lui L. Brejnev care, după lungi perioade de absenţă, „renăştea”.

Activitatea Djunei Davitaşvili este extrem de interesantă. Nimeni nu nega capacitatea ei de a influenţa organismul, inclusiv al celor pe care a aplicat metodele proprii de „masaj” şi

„Terapie de atingere”. Sunt bine cunoscute experienţele lui Ciumak şi Kaşpirovski la graniţa acţiunii hipnotice şi chiar puţin dincolo de această limită, aşa cum demonstrează o serie de fotografii. Există însă şi multe semne de întrebare. Cum au reuşit ei ca, prin intermediul mass-mediei, mai ales al televiziunii, să supună întreaga populaţie a ţării unei acţiuni sistematice asupra subconştientului ieşit de sub control?

La Moscova s-au manifestat, în ultimii ani, preocupări privind posibilităţile de realizare efectivă a controlului asupra conştiinţei. Continuând studiile CIA, aceste persoane au putut verifica pe populaţie acţiunea unor unde puternice care influenţează capacităţile biologice ale organismului. Existenţa acestui grup de persoane nu este secretă. Probabil, metodele lor sunt folosite în continuare. Cum se explică, oare, seria de sinucideri suspecte din ţară şi străinătate, în ultima vreme?

Aceste întrebări se cer a fi puse, întrucât, indiferent de acţiunile la care ar fi supusă gândirea oamenilor, indiferent de atacurile biologice la care am fi expuşi prin metode superrafinate, omul nu încetează să gândească, să comunice, să ia atitudine.

UFO ŞI HORROR.

OZN ŞI LISTA NEAGRĂ

În Evul Mediu, ecuaţia de gradul IV fusese declarată de către teologie drept o taină inaccesibilă minţii omeneşti. Matematicianul spaniol Paolo Valmez, care reuşise să descopere o modalitate simplă de rezolvare a ei, a fost imediat închis şi apoi ars pe rug (1486) pentru că încălcase voinţa divină. Iar exemplele pot continua.

Astfel, de pildă, în 1614, un călugăr numit Ceccini, care devenise vestit pentru că îl denunţase pe Galileo Galilei Inchiziţiei, predica din amvonul catedralei din Florenţa ideea că matematica este o ştiinţă a diavolului, care ar fi trebuit gonită din sânul tuturor naţiunilor

creştine. În aceeaşi epocă, numerele negative erau considerate „născociri” sau numerele Satanei.

În flăcările Inchiziţiei vor pieri mulţi alţi vizionari iluminaţi, printre care a rămas celebru Giordano Bruno. El afirmase că trebuie să fii nebun să crezi că, în spaţiul infinit, în aceste lumi nenumărate şi gigantice, dintre care cele mai multe sunt în mod sigur mai bune decât a noastră, nu există decât lumina pe care o percepem noi: „Este un adevăr absurd a crede că nu există alte fiinţe, alte facultăţi de gândire, alte sensuri, decât cele pe care le cunoaştem noi!”

Marele matematician german Georg Cantor (1845 – 1918), profesor la Universitatea din Halle, fondatorul teoriei mulţimilor, a introdus în matematică multe concepte şi noţiuni noi, care vor revoluţiona această ştiinţă. Totul a mers bine până în momentul în care a început să aprofundeze noţiunile de infinit şi de numere transfinite, unde s-ar părea că făcuse nişte descoperiri care puneau sub semnul întrebării tot ce se descoperise în matematică până la el. Realizând importanţa descoperirilor sale, Cantor începe să le prezinte celorlalţi matematicieni ai vremii. Noutatea acestor descoperiri va stârni invidia cercurilor de matematicieni ale acelor timpuri, care vor determina un val de persecuţii acerbe şi de durată, urmărind discreditarea şi izolarea savantului german. Ostilitatea întreţinută permanent împotriva savantului, singurătatea şi nepăsarea lumii ştiinţifice şi a bisericii vor contribui la nebunia şi, apoi, la moartea sa.

Odată cu dispariţia marelui savant, s-a

pierdut, cel puţin pentru o perioadă de timp, cheia intrării în marele infinit. Şi, totuşi, o întrebare revine obsedant... Ce taine interzise nouă, muritorilor de rând, descifrase Georg Cantor, încât a trebuit să plătească cu viaţa curajul de a încerca să le facă cunoscute?

Deşi Inchiziţia nu mai există de secole, se pare că accesul la cunoaşterea unor domenii este aspru sancţionată de nişte instanţe pe care le-am putea numi, cu indulgenţă, stranii. Astfel, relevarea activităţii OZN a adus, de cele mai multe ori, prejudicii investigatorilor. Din noianul de întâmplări ciudate, am selecţionat numai câteva, spre exemplificare.

Cunoscutul ziarist şi ufolog Frank Edwards moare subit şi misterios în urma unui aşa-zis atac de cord, în 1967, imediat după ce a început să scrie fraze referitoare la iminenţa unor dezvăluiri în problema OZN, care ar avea repercusiuni importante asupra întregii umanităţi.

Ministrul apărării al SUA, James Forestall, care a înfiinţat, la 30 noiembrie 1947, prima comisie de anchetă asupra OZN-urilor, numită Proiectul Sign, după mai multe crize, s-a sinucis, aruncându-se pe fereastră.

Astrofizicianul american Moris K. Jessup, care s-a ocupat de studiul OZN şi de mult controversatul proiect Philadelphia, a fost găsit în garaj, în propriul automobil, cu toate uşile închise şi cu motorul pornit. „Sinucidere!” s-a spus. Făcuse multe observaţii cu privire la dispariţia unor... cratere lunare.

Un alt astronom american, H.P. Wilkins, care

studia OZN-urile şi anomaliile legate de Triunghiul Bermudelor, a dispărut în mod inexplicabil după ce în cadrul unei conferinţe a pus întrebarea: „Cum este posibil ca un uragan să sfideze toate legile fizicii şi să deplaseze în direcţia opusă vântului?”

Doctorul Glavo Pontez, profesor la Şcoala Naţională de Medicină din Rio de Janeiro, moare subit după mai multe conferinţe în care afirmă că Terra este vizitată în mod curent de către extratereştri. Studia fenomenul OZN de peste cincisprezece ani.

Doctorul James McDonald, profesor la *Catedra de meteorologie*, decan al Facultăţii de Fizică Atmosferică a Universităţii din Arizona, era o somitate în meteorologie şi în studiul fenomenului OZN. A fost găsit la 13 iunie 1972, la ora 11 dimineaţa, mort, lângă podul Del Ore, în deşertul Arizona, alături de un pistol de calibrul 39. „Sinucidere! „s-a afirmat din nou…

Astronomul şi ufologul Charles Hunt Williamson dispare subit după ce semnalează comunităţii ştiinţifice internaţionale cazul celor două comete care au pătruns în centura solară şi au ieşit intacte din ea.

Publicistul Serge Hutin s-a ocupat de studiul fenomenelor OZN şi extratereştri. Când i-a apărut cartea *Zero – L’Histoire du terorisme*, aceasta era cumpărată de emisari misterioşi, în stocuri ce au constituit întregul tiraj, înainte ca ea să fie pusă în vânzare. În presă nu a apărut niciun comentariu al criticilor. Cartea a dispărut, efectiv. Acelaşi lucru îl va păţi şi autorul. Este găsit, la scurt timp, mort.

Publicistul francez Guy Tarade este ameninţat cu moartea după ce scrie cartea *Farfurii zburătoare şi civilizaţii din alte spaţii*. Scapă, lăsându-se de ozenistică…

Cercetătorului american K. Bender, NASA ŞI USAF i-au cerut să renunţe la cercetările cu privire la OZN-uri.

Tot astfel şi cercetătorii ufologi Charles A. Maney, Edward Ruppelt, Wilbert Smith, Waveney Girvon şi Robert

Stiff mor subit după ce declară public că au fost ameninţaţi, dar nu vor renunţa la studiul fenomenului. (?!?!)

Allen J. Hynak, autorul cărţii *Experienţa OZN* (tradusă şi la noi), consultant al USAF în probleme OZN, şef al *Catedrei de astronomie* şi directorul Centrului de astronomie, decedează şi el, la scurt timp, după ce infirma public concluziile Raportului Condon, ce nega total fenomenul OZN.

Foarte mulţi cercetători OZN, nefiind receptivi la atenţionările primite cu privire la renunţarea la studiul fenomenului OZN, îşi ratează carierele ştiinţifice strălucite, se îmbolnăvesc de maladii incurabile, mor subit din cauze necunoscute, se sinucid sau, pur şi simplu, dispar fără urmă.

Începând cu 1982, există date precise şi o listă întreagă de peste cincizeci de specialişti din domenii de vârf care lucrau la proiectul Războiul Stelelor, ce au decedat în condiţii cel puţin stranii, anterior ei fiind perfect sănătoşi. Câteva exemple sunt edificatoare: Peter Peapi şi Edwin Skeals mor otrăviţi cu gaze de eşapament; Alistar Bekmarl şi John Ferry, electrocutaţi, Keet Bouden şi Vimal

Dadibhai, căzuţi întâmplător… de pe poduri, Roger Hill, împuşcat, Jonatan Wash, aruncat pe fereastră, Assad Sharif şi Mark Wihner, găsiţi morţi cu câte o pungă de plastic pe cap, strânsă la gât, Richard Rew şi Antoni Godri, găsiţi morţi prin tortură… şi exemplele ar putea continua. Toţi cei menţionaţi erau specialişti de înaltă clasă internaţională. Rezultatele anchetelor au rămas necunoscute. Presa nu a avut acces la cercetări… Numele lor nu mai sunt pomenite în nicio publicaţie ştiinţifică!

Ca o ciudăţenie, cei ce ironizează fenomenul OZN sunt sprijiniţi de autorităţi şi de fondurile ştiinţifice, exemplu tipic fiind Carl Sagan…

Recordul absurdului îl deţine George Adamski (supranumit „omul din Arizona”), un escroc care susţine că s-a întâlnit în Arizona cu nişte extratereştri coborâţi dintr-o farfurie zburătoare. Totuşi, va reuşi să publice cartea *aterizat*, care abundă printr-un număr fabulos de absurdităţi, care-l vor cataloga definitiv ca şarlatan şi impostor. După zece ani, recidivează cu încă o carte de aceeaşi speţă, numită *interiorul navelor spaţiale*, scandalizând America.

Se poate spune că nimeni, în întreaga lume, nu a făcut mai mult ca George Adamski în discreditarea fenomenului OZN, în convingerea că nu sunt decât istorii cu nebuni şi în descurajarea oricărui cercetător serios. Va crea chiar şi o sectă ozenistică, ce mai există şi astăzi. Adamski moare de bătrâneţe, la 74 de ani, în 1965. Funeraliile sunt făcute pe cheltuiala statului, la cimitirul militar Arlington, unde se odihnesc eroii militari

americani şi preşedintele John F. Kennedy! Pentru a nu vă pune răbdarea la încercare, trebuie să vă spunem că Adamski era angajat la USAF şi avea sarcina de a denigra fenomenul OZN şi de a dezinforma opinia publică, creând senzaţia că subiectul este total neserios şi nereal.

Cu acest prilej, ar trebui să menţionăm, fie şi în treacăt, faptul că în literatura OZN circulă relatări cu privire la existenţa unui „grup al tăcerii”, format din oameni în negru, care vizitează martorii şi cercetătorii OZN, confiscându-le probele vizitelor extraterestre, derutându-i, ameninţându-i sau chiar omorându-i pentru a-i determina să nu dea publicităţii datele pe care le cunosc, referitoare la „farfuriile zburătoare”.

Şi, dacă nu v-am convins, exemplele pot continua…

Astfel, O. Elliamson din Solna (Alabama) a dispărut într-o zi de iulie din faţa casei sale, sub privirile fiicei, soţiei şi a doi vecini, în timp ce mergea după caii ce păşteau în apropiere. În primul moment, s-a crezut că a căzut într-o groapă. Câinii arătau că acela era ultimul loc călcat de victimă.

Scriitorul A. Bierge, care va prelucra întâmplarea într-o povestire, va dispărea şi el, în mod asemănător. O dispariţie identică va repeta fermierul D. Lang din Gallatin (Tennessee).

În decursul timpului, au mai dispărut în mod ciudat şi reporterul R. Halliburton, Amelia Eahart, navigatoare solitară, Antoine de Saint Exupéry, călătorii William Wallin şi D. Crouheurst, pe care,

în paranteză fiind spus, i-au pasionat fenomenele insolite, printre care şi OZN-urile.

Scriitorul Patrice Gaston spunea că anchetatorii OZN au viaţa scurtă. Aimé Michel, o celebritate în domeniul fenomenelor celeste insolite, scria cu umor că „Sindromul OZN", numit şi „Forestall", comportă unul şi acelaşi simptom: bolnavul care se ocupă de OZN-uri, în forma gravă a bolii, descoperea ceva important în domeniul OZN… Şi am completa noi că este ameninţat să renunţe la cercetările şi convingerile sale ozenistice. Acceptă, scapă, în caz contrar, ori dispare, ori moare în mod misterios… Şi lista ar putea continua… La noi, în România, pilotul şi scriitorul Dorn Davidovici publică mai multe articole referitoare la fenomenul OZN, urmate de best-seller-ul *Lumi galactice*. Se vor ridica multe semne de întrebare. Va muri la scurt timp, într-un tragic accident de avion.

Se pare că există un centru invizibil de unde sunt coordonate toate activităţile anti-OZN…?! Apropo, vă mai interesează OZN-urile şi ufologia?!

CUPOLA GALACTICĂ Men in Black, o poliţie extraterestră?

Este un fapt binecunoscut şi documentat prezenţa într-un număr oarecare de cazuri OZN a unor entităţi mascate, îmbrăcate din cap până în picioare în negru. Denumite în mod obişnuit apariţii Men in Black (MIB), ele se constituie şi astăzi într-un subiect major de controverse. Există ei cu adevărat? Constituie numai un arhetip? Fac parte din imaginarul colectiv? Sunt roboţi extratereştri sau chiar entităţi extraterestre? Sunt

doar simpli agenţi ai unui serviciu oarecare de informaţii? Sau poate MIB nu există deloc, responsabilă de semnalările lor fiind doar fantezia debordantă a martorilor?

Urmele acestor stranii creaturi se pierd în negura istoriei. „Brethren of the Shadows”, pândind în întuneric, erau foarte reali pentru anticii care, pe drept cuvânt, i-au echivalat cu diavolul. Putem considera la fel de bine toate acestea drept fantezii sau poveşti, dar investigarea unor cazuri, aşa cum vom vedea, ne îndreptăţeşte să considerăm o atare abordare a chestiunii drept greşită şi înşelătoare.

Obţinerea de date şi informaţii despre cei ce se ascund în spatele iniţialelor MIB s-a datorat în primul rând hazardului, aşa că, probabil, nu vom reuşi, prea curând, să realizăm adevăratele dimensiuni ale acestui tip de fenomene.

Un lucru este sigur: puţinele pagini ale dosarelor întâmplărilor de acest gen reprezintă, aşa cum vom vedea, adevărate drame, ale căror adevărate dimensiuni şi urmări nu pot fi descrise în doar câteva rânduri.

În cvasitotalitatea mărturiilor, MIB sunt reprezentaţi ca personaje misterioase, purtând haine închise la culoare, ce caută să impună tăcerea unor martori ai unui eveniment OZN. „Modul de lucru” al acestor personaje este următorul: cineva este martorul apariţiei unui OZN sau trăieşte o experienţă asociată fenomenului; la puţin timp după aceasta, primeşte vizita unuia sau mai multor entităţi cu o înfăţişare stranie, ce îi relatează experienţa sa în cele mai

mici detalii, cu toate că respectivul martor nu suflase o vorbă nimănui; i se pune în vedere să nu povestească nimănui ceea ce văzuse sau simţise, mergându-se adeseori până la ameninţări uneori directe, alteori ascunse în spatele unor cuvinte politicoase. Sub diverse pretexte, caută apoi să confişte toate dovezile materiale ale fenomenului: filme, fotografii, diferite bucăţi de materiale culese de martor de la locul întâmplării.

Aspectul clasic al acestor entităţi este acela al unor indivizi fără vârstă, de înălţime mijlocie; au tenul închis la culoare, pometii obrajilor ieşiţi, buzele subţiri, bărbia ascuţită şi ochii uşor alungiţi în sus, cu pupile verticale ca pisicile. Unii dintre cei vizitaţi de aceşti MIB au afirmat că erau fardaţi şi aveau buzele rujate, dând astfel senzaţia că nu ar realiza diferenţa între sexe. Sunt îmbrăcaţi complet în negru, întotdeauna având pe cap o pălărie şi purtând adeseori un pulover pe gât. Înfăţişarea lor este descrisă, de cele mai multe ori, ca stranie sau insolită. Vorbesc cu o voce monotonă şi fără viaţă, întocmai ca nişte maşini.

Pretextele pe care le invocă pentru a-şi justifica prezenţa sunt variate. Ei pătrund în locuinţa martorilor dându-se drept vânzători ambulanţi, tehnicieni ai companiilor de telefoane sau reprezentanţi ai celor mai diverse organisme sau organizaţii oficiale sau nu, adeseori prezentând legitimaţiile aferente.

De ce cele mai multe ori, atunci când martorul doreşte să verifice cele declarate de vizitatori, aproape întotdeauna, după plecarea acestora, i se

răspunde fie că persoana respectivă nu figurează pe listele de angajaţi, fie că legitimaţiile prezentate sunt ieşite din uz sau, pur şi simplu, sunt false.

În general, MIB se deplasează în maşini de lux impunătoare, Buick, Lincoln, Cadillac, închise la culoare, adesea chiar negre, arătând ca şi cum atunci ar fi ieşit pe porţile fabricilor. Noaptea circulă cu farurile stinse, excepţie făcând o lumină palidă, de nuanţă purpurie sau verzuie, ce pune în evidenţă interiorul habitaclului. Portierele maşinilor au înscrise, uneori, simboluri necunoscute, iar plăcile de înmatriculare sunt imposibil de identificat sau găsit.

Pantofii şi genţile lor par întotdeauna noi, ca şi când n-ar fi fost niciodată folosite. Îmbrăcămintea lor pare confecţionată dintr-o ţesătură de tip nou, lucioasă şi subţire, fără a fi din mătase.

În unele cazuri, ies la iveală aspecte foarte curioase ale fiinţei lor, precum acel vizitator care s-a deplasat la domiciliul unui om de afaceri din Widwood, New Jersey, ce fusese martor al unui fenomen OZN. Când s-a aşezat pe scaun, cracul pantalonului s-a ridicat, lăsând să se vadă un fir verde grefat pe piele, ce urca deasupra piciorului.

Într-un alt caz, un grup de oameni în negru a fost zărit stând la marginea unui câmp plin de noroi – plouase puternic în ajun – încălţămintea lor neprezentând niciun semn de murdărie.

Prin alte părţi, în zile foarte friguroase, aceştia apar, de nu se ştie de unde, purtând doar un pardesiu uşor.

Unii dintre cercetătorii acestui foarte straniu

şi incredibil aspect, indisolubil legat de fenomenul OZN, sunt de părere că MIB au complici în rândurile marilor societăţi naţionale, precum poşta şi telefoanele. Nu sunt puţine cazurile în care investigatorii şi martorii unui fenomen OZN au reclamat pierderea scrisorilor şi că sunt frecvent deranjaţi de apeluri telefonice, ale căror autori au voci neomeneşti, cu sonorităţi metalice.

Prima intruziune a unor MIB într-un caz OZN, petrecut în epoca modernă, s-a produs în 1947, în urma incidentului Maurz Island. Nu vom insista asupra acestui caz datorită prezentării lui în mai multe cărţi pe teme OZN apărute în ţara noastră.

Iată, în continuare, şase asemenea întâmplări investigate de Worley, unul dintre cei mai experimentaţi cercetători OZN, a cărui activitate a debutat cu foarte mulţi ani în urmă în cadrul NICAP.

Cazul I. A trebuit să treacă şaptesprezece ani de la întâmplare pentru ca Mary (pseudonim) să aibă curajul să povestească cele petrecute atunci. Un obiect în formă de disc, de culoare argintie, învăluit într-un halou albăstrui, a fost observat trei nopţi la rând de Mary, familia ei, de vecini, inclusiv un poliţist. Ea a încercat să facă fotografii, dar rezultatul a fost un film voalat în întregime şi un aparat stricat (pe care agenţii guvernamentali le-au luat pentru cercetări şi au uitat să le mai înapoieze).

Deodată, Mary a fost lovită de o forţă zdravănă care, practic, a ţintuit-o de uşa de la intrare, iar o voce bolborositoare a intrat în mintea ei şi a început să o întrebe despre munca

pe care o desfăşura la o întreprindere din Cleveland, Ohio, unde lucra la un dispozitiv secret al USAF, ce conţinea nişte tuburi subţiri de sticlă. După eveniment, ea a avut dureri puternice de cap, de ochi, părul i s-a decolorat, iar pielea prezenta arsuri ca după o şedere prelungită la soare. Câteva zile mai târziu după întâmplare, cineva a sunat la uşă. Mary a deschis şi s-a trezit faţă-n faţă cu un individ cu o faţă având o culoare cadaverică, cu o privire de sticlă. Respectivul purta un pardesiu mătăsos, închis la culoare, iar pe cap avea o pălărie. Mesajul lui a fost să nu sufle nicio vorbă despre incidentul OZN. După care s-a îndepărtat cu un mers ţeapăn, s-a urcat pe locul din spate al unei limuzine negre cu geamuri opace şi a plecat.

Totuşi, la mai bine de două săptămâni de la întâmplare, Mary s-a decis să apeleze la un cercetător căruia să-i poată relata întreaga tărăşenie. După alte câteva zile, Mary l-a sunat pe cercetător şi i-a spus că de câteva zile o maşină mare, neagră se afla parcată în faţa casei sale, care pleca în momentul în care stingea luminile din casă şi se ducea la culcare. Cei doi au stabilit ca cercetătorul să-i trimită un chestionar şi au hotărât să se întâlnească. O lună mai târziu, la uşa ei şi-au făcut din nou apariţia MIB, care i-au înmânat plicul cu întrebări şi răspunsuri pe care ea îl depusese la poştă în acea dimineaţă. I s-a spus că au oameni infiltraţi peste tot şi că, dacă îşi iubeşte cei trei copii, cei trei nepoţei şi ţine la viaţa ei, să nu mai trimită nicio informaţie.

Cazul II. Lanţul de evenimente şi-a început

derularea odată cu luna ianuarie 1967 când Reed Thompson a reuşit să fotografieze un OZN „de cercetare”, care se deplasa încet, printre copaci, la mai puţin de zece metri de casa sa. De aici va începe seria de evenimente ciudate.

Într-o zi caldă de aprilie a anului 1973, doi indivizi slabi, cu părul lung, având o înfăţişare grotescă, au intrat în magazinul de piese auto al lui Reed din localitatea Milano, Indiana. Câinele ciobănesc al lui Reed a fugit într-un colţ al încăperii şi a început să schelălăie speriat. Lucru foarte straniu, ulterior, cei câţiva clienţi aflaţi în magazin în acel moment nu îşi vor aminti nimic despre cele petrecute. Indivizii erau îmbrăcaţi în costume de paraşutişti de culoarea bronzului şi în mâini purtau mănuşi groase.

Dar ceea ce deranja, într-adevăr, la ei erau feţele. Un reporter avea să le denumească „Feţe-de-Plastic”. Unul dintre ei, vorbind pe un ton monoton, mecanic, i-a spus lui Reed că ştia exact când făcuse fotografia OZN-ului şi i-a cerut clişeul şi negativul. Încăpăţânat din fire, Reed i-a răspuns că fotografia era depusă într-un seif la bancă şi că acolo va rămâne. „Faţă A

de-PIastic” i-a spus că nu contează, că le va avea oricum. În răstimpul acestui dialog, un prieten al lui Reed, pe nume Craft, a ieşit afară, pentru a vedea maşina cu care veniseră „ciudaţii”. Era un Buick La Sabre 1969 de un galben strălucitor. Privind prin geamul întunecat, Craft a fost uluit să constate că maşina nu avea volan sau scaune. (Două zile mai târziu, Craft a decedat cu totul neaşteptat, iar cele două autopsii făcute nu

au reuşit să stabilească cauza decesului său.) Pe când entităţile se îndreptau spre ieşire, Reed l-a atins fără intenţie pe unul dintre ei cu cotul, lucru care se pare că nu i-a fost deloc pe plac lui „Faţă-de-Plastic”.

Reed a sperat că ciudaţii vizitatori plecaseră, dar se înşela. Pe când se afla pe drum spre un atelier de sudură, maşina străinilor a apărut din nou şi s-a apropiat la numai câţiva centimetri de maşina lui Reed. La atelierul de sudură, „Feţelede-Plastic” şi-au parcat automobilul chiar în spatele maşinii sale şi l-au urmat pe Reed spre uşă ca nişte umbre. Când Reed a deschis uşa atelierului, s-a produs o scânteiere albastră. S-a uitat în spatele său şi a constatat, uluit, că atât cei doi cât şi maşina lor dispăruseră fără urmă.

Cazul III. Pamara Johnson din Richmond, Indiana, una dintre puţinele persoane care şi-au amintit în totalitate una dintre numeroasele răpiri ce le-a suferit, fără să fie necesară regresia hipnotică, a avut şi ea o experienţă MIB. Aşa cum cazuistica întâlnirilor de gradul IV a demonstrat-o, răpirile au debutat de la o vârstă fragedă.

Când avea paisprezece ani, într-o zi însorită de iunie, o limuzină neagră a început să se învârtească în jurul blocului în care locuia. Ea a coborât să vadă ce se întâmplă. Limuzina s-a oprit şi un individ a coborât din maşină şi s-a apropiat de ea. „Purta pantaloni negri, o jachetă neagră şi o pălărie tot neagră. Aceasta din urmă semăna cu o cască pe care o poartă şoferii. Mersul era normal. Avea un ten deschis, ba chiar alb. Ochii îi erau negri şi nu am reuşit să-i văd pupilele. Mi-a

vorbit într-o engleză fără accent străin. Nu am auzit niciun zgomot al motorului limuzinei cu geamuri opace”.

Politicos, individul a întrebat-o dacă în blocul respectiv locuia o oarecare Rhonda Smith. Pamara nu auzise niciodată de această persoană, aşa că individul i-a mulţumit, s-a întors la maşină şi a plecat.

La scurt timp, Pamara, însoţită de sora ei, a plecat până la un magazin din apropiere. Limuzina a apărut din nou, ca din pământ. S-a oprit în dreptul refugiului pentru pietoni, moment în care Pamara a văzut cum geamul din spate se coboară încet şi apare ţeava unei puşti. Înspăimântată, ea a împins-o pe sora ei în spatele unui zid, iar ea s-a ascuns în spatele unui copac.

Limuzina a demarat puternic şi a intrat pe o stradă care se înfunda, apoi a dispărut.

O doamnă, aflată la fereastra locuinţei, a văzut întreaga scenă şi a sunat la poliţie. Ajunşi la faţa locului, poliţiştii au extras cele trei gloanţe din trunchiul copacului. Concluzia la care au ajuns anchetatorii a fost aceea că, probabil, un ucigaş plătit greşise alegerea ţintei.

Patru ani mai târziu, Pamara avea să fie răpită, lucru de care avea să-şi amintească destul de clar. Ea, împreună cu mama şi sora ei au fost luate la bordul unui OZN în apropierea oraşului Albington. Era o zi rece de octombrie, dar OZN-ul, când s-a apropiat de sol, a atins vârfurile copacilor care, de atunci, au rămas uscate.

La bordul navei, Pamarei i-a fost îndepărtat fetusul ce-i fusese confirmat la examenele

medicale. Vinovaţii au fost „omuleţii gri”. Pentru aceasta, „omuleţii gri” au folosit un instrument cu fire. După operaţie, Pamarei i-au fost arătate câteva recipiente mari, în care se aflau fetuşi, plutind într-un lichid limpede, de corpul cărora erau conectate mai multe fire.

Cele trei au ajuns acasă patru ore mai târziu. Pamara se afla într-o stare de şoc atât de mare, încât nu a reuşit decât să se târască de la maşină până acasă. Mama şi sora ei au decis să nu vorbească niciodată despre cele petrecute.

Cazul IV. Patsy locuieşte într-unul din oraşele aflate în zona Munţilor Apalaşi. De-a lungul întregii sale vieţi a avut parte de tot felul de experienţe paranormale, inclusiv răpiri. Una dintre cele mai stranii experienţe a avut-o în seara în care extratereştrii mici au venit în camera ei. Era gravidă, furioasă şi nu dorea să ia parte la aceasta.

Când cei trei omuleţi s-au apropiat, ea a sărit din pat şi l-a apucat de gât pe unul dintre ei. A strâns, s-a auzit o trosnitură, şi capul extraterestrului a căzut pe spate. Ceilalţi doi l-au apucat imediat în braţe, s-au întors cu nişte mişcări automate, ca de robot, şi au dispărut în lumina ce apăruse în dormitor. Patsy s-a întors în pat plină de remuşcări. Nu avusese intenţia să facă rău cuiva.

Patsy avea pe corp un semn în formă de V, în care se afla cifia 7 inversată, imediat dedesubt având un B într-un cerc. Ea îşi amintea că odată, pe când era copil, se întâlnise cu un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-un costum. Ochii îi erau

blânzi. Ea a fost paralizată de faţa şi de aripile lui! în loc de cuvinte, creatura a scos un sunet puternic.

De-a lungul anilor, Patsy şi membrii familiei sale au fost urmăriţi de maşini negre. Şi asta, în ciuda faptului că a schimbat mai multe locuinţe. De asemenea, au mai fost urmăriţi de ceea ce păreau a fi maşini de poliţie. Păreau a fi, căci, spre deosebire de cele obişnuite, acestea erau învăluite în partea inferioară de un fel de ceaţă mişcătoare.

Într-o după-amiază, pe când Patsy, aflată la volanul maşinii sale, se apropia de o intersecţie, a leşinat pentru scurt timp. Soţul ei a înghiontit-o tocmai la timp pentru a-şi reveni şi a opri la intersecţie. În apropiere, se afla oprită o limuzină cu geamuri întunecate. În acel moment, o voce, care din când în când, comunica mental cu Patsy, i-a spus: „Vezi, te putem ucide când vrem noi!”

De asemenea, Patsy şi cei din jurul ei au văzut în numeroase ocazii elicoptere închise la culoare. Astfel, pe când locuia în apropiere de Windblow, Carolina de Nord, a zărit într-una din nopţi trei elicoptere ce păreau a fi legate între ele cu un uriaş arc electric.

Cazul V. Watts era un cultivator de bumbac din regiunea Texas. Nu ştia nimic despre OZN-uri, iar pe primul pe care l-a întâlnit, aterizat pe câmpul lui, l-a întâmpinat cu pumnul, crezând că-i vreo maşinărie a guvernului. Cea de-a doua întâlnire a sa cu un obiect cilindric, de culoare gri, s-a soldat cu o răpire.

Această navă a apărut din nou, numai că de această dată Watts a reuşit să facă şapte fotografii

cu un aparat Polaroid. A început să caute răspunsuri de la o persoană competentă, în cele din urmă reuşind să intre în legătură cu membrii Comisiei Condon. Întâlnirea a fost, însă, o mare dezamăgire.

Nu a căpătat niciun răspuns, mai mult chiar, doctorul Condon i-a comunicat că fotografiile sale (dovezile sale) i-au fost rătăcite (potrivit declaraţiei sale). De fapt, mesajul a fost cu totul altul: să se potolească şi să nu mai pomenească în public despre întâlnirile sale cu OZN-uri.

Watts nu a dezarmat şi a început să-şi facă cunoscută povestea în mass-media. Foarte repede, a devenit un personaj cunoscut la nivel naţional, însă, curând, a început să primească ameninţări cu moartea. Doctorul Allen Hynek l-a îndemnat să se supună unui test cu detectorul de minciuni pentru a-şi dovedi astfel buna-credinţă şi realitatea celor petrecute.

Watts se afla în drum spre Amarillo, locul unde urma să aibă loc testul. La un moment dat, a văzut staţionând pe marginea drumului un automobil marca Plymouth, având capota ridicată. O tânără femeie blondă, atrăgătoare, aflată lângă maşină, i-a făcut semn să oprească. Watts a oprit şi, când a coborât din maşină, o lovitură primită în zona gâtului l-a făcut să se prăbuşească.

Când şi-a revenit, după multă vreme, a văzut doi inşi aplecaţi deasupra lui. Erau bine făcuţi, cu tenul măsliniu, cu o fizionomie tipic orientală. Aveau aproximativ 1,80 – 1,85 metri în înălţime şi purtau costume închise la culoare şi pulovere pe gât. Cei doi au îndreptat spre el două arme

semiautomate şi, într-o engleză corectă, i-au spus că va trebui să nu treacă testul.

O oră mai târziu, Watts proceda întocmai.

Noaptea următoare, o maşină neagră a apărut în faţa casei sale; mai târziu, au fost auzite focuri de armă provenind dinspre maşina care se deplasa foarte încet.

Toate acestea deveniseră de nesuportat pentru Watts, care a declarat în cele din urmă că povestea cu OZN-ul era un fals.

Watts a început să aibă devieri comportamentale, fiind influenţat, după cum mărturisea fratele lui, de un străin care îşi făcuse apariţia în casa lui.

Apoi a început să aibă comportări paranoice, fiind convins că unele persoane doreau să-l elimine. În cele din urmă, dintr-o greşeală generată de frică, a tras într-un poliţist.

Cândva fusese un soţ şi un tată fericit. Apoi au apărut extratereştrii. Din celula sa, el declara: „Incidentul (cu OZN-urile – n.n.) m-a costat soţia, copiii, două sute optzeci şi cinci de mii de dolari, libertatea mea (acum suferă de inimă) şi aproape că mă costă viaţa. Şi toate acestea doar pentru că s-a întâmplat ceva ce nu am înţeles şi despre care am vorbit. Acum cred că ar fi fost mai bine dacă aş fi murit în acel incident”.

Cazul VI. Stanley, fost judecător, manager, editorialist, este în prezent decedat. Adus la faliment, ridiculizat şi deziluzionat, va muri în cele din urmă datorită unui atac de cord.

Totul a început în 1973, în sudul statului Tennessee, când el şi fiica sa, Becky, au început să

observe OZN-uri în regiune.

Într-o zi, la şcoală fiind, o voce neclară şi-a făcut apariţia în mintea fetei.

Mai târziu, când vocea a devenit mai limpede, i-a cerut să vină pe terenul de fotbal. Într-una din zile a dat curs cererii, s-a dus acolo şi s-a pomenit în interiorul unui OZN strălucitor.

Aceasta a fost prima dintr-o serie de chemări din partea navei, indiferent unde se afla Becky.

Un alt localnic, David Swanner, a fost afectat într-un mod similar.

Stanley nu a fost niciodată răpit, dar prin aceste persoane s-a declanşat împotriva extratereştrilor. Eforturile de a înţelege şi de a face faţă situaţiei s-au sfârşit prin înfrângerea sa în cele din urmă. Dacă la început credea că extratereştrii ar putea fi „buni”, odată cu apariţia MIB s-a convins că de fapt lucrurile nu stăteau aşa.

Cele două fiinţe cu care Becky s-a întâlnit în navă se numeau Alton şi Tombo şi susţineau că vin de pe planeta Plantos. Ei purtau costume albe, mulate pe corp, şi pălării cu marginile îndoite, de sub care se putea vedea un păr blond, tuns scurt, iar în picioare purtau pantofi ascuţiţi. Înălţimea lor era în jur de 1,15 – 1,20 metri, gâturi subţiri, ochi, urechi şi nasuri mici, feţe ascuţite.

După întâlnire, Becky a acuzat dureri de cap, sete, urinat des şi avea o senzaţie accentuată de somn. Şi-a revenit după trei luni, cu ajutorul unui doctor.

În ceea ce-l priveşte pe David Swanner, MIB de un tip oriental au apărut în iunie 1974. Ei l-au

oprit pe David şi i-au arătat o geantă în care se aflau cinci sute de mii de dolari pe care i-ar fi primit în schimbul unei formule a propulsiei care-i fusese permis să o copieze la bordul OZN-ului cu prilejul unei răpiri. Formula se afla în safe-ul tatălui lui Becky, Stanley. Cei trei MIB se aflau într-o maşină cu trei locuri, un Cadillac cu număr de California. Nimeni nu a reuşit să reţină numărul.

Omuleţii aveau feţe de tip oriental, rotunde, cu un ten închis şi ochi pătrunzători. Erau bine făcuţi, păreau a avea în jur de treizeci-patruzeci de ani şi purtau părul tuns foarte scurt, asemenea recruţilor. Erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare, cămăşi albe şi cravate negre. Vocile lor aspre aveau un uşor accent oriental şi vorbeau într-un tempo normal. Uluit şi speriat, Swanner a rupt-o la fugă.

Pe 2 august 1974, Becky a oprit maşina şi a intrat în fugă într-un local, pentru a scăpa de limuzina ce o urmărea.

Pe 23 septembrie, Swanner i-a alungat cu pietre; tot atunci, Becky i-a ţinut la distanţă, ameninţându-i cu un mic topor.

Dar, în noaptea de 25 septembrie, patru limuzine negre au înconjurat-o pe Becky, aflată în maşina ei pe un drum lăturalnic. Patru MIB, având în mâini revolvere, au sărit din maşini şi au smuls-o pe Becky afară. Ei doreau să ştie unde se află tatăl ei şi unde se află formula. Becky a recepţionat o puternică lovitură în stomac şi o alta în figură, care au făcut-o K.O. După care, ciudaţii săi atacatori s-au depărtat.

Ajunsă acasă, Stanley a dus-o imediat la poliţie şi însoţit de oameni cu arme, a început să-i caute pe atacatori. A doua zi dimineaţă, a dus-o pe fiica sa la doctor. Becky va mai avea parte de încă o experienţă MIB doar câteva zile mai târziu. Ciudata creatură, purtând pe cap o pălărie Stetson, stătea în curte în ploaie şi o fixa cu privirea. Toţi au ieşit imediat din casă şi au scotocit zona, dar MIB dispăruse.

PROGRAME SECRETE UFO şi programele Black Budget

Pe data de 29 noiembrie 1989, doi jandarmi, aflaţi în patrulare în regiunea Eupen din Belgia, s-au văzut confruntaţi cu un eveniment straniu: în jurul orei 17,25, atenţia le-a fost atrasă de apariţia unor lumini puternice, aflate pe şosea, în faţa lor. Sursa lor era o platformă triunghiulară, de mari dimensiuni. Pe aceasta se aflau trei spoturi luminoase, dispuse în formă de triunghi, în centrul căruia se putea zări o lumină de culoare roşie-portocalie ce se rotea. Obiectul, la început staţionar, s-a ridicat în aer şi s-a pus în mişcare spre nord-est.

Acest incident a fost primul dintr-o serie numeroasă ce a constituit aşa-numitul „val belgian” din perioada 1989 – 1990.

Datorită numeroaselor semnalări OZN, Forţele Aeriene Belgiene au decis trimiterea unor aparate F-16 în misiune de interceptare. Rezultatele acestor misiuni au rămas secrete. Dar, potrivit unor indiscreţii, piloţii militari ar fi avut atât contact radar, cât şi vizual (OZN-ul accelerând de la o viteză de 0,09 mach la 1,2 mach în

aproximativ zece secunde).

Într-o conferinţă de presă consacrată semnalărilor OZN din acea perioadă, colonelul De Brouwer, şeful Departamentului „Operaţiuni" din cadrul Statului Major al Forţelor Aeriene Belgiene, a spus: „Ceea ce piloţii au descoperit era ceva care se afla în afara zborului normal al unui avion. Uneori, aveam ceea ce noi numim «ţintă aeriană neidentificată», fapt ce ne dădea unele indicii despre parametrii vitezei care varia de la cincizeci de noduri la nouă mii nouă sute de noduri, cu o acceleraţie care s-a dezvoltat în câteva secunde. Viteza este un element imposibil de tolerat pentru o fiinţă umană. Aceasta, în primul rând. În al doilea rând, observaţiile vizuale descriu un sistem, un aparat, care staţionează sau survolează o zonă, evoluând la o altitudine joasă, fără a produce vreun zgomot. Acum, cu tehnologia actuală, acest lucru este imposibil".

Colonelul belgian are, într-adevăr, dreptate? Oare tehnologiile actuale – şi când spun acest lucru nu mă refer la tehnologia „standard", la ceea ce este cunoscut, ci la tehnologia dezvoltată în cadrul programelor secrete – nu permit realizarea unor aparate cu asemenea performanţe?

Este din ce în ce mai evident faptul că unele guverne au intrat în posesia unor tehnologii ce depăşesc cu foarte mulţi ani tot ceea ce se cunoaşte. Acest lucru se pare că s-ar fi petrecut la sfârşitul anilor '40, dar există unele voci ce antedatează evenimentul. Ipoteza nu pare totalmente hazardată dacă ne aducem aminte de

misterul ce persistă, încă, în jurul faptelor petrecute în 1944 în portul Philadelphia.

Bob Beam – un personaj aparte, ce a fost implicat timp de douăzeci de ani în proiecte militare secrete – a recunoscut că SUA au intrat în posesia mai multor epave ale unor OZN-uri din care au prelevat echipamente hardware, cadavre ale membrilor echipajelor, ce aveau un aspect umanoid, iar în unele cazuri, chiar echipaje în viaţă.

Aceste lucruri au îndreptat atenţia publicului spre un proiect ultrasecret, cunoscut sub numele de Proiectul Aurora. Unii experţi sunt de părere că în cadrul acestuia s-a dezvoltat construcţia de vehicule bazate pe o tehnologie extraterestră.

Potrivit standardelor tehnologiei cunoscute, naveta spaţială americană reprezintă unul dintre cele mai mari succese ale tehnologiilor spaţiale. Cu toate acestea, este totuşi un vehicul spaţial cu puţine perspective, datorită sistemului său de propulsie limitat.

Dar, în ultimul timp, apar tot mai multe dovezi ce acreditează ipoteza că americanii au dezvoltat un model total nou de vehicul spaţial, capabil să atingă viteze foarte mari. La 15 septembrie 1991, naveta spaţială Discovery evolua la o înălţime de trei mii de kilometri, pe o orbită semiîntunecată.

La un moment dat, camera instalată la bordul ei a înregistrat prezenţa unui punct alb, strălucitor, ce se deplasa, potrivit calculelor, cu o viteză de cincizeci şi patru de mii de kilometri pe oră. Răspunzând, în aparenţă, unui flash sosit din nivele inferioare de altitudine, punctul a executat

un viraj la dreapta, fiind urmat, trei secunde mai târziu, de două contrarachete ce fuseseră lansate în spaţiu. Viteza obiectului a ajuns în mai puţin de două secunde la valoarea de două sute de mii de kilometri pe oră.

Potrivit opiniei lui Richard Holden, obiectul nu ar fi o navă extraterestră, ci doar o armă ultrasecretă, bazată pe o tehnologie extraterestră. „Camera video din naveta spaţială a filmat în acea noapte o armă de tipul Războiul Stelelor, activă în orbita Pământului, iar sistemul aparţine tehnologiei noastre americane destinate ţintelor mobile”.

Cu ani în urmă, OZN-urile erau considerate obiecte simple, mai târziu rapoartele indicau apariţia unor lumini multiple. Mai recent, au început să fie observate din ce în ce mai multe obiecte zburătoare neidentificate în formă de triunghi. Ar putea fi acestea avioane ultrasecrete?

Chris Gibson, expert în aeronautică, susţine că a văzut astfel de aparate de aproape: „Îmi este foarte clar că s-au pus la punct astfel de dispozitive de zbor, sunt testate deasupra Mării Nordului şi sunt vehicule cu profil variabil. De exemplu, un aparat de tipul KC-135Q Stratotankers era însoţit de un avion triunghiular, negru, cum nu am mai văzut vreodată. Un model iniţial al lui era aparatul F-117, cu profil variabil, dar ceea ce am văzut era mult mai mare, era un triunghi matematic perfect”.

Un alt martor, Ray War Iod, era convins că a reuşit să filmeze zborul unor aparate aeriene secrete deasupra unei zone situate la vest de

oraşul Las Vegas, în aşa-numita AREA-51.

„Pur şi simplu am lăsat camera să filmeze. La reluarea cu încetinitorul, se puteau vedea în această regiune montană obiecte zburând cu şaizeci de mii-şaptezeci de mii de mile pe oră. Cred că este vorba, probabil, de nave extraterestre capturate, prăbuşite sau nu, iar noi încercăm să dezvoltăm nave similare cu tehnologia extraterestră, cu metale şi substanţe terestre.

Probabil că în spatele acestor vehicule există o inginerie aparte, dar ştiu sigur că ceea ce am filmat aparţine fie guvernului, fie armatei americane”.

O serie de observaţii nocturne făcute în apropiere de baza aeriană Beale (fosta bază operaţională a aparatelor SR-71), în 1992, pare a furniza un indiciu asupra dimensiunilor actuale ale Proiectului Aurora. Un aparat aerian, având un model luminos de formă triunghiulară, a fost observat din apropiere de un pasionat al astronauticii.

El a declarat că „triunghiul luminos” era acompaniat în zborul său de un KC-135Q Stratotankers, aparţinând Escadrilei a 9-a Strategie Refuelling Wing, de un aparat de transport T38A şi un aparat F-117A, aparţinând Escadrilei 37. Aparatul necunoscut era cu 50 la sută mai lung decât aparatul Stealth ce-l însoţea, având astfel o lungime de o sută trei picioare, dimensiuni foarte apropiate de cele ale aparatului SR-71A „Black Bird”, ce are o lungime de o sută trei picioare.

Este posibil ca acest aparat să fie un vehicul de foarte mare viteză, destinat operaţiunilor de recunoaştere, dezvoltat în cadrul aşa-ziselor programe Black Budget.

Bob Beam explica: „Suma de investiţii a americanilor în ceea ce ei numesc programul Black Budget este de cincizeci de miliarde de dolari anual. Această sumă este folosită în majoritate în domeniul OZN, încercându-se dezvoltarea de vehicule pe baza materialelor proprii, inventându-se tot ce se poate în domeniul propulsiei”.

În 1989, un bărbat pe nume Bob Lazar a apărut pe postul de televiziune din Las Vegas, susţinând că este un fizician ce fusese angajat de ofiţeri superiori ai serviciilor de informaţii pentru a studia nave extraterestre într-un loc ultrasecret, aflat în zona Groom Lake, Nevada.

„Sarcina mea ca inginer în domeniul propulsiei era aceea ca, pe baza informaţiilor avute, să ajungem la un produs finit, capabil să realizeze un zbor-test”. Lazar a mai adăugat că scopul principal al cercetărilor era acela de a se descoperi dacă tehnologia unei nave extraterestre ce se afla acolo putea fi copiată, astfel încât să devină funcţională cu materiale terestre.

„O parte a atribuţiilor mele în cadrul proiectului consta în faptul că trebuia să fiu introdus într-o cameră care avea o masă, un scaun şi o sută douăzeci de rapoarte pliante cu instrucţii. Eram lăsat acolo să petrec un timp, de obicei cam o jumătate de oră. Acele instrucţii conţin cele mai importante informaţii legate de extratereştri şi de

tehnologia lor”.

La sfârşitul lunii martie şi începutul lunii aprilie 1992, un radioamator, folosind echipamente extrem de performante, a reuşit să penetreze o frecvenţă folosită de NORAD pentru comunicaţii cu aparatele de tipul Awacs E3. Au fost auzite nume de cod precum DARK STAR MIKE ŞI NEVEMBER.

Aparatele Lockheed ce aparţin aşa-numitului „Black Project” folosesc nume de cod cum ar fi: SENIOR BOWL, SENIOR CROWN; iar numele de cod ale aparatelor F-117A Stealth era SENIOR TREND. Numele de cod al aparatelor Proiectului Aurora este SENIOR CITIZEN.

Aparatele Aurora navighează acum în jurul globului, decolând de pe Coasta de Vest a Statelor Unite, traversând Oceanul Pacific, realimentându-se cu combustibil deasupra insulei Tahiti şi aterizând la baza RAF Machrihanish, în vestul Scoţiei.

În 1992, cotidianul *The Scotsman* relata că un controlor de zbor a monitorizat un aparat ce a decolat de la RAF Machrihanish cu o viteză estimată la 3 mach.

Recent, s-a susţinut că aparatele Aurora pot călători de peste două ori mai repede decât orice alt aparat aerian cunoscut şi poate atinge viteza de 8 mach.

Într-un trecut nu prea îndepărtat, Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă Americani a fost oarecum şovăitoare în a accepta realitatea deconcertantă a existenţei unor astfel de aparate. Oricum, în prezent, savanţii recunosc acest lucru.

Iată, în continuare, fragmente dintr-un raport al acestei asociaţii, al cărui subiect a fost tocmai posibila existenţă a unor aparate aeriene necunoscute: „Ipotezele operaţionale de lucru par a sugera existenţa unui număr important de tipuri de aparate aeriene operaţionale, misterioase:

— Aurora/Senior Citizen – aparat aerian de recunoaştere de mare altitudine şi viteză (4 mach – 6 mach);

— Aparate cu propulsie exotică, de mare viteză (peste 8 mach), vehicule nepilotate bazate pe «puls detonation» sau motoare cu combustie externă, proiectate pentru misiuni de recunoaştere sau luptă;

— TR-3A (Black Manta) – aparat subsonic de recunoaştere de tip Stealth, similar aparatelor F-l 17A;

— Aparatele Stealth, preprototipuri cu configuraţii variate, unice, destinate testării unor vehicule în curs de a fi sau deja fiind propuse producţiei.

Datorită naturii fragmentare a mărturiilor şi a declaraţiilor sau rapoartelor contradictorii, nu se poate elabora o concluzie definitivă, ansamblul datelor de care dispunem conducând doar la schiţarea următoarelor idei:

1) Este posibil ca măcar un aparat aerian experimental de mare altitudine şi viteză să fie supus, în prezent, testelor de zbor. Dovezile actuale nu permit determinări concrete ale tipului de aparat ce este cunoscut sub numele de Aurora. Nu este clar dacă este sau nu un vehicul pilotat sau doar un zvon similar cu D-21, aparat ce fusese

asociat cu avioanele SR-71. Este puţin probabil, totuşi, ca vehicule de tip Aurora să se afle în producţie sau să aibă statut operaţional.

2) Este posibil ca programul TR-3A (Black Manta) să existe cu adevărat şi din acest motiv câteva duzini din aceste aparate pot fi operaţionale sau se pot afla în producţie curentă.

3) Există o mare probabilitate să existe unul sau mai multe aparate preprototipuri Stealth, cu toate că acestea nu fac parte propriu-zis din programul de producţie".

Raportul din care v-am prezentat câteva pasaje este important datorită faptului că atestă existenţa unui număr oarecare de aparate experimentale, care, în ochii specialiştilor, nu ar reprezenta exemplare iniţiale ale unei producţii pe scară largă. Totuşi, unii analişti ai fenomenului aviatic sunt de părere că aceste concluzii sunt false.

Ei argumentează atitudinea lor prin faptul că există dovezi dintre cele mai clare cum că aparatele Aurora au fost folosite în scopuri operaţionale. Ei se sprijină în afirmaţiile lor pe declaraţiile unor martori calificaţi, ce susţin că aparatele Aurora au fost folosite în timpul Războiului din Golf, ca şi pe repetatele observaţii ale aparatelor de acest tip făcute în afara Statelor Unite.

OBSERVAŢII OZN ÎN SPAŢIUL AERIAN AL FEDERAŢIEI RUSE

Numeroşi martori cât şi mijloacele de cercetare radioelectronică ale aviaţiei, apărării antiaeriene şi sistemului de alertă timpurie al

apărării antibalistice a Federaţiei Ruse au observat şi monitorizat în ultimii ani numeroase apariţii de obiecte aeriene neidentificate cunoscute în mass-media şi publicului larg sub sigla OZN / UFO.

Dacă până nu demult aceste observaţii erau clasificate în categoria Secret de Stat, acum accesul la aceste informaţii s-a liberalizat odată cu creşterea interesului faţă de aceste fenomene. În primul val de „interesaţi" faţă de aceste apariţii sunt reprezentanţii armatei, flotei militare şi serviciilor secrete ruse, cărora nu le scapă nimic din domeniul observaţiilor ufologice.

Astfel, în ultimele zile ale lunii mai 2005, deasupra Lacului Baikal, au putut fi văzute mai multe globuri albe, de dimensiunea unei mingi de baschet. „De obicei, ele apar seara, când soarele apune. Sau noaptea...", a declarat pentru *Komsomolskaia Pravda* ufologul din Orkuţk, Iuri Kulişenko, care studiază aceste fenomene încă de acum trei ani. „Sunt zeci de astfel de globuri care se mişcă pe cer, sar de colo-colo. Am văzut trei perechi de sfere sau discuri, între care era o distanţă estimată la 1,5 metri. Ele au putut fi admirate circa jumătate de minut, după care au dispărut brusc".

Localnicii se tem să vorbească despre farfuriile zburătoare care survolează zona. Dar ufologii sunt siguri că nivelul de civilizaţie al fiinţelor din altă galaxie este mai mare decât al oamenilor, conform agenţiei „*Rusia la zi*" (29 iunie 2005).

În ultimele săptămâni, dintre toate regiunile

Federaţiei Ruse, ţinutul Primorie a fost preferatul extratereştrilor. După cum relatează martorii oculari, de două săptămâni, seară de seară apar globuri strălucitoare deasupra oraşului Dalnogorsk. Elevul Dima Steff este unul dintre cei nelipsiţi de la întâlnirea cu OZN-urile.

El a povestit pentru NTV că, pentru aceasta, se caţără pe acoperişul casei şi priveşte cerul ore în şir. Cu câteva zile în urmă, a avut noroc: a reuşit să înregistreze pe peliculă o astfel de apariţie ciudată. „Zbura mai repede decât un avion, a urmat o lumină puternică, a clipit şi a dispărut”, povesteşte elevul cu mult entuziasm.

Dima nu a realizat ce a reuşit să facă. I-a explicat însă savantul biolog Valeri Dvujilnii, reciclat în ufolog şi devenit celebru. El studiază de mult timp apariţiile de la Dalnogorsk, şi-a amenajat chiar şi un mic observator şi confirmă că în înregistrarea video realizată de Dima chiar apar OZN-uri.

De altfel, Dalnogorsk este unul dintre locurile din Rusia intens vizitate de extratereştri. Se spune chiar că aici ar fi aterizat nave ale vizitatorilor din altă galaxie. Valeri a studiat acele locuri şi a găsit roci foarte curioase. A umplut cu ele un dulap întreg. Sunt piese necunoscute pe Pământ. Mândria colecţiei o constituie o bucată de metal care străluceşte la cea mai slabă frecare.

Ştiinţa oficială nu poate să explice descoperirile savantului din Extremul Orient rus. Pentru cercetătorii „serioşi”, obiectele descoperite de entuziaştii din Primorie nu constituie dovezi indubitabile că zona ar fi fost vizitată de

extratereştri.

Însă Vladimir Zorev, un fost ofiţer KGB, a confirmat că există institute care se ocupă de studierea fenomenului. „Generali, colonei şi alţi ofiţeri superiori din structurile de forţă se ocupă în secret de problema OZN-urilor. Ei sunt absolut convinşi de existenţa acestora. Iar sarcina lor este de a împrumuta din tehnologia lor tot ce se poate.”, a declarat Zorev pentru NTV. Un fenomen înregistrat la 40 de kilometri de oraşul Viazniki din ţinutul Habarovsk (Orientul îndepărtat – n.n.) nu poate fi explicat din punct de vedere ştiinţific, informează săptămânalul *Argumenti i Fakti*. Acolo, în taigaua virgină, a fost descoperit un cerc uriaş cu o suprafaţă de 3 x 2 km în care copacii zac, formând o spirală corectă. Potrivit martorilor oculari care au văzut cercul de la bordul elicopterului, pădurea pare a fi tăiată cu o coasă gigantică. Adică, locul seamănă foarte mult cu cercurile cunoscute în întreaga lume, care apar periodic pe câmpurile din Anglia şi SUA. Iniţial se considera că pădurea a fost doborâtă de o tornadă. Însă, conform datelor oficiului meteo local, în întreaga istorie a urmăririi vremii din zonă, nu s-a înregistrat aici nicio tornadă. La faţa locului a fost trimis urgent un grup operativ. După cum asigură lucrătorii MCIS (Ministerul pentru Situaţii Excepţionale – n.n.), probele de aer, de sol, de apă şi de lemn strânse n-au înregistrat nicio deviere de la normal. Iar natura fenomenului misterios a rămas deocamdată nelămurită. Nikolai Subotin, directorul secţiei de cercetare a OZN, din Perm, a relatat pentru publicaţia *Zodiak* despre un

fenomen ieşit din comun, asemănător celui de la Roswell. Este vorba despre evenimente incredibile ce s-au petrecut în Rusia, despre faptul că aparatele erau distruse de soldaţi veniţi de pe alte planete. La data de 16 septembrie 1989, în regiunea Permi, mai exact în portul Zaostrovk, pe cer a putut fi observată o întâmplare ciudată. Martorii oculari au putut vedea o luptă straşnică. Şase aparate stranii, de culoare argintie, ce semănau cu nişte „farfurii zburătoare”, alergau după o a şaptea, mai închisă la culoare, pe care parcă voiau să o prindă din urmă. Cele şase farfurii erau de culoare cenuşiu-închis, iar cea de-a şaptea, care se-nvârtea ca o nebună, avea o nuanţă de verde deschis., Acest tablou amintea clar de «Războiul stelelor» al lui George Lucas.”, declară Nikolai Subotin.

„Farfuriile” executau nişte figuri de înalt pilotaj, iar deasupra portului a avut loc o înfruntare greu de înţeles: se apropiau şi brusc se îndepărtau, apoi se înălţau. Uneori, printre ele puteau fi văzute raze.

Această întâmplare a fost descrisă amănunţit de unul dintre macaragiii portului Zaostrovk. În timpul „luptei” s-a întrerupt curentul electric şi toţi au rămas înmărmuriţi în faţa unei asemenea întâmplări fantastice. Mai târziu, însemnările din discuţiile purtate atunci au fost înmânate lui Sicenko, autorul articolului despre lupta „farfuriilor” de deasupra portului, ce a apărut într-un ziar central. Potrivit declaraţiilor martorilor, cele şase „farfurii” aveau o configuraţie destul de complicată.

Comparând descrierile mai multor martori, poţi ajunge la o concluzie despre mărimea aproximativă a OZN-urilor. Conform datelor lui Subotin, ele aveau în jur de 20 de metri în diametru. În cele din urmă, „farfuria” mai deschisă la culoare a fost doborâtă, a coborât mai mult decât celelalte şi s-a îndepărtat. Celelalte şase urmăreau căderea celeilalte.

Acest eveniment a fost observat şi de unul dintre membrii clubului „Anomalia” – Iuri Nekrasov, care apreciază că lupta a avut loc la periferia oraşului (cam la 10 km de port). OZN-ul a căzut undeva înspre nord. A fost identificat locul exact în care a căzut obiectul zburător – pe teritoriul unui poligon militar aflat la 100 km înspre nord de Perm, într-o mlaştină. Aici a ajuns de-abia în toamna anului 1990 grupul de specialişti în domeniul OZN-urilor a lui E.F. Baciurin.

Nu a fost permis nimănui să se apropie de acel loc. Primii, care au venit în locul în care a căzut OZN-ul, au fost trei ofiţeri împreună cu comandantul poligonului. Baciurin nu a putut obţine informaţii despre ce au găsit acolo. Dar a aflat că, după ce s-au întors din acel loc, doi ofiţeri au ajuns în spital cu un diagnostic neclar (Baciurin a văzut personal fişele lor). Unul dintre diagnostice era *arsuri pe tot corpul*, deşi omul purta un echipament gros, de iarnă.

În urma incidentului, a fost interzis accesul pe acest teritoriu. Din păcate, nu se ştie nimic despre evacuarea obiectului, dar el nu se mai afla în acel loc, parcă şi-ar fi luat zborul. Mai târziu, deasupra

locului în care a căzut OZN-ul, a încercat să zboare un pilot al aviaţiei civile, căruia i s-au stricat aparatele. Sfârşitul acestei întâmplări este că pilotul a fost mustrat pentru încercarea de a survola o zonă interzisă.

Subotin spune că în această tragedie i-a atras atenţia un singur amănunt. Despre ce fel de umanism din partea extratereştrilor poate fi vorba, dacă se admit acţiuni de război în lumile în care locuiesc.

Întâmplarea nu e nici pe departe singura de acest fel. De mai multe ori au fost observate lupte aeriene între OZN-uri pe teritoriul Mexicului, SUA, Rusiei sau în alte ţări, iar rezultatul a fost că multe aparate au fost avariate. Se întâmplă des ca „farfuriile” să cadă din cer. Piloţii lor niciodată nu-şi repară aparatele. Îţi creează impresia că tehnica lor nu poate avea neajunsuri.

Dar se confirmă presupunerea despre faptul că în spaţiu au loc ciocniri periodice între diferite civilizaţii (poate între locuitorii de pe Sirius sau Orion), iar ca rezultat apar dese catastrofe şi deteriorări provocate de OZN-uri. Chiar NASA, de curând, nu a făcut cunoscută lupta unuia dintre aparatele sale cosmice cu un OZN, confruntare ce a avut loc pe orbita Pământului. Acest lucru a fost ascuns. Dar cercetătorii în domeniul OZN-urilor au primit o înregistrare video a acestui fapt şi astfel a putut fi cunoscută.

Un show cu laser al extratereştrilor sau nişte experimente secrete? Aceasta este întrebarea pe care şi-o pun locuitorii din regiunea Satura. Fenomenul de la Satura, despre care relatează

Nezavisimaia Gazeta, îşi aşteaptă dezlegarea până în zilele noastre. Cazul a avut loc în urmă cu 15 ani, la Institutul pentru Problemele Tehnologiilor Laser şi Informaţionale al Academiei Ruse de Ştiinţe din Satura, iar locuitorii acestui oraş, situat în regiunea Moscova, până astăzi sunt convinşi că face parte dintre poznele „fraţilor noştri de raţiune”. Această problemă fantastică ar fi putut fi lăsată baltă dacă nu era vorba de specialişti serioşi care, fără să vrea, s-au văzut implicaţi în ea.

S-a întâmplat la 16 martie 1990. La centrul-laser (după cum este poreclit institutul de localnici), lucrătorii cantinei sunt cei care încep cel mai devreme ziua de lucru. La ora 6 dimineaţa, Ghennadi Morkovin (numele unora dintre martorii oculari sunt schimbate potrivit cererii lor), şeful producţiei alimentare, se afla deja în biroul său. Aruncând o privire pe fereastră, el a văzut cu surprindere pe fundalul cerului un disc luminos care se rotea.

„Din partea centrală a obiectului ieşea o rază roşie”, îşi aduce aminte Ghennadi Alekseevici. „Raza avea o coadă în formă de trabuc de culoare portocalie, pe al cărui fundal se conturau clar câteva puncte albastre. Obiectul se deplasa încet deasupra lacului Sviatoe în direcţia «centrului-laser». Ajungând la mijlocul lacului, s-a oprit. Peste câteva minute, discul a început să efectueze nişte manevre: ba se întorcea la dreapta, ba pleca brusc la stânga, ba se clătina liniştit. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva”.

După aceea, au început să vină la serviciu şi

alţi lucrători ai cantinei. În biroul lui Morkovin trebuia să înceapă o şedinţă de rutină dar, în loc de aceasta, toţi cei care intrau rămâneau încremeniţi la fereastră. Unii dintre ei au plătit scump curiozitatea. După ce obiectul, rotindu-se un timp, a dispărut la fel de brusc, tuturor celor nouă oameni care au urmărit fenomenul „anormal” le-a apărut un voal violet în faţa ochilor. Peste două săptămâni, la unii dintre ei, acest voal a devenit mai subţire şi mai transparent.

Ceilalţi acuzau dureri şi arsuri la ochi, iar vederea se înrăutăţea repede. Au început să se adreseze medicilor. „Când i-am examinat pe aceşti oameni, mi-am dat seama că nu este de glumit”, îşi aminteşte oflalmologul spitalului raional, Tatiana Morozova. „Unora le-a fost afectat cristalinul, a început desprinderea retinei. Trei persoane au avut retina arsă. Le-am spus tuturor că au nevoie de un tratament îndelungat”.

Celor suferinzi li s-a propus să facă un curs complet de tratament la clinica oftalmologică a Institutului Clinic de Cercetare din Regiunea Moscova (MONIKI). De tratament s-a ocupat chiar şefa clinicii, oftalmologul principal al Regiunii

Moscova, profesor Alia Riabţeva. „În practica mea îndelungată n-am mai avut asemenea cazuri. Neobişnuite sunt nu numai circumstanţele în care s-au produs traumele, dar chiar şi defectele vederii. Fenomenul voalului violet în faţa ochilor de la pacienţi, oftalmologii nu ştiu să-l explice”, recunoaşte Alia Alekseevna.

Aceasta răsfoieşte fişierele medicale ale pacienţilor ei. Nouă lucrători ai centrului au

devenit martori oculari ai unui obiect zburător, recitește ea fragmentele din mărturisirile oamenilor. Una dintre lucrătoare a stat lângă fereastră aproape de 20 de minute, iar, din când în când, se oprea pentru a-şi face munca. Celelalte cinci angajate au privit ciudatul fenomen câte 10 minute fiecare. La două săptămâni de la incident, la trei dintre pacienţi au apărut defecte organice în câmpul de vedere.

În anii care au trecut, istoriei i s-au adăugat o mulţime de detalii mistice. Locuitorii Saturei relatează că după aceea au văzut lumini similare de mai multe ori pe cerul de deasupra lacului, descopereau pe mal iarbă arsă în formă de cerc – „urmele de la aterizarea OZN-ului”, chipurile, au văzut chiar siluetele extratereştrilor având înălţimea între un metru şi jumătate şi trei metri. Bineînţeles, erau de culoare violetă… Alţii compară această întâmplare cu explozia atomică de la Hiroshima şi Nagasaki. Chipurile, în urma unor teste secrete oamenii au început să aibă nişte mutaţii genetice.

Însă, de regulă, toate aceste istorii groaznice nu sunt decât rodul fanteziei umane. Or, faptele sunt următoarele.

Specialiştii MONIKI au cercetat minuţios pe cei afectaţi. În afară de metodele tradiţionale de diagnosticare ei au recurs şi la tehnici oftalmologice speciale. Pacienţilor li s-a verificat agerimea vederii, li s-au luat analize de lacrimi şi de mucoasă din ochi, le-au cercetat sensibilitatea nervului optic, starea retinei, le-au studiat fundul ochiului ş.a.m.d.

Practic, la toţi, s-a constatat schimbarea retinei. La şase persoane, schimbări neînsemnante, dar două lucrătoare, care s-au uitat îndelung şi atent la discul luminos, au suferit traume serioase, comparabile cu rezultatele privirii îndelungate asupra aparatului de sudură electrică. Este de prisos să spunem că, deasupra lacului Sviatoe, nu se efectua nicio lucrare de sudură…

Atunci ce a fost? Un OZN? O iluzie optică? O halucinaţie în masă? Explorările ştiinţifice ale fizicienilor specialişti în laser? S-ar părea că versiunea cea din urmă se prezintă ca fiind cea mai logică. Însă conducerea institutului i-a asigurat pe medici că, în ziua respectivă, toate aparatele de pe teritoriul centrului erau deconectate, iar alte instalaţii tehnice se aflau în curs de elaborare.

„La institutul nostru există instalaţii puternice cu laser capabile să taie metale, să sudeze, dar toate razele laser sunt protejate de truse speciale”, a explicat Vladimir Golubev, directorul-adjunct al centrului, responsabil pentru activitatea ştiin-A

ţifică. „În caz contrar, un laser ar putea, pur şi simplu, să-i ardă pe oameni. Exclud în mod categoric posibilitatea unor nereguli în funcţionarea instalaţiilor laser”.

„Altă versiune – testele militare”, continuă Alia Riabţeva.

„În această ordine de idei, am adresat o cerere Ministerului Apărării şi am primit un răspuns: în ziua respectivă, în acest raion, nu a avut loc niciun

test”.

„Este cunoscut fenomenul care deseori este perceput drept un obiect zburător neidentificat, aşa-zisul «soare fals». Acest fenomen se produce atunci când razele solare se refractă, fiind reflectate de cristale mici de gheaţă din straturile superioare ale atmosferei şi, de regulă, au culorile curcubeului. Însă n-a fost înregistrat niciun caz ca «soarele fals» să afecteze ochiul uman”, povesteşte conducătorul asociaţiei „Ecologia necunoscutului”, Aleksandr Semionov.

„Pentru a se produce un asemenea fenomen paranormal se cer două componente” crede Valeri Rudakov, colaboratorul ştiinţific principal al Institutului de Fizică a Pământului

„Smidt”, doctor în ştiinţe fizice şi matematice. „În primul rând, aşa-zisa lentilă optică care se produce din cristale mici de gheaţă care se reflectă de pe lac într-o vreme senină şi însorită. În al doilea rând, o sursă de iradiere, de pildă, Soarele, o oglindă imensă sau altceva. Să zicem, una dintre varietăţile fenomenului atât de puţin studiat, precum fulgerul globular, care reprezintă un ghem energetic puternic de natură necunoscută.

Consecinţele pentru martorii oculari ar fi putut să fie mult mai serioase dacă urmăreau «OZN»-ul nu prin geam, ci prin fereastra deschisă. Geamul, după cum se ştie, absoarbe razele ultraviolete, or, ceea ce ei urmăreau erau, cel mai probabil, tocmai ultravioletele. Mai mult, razele au fost atât de puternice, încât, chiar prin geam, retina celor mai curioşi a fost arsă. Aşadar, se

poate spune că au avut noroc…” (Agenţia „Rusia la zi” – 10 iulie 2005)

Corespondentului de la ziarul *Orenburgsk*, Ignat Busuhin, nu i s-a putut da de urmă timp de 24 de zile. Ignat speră să-şi amintească pe unde a rătăcit în tot acest timp. El a dispărut pe 13 martie, spunând că «se duce la întâlnirea cu extratereştrii».

Acest lucru este confirmat de redactorul ziarului, Iulia Bufina. Ignat a mai văzut extratereştrii, iar pe data de 13 martie el intenţiona să „intre în legătură” cu aceştia. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. În ziua următoare, colegii au început să-l caute şi chiar au scris în ziar despre „dispariţie”. Dar vremea a trecut şi nu au aflat nicio veste de la colegul lor.

Pe 6 aprilie, au fost sunaţi la redacţie din Sorocinsk – un orăşel aflat la 175 de km de Orenburg. Au luat legătura cu redactorul ziarului *Monitorul din Sorocinsk*, Liubov Mazilo, care i-a întrebat dacă îl cunosc pe Ignat Busihin, lăsându-i încremeniţi.

„Ignat este la noi. E viu, sănătos, doar că… nu-şi mai aminteşte nimic” i-a liniştit el. Liubov Mazilo a povestit că în acea dimineaţă, în cabinetul său a intrat un tânăr. Era îmbrăcat decent, însă avea aspectul unui om care nu înţelege nimic din ceea ce se întâmplă în jurul său. A refuzat să mănânce şi a băut doar o ceaşcă cu cafea. „Eu de-abia azi am aflat că sunt în Sorocinsk” a mărturisit el. „Cum am ajuns aici, nu ştiu”.

Câţiva colegi au mers în Sorocinsk pentru a se

întâlni cu Ignat. Dar nu a fost de găsit la locul stabilit. Şi din nou au început să-l caute. Dar, după câteva ore, Ignat a ajuns în Orenburg şi toţi l-au întrebat cu surprindere unde a fost în tot acest timp. „Nu ştiu, mi s-a şters absolut totul din memorie. Am coborât din maşina care m-a lăsat în locul pe care-l stabilisem pentru întâlnire şi m-am aşezat într-un colţ, să fumez”.

Ignat a povestit ce a făcut în ziua în care a dispărut: „La ora 10 seara am luat aparatul de fotografiat şi m-am dus pe acoperişul unui bloc cu 16 etaje, iar acolo, un obiect luminos care se afla la o distanţă de 200 de metri de mine m-a orbit. Am închis ochii. Iar când i-am deschis m-am trezit pe o margine de cale ferată. În jur era zăpadă murdară. La aproape 2 km, am găsit primele case. Acolo am întâlnit un bărbat care mi-a spus că mă aflu în Sorocinsk”.

Cei care studiază extratereştrii susţin că ei răpesc cam un om dintr-o mie. Îi duc pe navele lor sau pe altă galaxie şi îi readuc pe Pământ, fără ca aceştia să-şi mai amintească ceva. Unii îşi mai amintesc frânturi de evenimente. Iar Ignat poate fi considerat unul dintre ei. O întâmplare asemănătoare are loc şi în cartea lui Bulgakov *Maestrul şi Margareta*, numai că locul în care se desfăşoară acţiunea nu este Orenburg, ci Moscova…

Am păstrat în mod intenţionat coloratura relatărilor, având în vedere caracterul inegal al nivelului de pregătire al naratorilor, tocmai pentru a nu pierde nicio nuanţă, niciun amănunt din declaraţiile martorilor la evenimentele insolite,

uneori stranii, prezentate.

Rămâne ca timpul şi experţii să determine cât adevăr şi cât fapt de senzaţie ieftină este în aceste fapte şi întâmplări.

IPOTEZE

AVIONUL MIG 15 PILOTAT DE IURII GAGARIN

DOBORÂT DE UN OZN SAU RĂPIT DE...

EXTRATEREŞTRI!?

La peste jumătate de secol de la primul zbor al omului în cosmos, sunt încă multe întrebări referitoare la unele evenimente legate de viaţa şi activitatea lui Iurii Gagarin, primul cosmonaut al Terrei, care au rămas deocamdată fără un răspuns cert.

După dispariţia lagărului socialist şi destrămarea URSS, au apărut tot felul de „dezvăluiri" despre primul zbor al omului pe orbita circumterestră şi modul tragic în care a dispărut reputatul cosmonaut rus.

Aşa-numitele „ultime cercetări" au dat publicităţii câteva „variante" despre zborul lui Gagarin. Potrivit uneia dintre cele mai mediatizate versiuni, Gagarin a fost în spaţiu dar ar fi decedat în timpul aterizării. O altă versiune arată că acest cosmonaut s-ar fi catapultat şi a murit pentru că nu i s-a deschis paraşuta.

Alţi aşa-zişi cercetători susţin că Iurii Gagarin ar fi supravieţuit, dar a suferit un şoc psihic deosebit şi a trebuit ulterior să fie internat într-un spital de psihiatrie pentru tot restul vieţii, iar locul său a fost luat de o dublură ce a fost prezentată publicului drept adevăratul cosmonaut.

Unii au ajuns chiar să afirme că Gagarin nu a fost deloc în cosmos, iar pe nava Vostok 1 s-ar fi aflat numai o instalaţie electronică dotată cu un magnetofon ce avea o bandă înregistrată cu vocea lui, înregistrată anterior pe Terra (!?).

Printre cele mai vehemente susţinătoare ale acestor aiuritoare teorii s-au numărat unele jurnale ungare dintre care citǎm publicaţia Nepszava.

Conform unei alte „variante”, primul zbor în cosmos ar fi fost secret şi primul cosmonaut ar fi fost Alexei, fiul părintelui cosmonauticii sovietice, Serghei Koroliov, dar care ar fi murit în timpul misiunii, Gagarin fiind numai personajul de faţadă. Alte versiuni o susţin pe cea de mai sus, cu decesul lui A. Koroliov, arătând însă că zborul lui Gagarin a fost real, dar anterior celui terminat în mod tragic.

Lansarea lui Gagarin s-ar fi realizat numai după ce ar fi fost eliminate toate neajunsurile misiunii fatale. Zborul lui Koroliov ar fi fost numai un test în vederea viitoarei lansări ce trebuia amplu mediatizată din perspectiva întrecerii cu astronauţii americani care nu reuşiseră încă să scoată un om în spaţiul cosmic.

Creatorii acestor versiuni au uitat, evident, un lucru esenţial. Şi anume că organizaţiile americane şi occidentale de cercetare a spaţiului cosmic au supravegheat permanent programul spaţial sovietic şi au urmărit din prima până în ultima secundă, zborul lui Gagarin şi informaţiile transmise de la bordul lui Vostok 1 din cosmos.

Analiza în centre specializate a acestor date a

arătat fără putinţă de tăgadă că la bordul navei cosmice s-a aflat un om şi acesta a fost cosmonautul Iurii Gagarin! Americanilor le-a fost greu să recunoască superioritatea tehnologică de moment a sovieticilor, dar nu au avut de ales.

S-a mai spus că zborul lui Gagarin ar fi fost încununarea cu succes a unui întreg şir de zboruri anterioare eşuate în care şi-ar fi pierdut viaţa mai mulţi cosmonauţi sovietici, dar evident nu au putut fi aduse niciun fel de dovezi în sprijinul acestei teorii… ş.a.m.d.!

Pe 27 martie 1968, Iurii Gagarin şi instructorul său, Vladimir Serughin, se aflau la bordul unui avion de vânătoare cu reacţie de tip MIG-15, cu dublă comandă, executând un zbor de rutină, cuprins în programul de antrenament. Zborul se desfăşura în condiţii meteo excelente. Cei doi se pregăteau de aterizare pe un aerodrom din apropierea Moscovei, moment în care punctul de conducere a zborului a pierdut orice contact radio şi radar cu aeronava în care se găsea idolul unei întregi generaţii.

După câteva ore de căutări, echipele de intervenţie au găsit avionul prăbuşit într-o pădure şi au scos din fiarele contorsionate cadavrele celor doi piloţi. Iurii Gagarin avea doar 34 de ani.

Peste 200 de experţi au investigat catastrofa aeriană în care şi-a pierdut viaţa Gagarin însă, fără nicio explicaţie, Leonid Brejnev a ordonat oprirea anchetei şi a cerut ca cele 30 de dosare ale anchetei să fie trecute în categoria „Secret de stat” şi predate arhivei KGB-ului!

Nici chiar familia îndrăgitului cosmonaut nu a

reuşit să afle mare lucru despre accidentul în care şi-a pierdut viaţa Gagarin.

Anna, mama lui Gagarin, afirma într-un interviu acordat câţiva ani mai târziu că fiul ei „ar fi fost ucis la ordinul lui Leonid Brejnev”, teorie care mai persistă şi astăzi.

Motivul ar fi fost faptul că liderul sovietic ar fi fost deranjat de „marea popularitate internă şi mai ales externă a cosmonautului, care îl eclipsa la toate evenimentele internaţionale oficiale”. Gagarin, cel mai faimos om din lume după zborul în spaţiu, a fost înmormântat la Mausoleul din Moscova alături de ceilalţi eroi ai Uniunii Sovietice.

Accidentul aproape incredibil şi oricum aberant din ziua de 27 martie 1968, care a condus la moartea lui Gagarin, a alimentat de-a lungul anilor cele mai neaşteptate legende şi a îndreptăţit seria, am zice, mult prea lungă, de supoziţii şi zvonuri, contrazicând, în esenţă, versiunea oficială şi a întreţinut o rumoare permanentă „de fond”, pe care a provocat-o, păstrând proporţiile impactul iniţial.

Şi asta pentru că dincolo de legendă şi zvon, mai persistă şi astăzi cele câteva fapte pentru care nu se pot găsi explicaţii, justificări, dovezi fără a se institui ceea ce se aşteaptă de atâţia ani şi anume: Adevărul!

Vladimir Dobin, corespondentul revistei moscovite *Strict Secret*, a revenit şi el într-o convorbire cu generalul locotenent în retragere Serghei Belojerkovski (revista *Sputnik*, nr. 4.1991) asupra acelor elemente obiective care continuă să

justifice peste timp întrebarea: *Să fie adevărat că Iurii Gagarin nu a murit*?

Opiniile şi concluziile generalului tind să dezmintă aserţiunea, chiar dacă... Belojerkovski e obligat să recunoască, totuşi, că la destui ani după moartea lui Gagarin, cosmonautul Boris Voinov ar fi primit un telefon de la o persoană, a cărei voce semăna perfect cu vovea lui Gagarin.

Şi nu era numai vocea, stilul de a vorbi, de a se manifesta, relaţiile amicale pe care le invoca (şi care nu puteau fi cunoscute de un necunoscut) nu puteau să vină decât de la Gagarin!

„Personajul" ciudat a cărei voce şi ale cărui cunoştinţe au tulburat la acea vreme multe conştiinţe s-a prezentat într-un târziu şi grupului de cosmonauţi şi a frecventat locuri publice unde aceştia puteau să-l contacteze. Iar ca surpriza acestora – determinată de „noul" chip al lui Gagarin (un adevărat Gagarin îl care se deosebea de chipul şi întreaga fizionomie ultracunoscute ale lui Gagarin) – să-şi găsească o explicaţie plauzibilă era motivată prin faptul că în urma accidentului suferit, trecuse printr-o „sută" de operaţii estetice care l-ar fi transformat foarte mult.

Ca totul să fie şi mai misterios, personajul a dispărut în mod subit fără să mai apară vreodată. Desigur, personajul a dispărut după ce se aflase destul de multă vreme în atenţia psihiatriei specializate a totalitarismului sovietic al acelor ani brejnevişti. Ulterior, a fost declarată public şi moartea acestui Gagarin II (sau pseudo-Gagarin), dosarul său dispărând în mod ciudat şi surprinzător fără a mai fi văzut vreodată de

cineva. Legendele nu încetează nici astăzi, la atâta timp de le evenimente.

Dar o întrebare de bun simţ revine: dacă nu era Gagarin, atunci cine era personajul în cauză? De unde ştia toate acele lucruri cunoscute numai de Gagarin şi de grupul de cosmonauţi sovietici? Şi nu în ultimul rând mai este şi problema vocii care spun cei în cauză că era identică cu cea a cosmonautului… Unde este îngropat? La acea vreme, în URSS nu se putea da oricine drept Gagarin şi nu putea fitecine să frecventeze nestingherit grupul de cosmonauţi din Orăşelul Stelelor…

De ce s-a bucurat Gagarin îl de atenţia cuvenită de cosmonaut din partea colegilor, mai ales ce putem înţelege din dispariţia subită şi, ulterior, moartea personajului în cauză ce a mai fost anunţată şi în mod oficial!?

Recent, un grup de militari, cosmonauţi şi oficiali de la Agenţia Spaţială Rusă cărora li s-au adăugat piloţi de încercare şi medici militari s-au adresat în mod oficial printr-o cerere preşedintelui rus Vladimir Putin şi Parlamentului pentru a se face lumină în „Dosarul Gagarin” şi mai ales să se elucideze cauza morţii acestui erou naţional al Rusiei.

De-a lungul anilor, teoriile referitoare la accidentul în care şi-a pierdut viaţa Gagarin s-au înmulţit, creându-se un adevărat folclor pe această temă. Există voci care spun că Gagarin şi instructorul erau beţi criţă şi au pierdut controlul avionului, teorie întărită de adevărata pasiune pe care o făcuse Gagarin pentru votcă după

întoarcerea din cosmos.

Cu toate acestea, rapoartele oficiale au arătat că atât Iurii cât şi Serughin nu puseseră strop de alcool în gură înainte de zbor. Alţii au mers şi mai departe cu teoriile şi au avansat cele mai stranii şi insolite ipoteze. Conform uneia dintre ele, avionul MIG – 15 pilotat de cei doi s-ar fi ciocnit sau ar fi fost doborât de către un OZN!

Gagarin ar fi fost răpit de către extratereştri şi dus pe o planetă din afara sistemului nostru solar. Altă teorie spune că Gagarin ar fi supravieţuit accidentului, dar şi-ar fi sfârşit zilele în 1990 într-o clinică psihiatrică secretă a KGB-ului. Sau că Serughin ar fi prăbuşit avionul în mod intenţionat din gelozie faţă de Gagarin.

Mai mult decât atât, se spune chiar că cei doi şi-au înscenat moartea, apoi cei doi şi-au făcut operaţii estetice şi au intrat în serviciile secrete sovietice, de unde, fiind în misiune, ar fi fost executaţi de agenţi CIA (!?).

Totuşi, experţii ruşi dau o oarece crezare la două ipoteze: ciocnirea cu un ipotetic OZN şi ciocnirea cu un stol de păsări, deşi nu existau dovezi pe fuselaj al unui asemenea impact care să sprijine bănuielile.

Misterul s-a adâncit şi mai mult când în urma unor investigaţii minuţioase s-a constatat că motorul avionului era în perfectă stare în momentul catastrofei.

Nimeni nu a putut explica cum dintr-un avion cu dublă comandă doi piloţi foarte experimentaţi nu s-au putut catapulta înaintea prăbuşirii.

Cu toate acestea, Ivan Kuzneţov, unul dintre

membrii primei comisii guvernamentale de anchetă, a lansat o ipoteză pe baza căreia a alcătuit o teorie (după ce a refăcut pe calculator zborul avionului) care arată că este posibil ca „cineva” să fi „uitat” să închidă sistemul de ventilaţie al avionului, astfel motivul tragediei ar fi o eroare umană, mai precis incompetenţa unuia dintre mecanicii care a pregătit aparatul pentru zbor.

Revenind la faptele absolut îndărătnice care angajează cele două ipoteze probabile: cea a accidentului şi cea a asasinatului comandat, coroborate cu cea a posibilei sinucideri, se cuvin două posibile interogări. Prima privind sursele acestor ipoteze.

Generalul Belojerkovski recunoaşte că în timpul unei întrevederi cu Ana Timofeevna, mama lui Gagarin, aceasta l-ar fi rugat să-i răspundă: „Spune-mi, este adevărat că Iurii a fost ucis?” Şi pentru că generalul rămăsese mut de uimire la această întrebare, mama lui Iurii avea să-i mărturisească că nu cu mult înaintea morţii lui Gagarin, acesta i-ar fi spus: „Măicuţă, mi-e teamă…”

Ei bine, credem că nu a existat om care, copil fiind, să nu fi spus mamei sale într-o situaţie critică sau dificilă din viaţă: „Mamă, mi-e teamă!” Dar ca Iurii Gagarin, la mulţi ani după zborul în cosmos, după ce învinsese acele spaime spaţiale ale primului om faţă de cea mai teribilă încercare a umanului, un Iurii Gagarin în plină glorie iubit de toţi (oare!?), stimat, inatacabil (cel puţin teoretic) să-i mărturisească singurei fiinţe, în faţa

căreia fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, rămâne un copil: „Mamă, mi-e frică” constituie un element cutremurător. Sau cel puţin dramatic. Sau cel puţin de neuitat…

Desigur, sinuciderea pare greu de acceptat, chiar dacă generalul recunoaşte acea tulburare psihică pe care o încercase Gagarin faţă de multiplele şi infinitele nedreptăţi din URSS care i se comunicau zi de zi şi cu infinitele SOS-uri care îi erau adresate de pretutindeni.

Disputa, uneori confirmată, alteori infirmată, dintre Iurii Gagarin şi Leonid Brejnev, în timpul căreia primul i-ar fi aruncat un pahar de votcă în faţă celui de-al doilea, a intrat în legendă, dar există, de fiecare dată, în fiecare legendă un crâmpei de adevăr… un atom de temeritate şi adevăr pur din care se poate reconstitui lumea.

La 40 de ani de la evenimentele evocate, preşedintelui rus Vladimir Putin, îi revenea o sarcină extrem de grea: aceea de a reda ruşilor adevărul despre mitul vieţii primului om ce a zburat în cosmos şi despre modul cum acest adevărat ambasador al Terrei a dispărut în eternitate.

Sigur, Gagarin nu mai este în viaţă, chiar dacă ar fi supravieţuit un timp accidentului (!?).

Dar, în clipele noastre de îndoială, legate de însăşi condiţia noastră individuală, umană, atunci când în gând mărturisim celei mai iubite fiinţe, fie şi plecată dintre vii, „Mamă, mi-e teamă”, facă-se să nu ne gândim la Gagarin! Sau să ne gândim şi în recunoaşterea spaimei să găsim mereu de dincolo venind din dragostea acelei fiinţe dintâi pe

care nu o vom uita niciodată, să găsim puterea de a rezista…

Aş vrea, totuşi, să cred, că pe prietenul nostru Iurii Gagarin l-au răpit extratereştrii poate pentru… a-l salva de tot răul ce ne înconjoară aici pe Terra!

TRĂIM ÎNTR-O LUME ÎN CARE PORUMBEII DUC POŞTA.

ALBINELE CAUTĂ MINE ANTIPERSONAL

ŞI MUŞTELE MERG PE PLANETA MARTE

În timpul ultimului război mondial, ruşii antrenaseră câini lupi pentru a transporta mine antitanc sub şenilele tancurilor inamice. Se spune că reuşita era de peste nouăzeci la sută din misiunile realizate de aceste inteligente şi loiale patrupede. Misiunile s-au terminat numai atunci când toţi câinii pregătiţi în acest scop au „căzut la datorie” şi nu au mai fost rezerve de împrospătare a efectivelor de luptători canini.

După război, atât ruşii (la bazele navale din Crimeea[3]), dar mai ales americanii (la bazele navale din SUA, cât şi din străinătate), au antrenat delfini pentru misiuni de minare şi torpilare atât a submarinelor, cât şi a navelor de suprafaţă.

Antrenamentul viza atât descoperirea şi recunoaşterea navelor inamice, cât mai ales distrugerea acestora prin minare, care, de cele mai multe ori, se realiza cu sacrificiul delfinului luptător.

Marina Militară Română a realizat şi ea studii şi experienţe de folosire a delfinilor în scopuri

3; La baza navală de la Sevastopol

militare la o bază militară navală de la Marea Neagră[4].

După 1990, experienţele au fost sistate şi delfinii eliberaţi în largul mării sau folosiţi în spectacole de circ.

Începând cu războiul din 1870, Franţa a utilizat în toate războaiele porumbei poştali.

La 4 iunie 1916, colonelul Raynal a transmis un mesaj patetic din Fort de Vaux:

„Mai rezistăm, dar suntem atacaţi cu gaze de luptă foarte periculoase. Despresuraţi-ne urgent. Este ultimul meu porumbel!”

Porumbelul, care a dus mesajul, purtând numărul matricol 787, a fost citat pe ordin de zi şi a purtat de atunci supranumele „Viteazul”.

Primele hulubării militare au fost înfiinţate în Franţa în

1870, după asediul Parisului. În prezent, mai există o singură hulubărie militară, în cadrul Regimentului 8 de transmisiuni, de la Fort du Mont Valérien, dependentă de Federaţia Columbofilă Franceză şi îngrijită de trei militari, columbofili bine pregătiţi.

Din 1989, cei 100 de porumbei ai hulubăriei participă la concursuri civile. Durata de viaţă a porumbeilor călători este de 17 – 18 ani (faţă de 4 – 5 ani pentru un porumbel obişnuit). Sunt hrăniţi cu o mixtură ţinută secretă, deoarece 90% din reuşita unui porumbel într-o competiţie se datorează hranei. Singurul lucru care se ştie este că ceaiul creşte calitatea penajului şi curăţă

4L a baza navală de la Mangalia şi în Poligonul multifuncţional de la Capul Midia

ficatul.

Regulile de concurs sunt simple: porumbeii sunt eliberaţi la 100 – 800 km de hulubăriile lor; primul sosit acasă câştigă. Numărul de porumbei participanţi este de regulă între 300 şi 6.500. Pentru o bună evoluţie este necesară o motivaţie.

Astfel, la femele, se mizează pe instinctul matern, plasându-li-se sub aripă un ou artificial, care are în interior o bilă şi un păhărel de ceramică.

Zgomotul provocat de mişcarea acestora în ou îi sugerează porumbiţei iminenta ieşire a puiului din ou, astfel că ea se va grăbi să se întoarcă la hulubar.

Pentru a motiva masculii se foloseşte altă metodă. Înainte de concurs masculul este închis într-o cuşcă lipită de cuşca în care se introduce femela sa, lângă care se introduce un alt mas-A

cui. În felul acesta se stimulează gelozia, masculul întorcântiuse cu maximum de viteză, doritor să îndepărteze „intrusul”.

Porumbeii pot parcurge mii de kilometri pe zi, cu viteza de 1,7 km/min (102 km/h), în condiţii de timp favorabil.

În timp de pace, cei 100 de porumbei militari fac antrenamente zilnice, dar dacă ar interveni un conflict care să ameninţe teritoriul naţional, aceştia ar fi utilizaţi pentru transmiterea de ştiri, împreună cu toţi porumbeii călători rechiziţionaţi de la columbofilii francezi.

Porumbeii călători de pe teritoriul Franţei, aparţinând străinilor rezidenţi în Franţa, vor fi „eliminaţi” din motive de securitate naţională.

Departamentul Apărării al SUA desfăşoară teste cu unele specii de albine care transportă plăcuţe de radiofrecvenţă (Radio Frequency Tags) de dimensiuni extrem de mici, pentru descoperirea minelor terestre.

Programul, în valoare de trei milioane de dolari, este finanţat de Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansate în Domeniul Apărării-DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency) şi este executat de ingineri din cadrul Laboratorului Naţional *Pacific Northwest* şi din Universitatea din Montana.

El prevede montarea de plăcuţe de radiofrecvenţă, cu greutatea de 2,7 mg, pe spatele a zeci de albine, pentru a le urmări deplasările şi a detecta orice expunere la cantităţi mici de explozivi.

Plăcuţele, dezvoltate comercial, cu dimensiuni cât jumătate de bob de orez, vor fi urmărite/" citite" cu ajutorul unui spectrometru de masă, montat în stup.

Utilizând aparatură electronică şi software specializate, inginerii vor fi capabili să *„citească"* informaţiile de pe plăcuţe, cum ar fi urme de TNT sau alte substanţe chimice.

La plecarea unei albine din stup, se porneşte dispozitivul de citire, care scanează un cod de zece biţi, înscris pe fiecare plăcuţă şi transmite unui modem codul de identificare, direcţia şi timpul de zbor, pentru fiecare albină.

Acesta transmite datele unui calculator central. Procesul se repetă la întoarcerea albinei în stup.

În interiorul stupului – amplasat în zona în care se presupune că există mine terestre – este montat un dispozitiv de analiză, dezvoltat în comun de Laboratoarele Naţionale *Sandia*, Laboratorul Naţional *Oak Ridge* şi Agenţia pentru Protecţia Mediului, care execută scanări pentru a descoperi substanţe chimice existente în explozivi. Informaţiile culese din urmărirea albinei, cuplate cu această analiză, pot ajuta la localizarea minelor terestre.

În cadrul programului de încercări se va urmări dacă plăcuţele de radiofrecvenţă sunt suficient de uşoare pentru a fi transportate de albine şi dacă energia electromagnetică cu frecvenţa de 135 khz nu afectează comportamentul albinelor. Ca loc pentru testări, a fost ales un câmp de mine real, în Sandia – Nevada. Se speră la o mărire a finanţării, pentru a se putea dezvolta plăcuţe de radiofrecvenţă mai mici şi pentru a extinde domeniul cercetărilor, de la descoperirea explozivilor la descoperirea materialelor nucleare, a traficului ilegal de droguri şi a altor ameninţări.

Programul de cercetări este o parte a unui program mai amplu, iniţiat de DARPA, pentru a descoperi care specii de insecte, peşti sau nevertebrate pot fi utilizate pentru monitorizarea condiţiilor de mediu, inclusiv a prezenţei armei chimice sau biologice.

Alt grup de cercetători lucrează la dezvoltarea de roboţi foarte mici, modelaţi după insecte, ca parte a unui proiect de cercetare a Pentagonului.

Denumiţi *roboţi biomimetici*, aceştia au apărut

în ideea de a se crea roboţi mici care imită insectele adevărate ca structură şi comportare. Cercetătorii cred că astfel de roboţi mici pot fi uşor de construit într-un număr mare de exemplare şi vor fi considerabil mai flexibili şi mai stabili decât roboţii mai mari.

Astfel de roboţi mici pot fi construiţi folosind dezvoltările recente din producţia tipurilor de siliciu şi a sistemelor microelectromecanice pe bază de siliciu MEMS (Micro-Electro-Mechanical Systems).

Această cercetare în domeniul roboţilor biomimetici este finanţată de către Biroul de Cercetare Navală al SUA şi vizează aplicaţii militare evidente.

Insectele zburătoare foarte mici, robotizate, ar putea fi utilizate pentru culegerea informaţiilor de pe câmpul de luptă, dar există, de asemenea, multe subproduse comerciale în domeniile agriculturii, detecţiei şi monitorizării poluării şi alte utilizări neimaginate încă.

La programul de roboţi[5] biomimetici lucrează cercetători de la universităţile Berkeley, Stanford, Harvard şi John’s Hopkins.

5
Oamenii de ştiinţă de la Laboratorul de Calculatoare al Institutului de Tehnologie din California au fabricat un dispozitiv cu un singur tranzistor care simulează procesul de învăţare din creierul uman. Dispozitivul decide asupra rezultatului unei valori analogice memorate şi al unei intrări într-un proces asemănător cu funcţionarea unei sinapse a creierului. Prin combinarea mai multor astfel de dispozitive într-o reţea se poate ajunge la un prag de dezvoltare a unor sisteme de învăţare, pe bază de siliciu, dense şi de mică putere. Comportamentul unei sinapse neuronale este complex, de aceea cercetătorii admit că dispozitivul lor cu un singur tranzistor nu poate modela acest comportament.

Un obiectiv al programului este de a se realiza o cunoaştere suficientă a biomecanicii şi o specializare în fabricaţie care să permită construirea unui *„gândac de bucătărie robotizat”*, adecvat pentru operaţiuni autonome în diferite medii.

Spre deosebire de roboţii mai mari, care au mişcări lente şi foarte precise, *roboţii-insecte* se vor mişca mai repede, dar şi mai dezordonat (neregulat), ceea ce-i face foarte potriviţi pentru a se deplasa cu viteză mare în condiţii de teren greu.

Un alt obiectiv al programului este de a studia şi de a încerca înţelegerea mecanismului folosit de *şopârlele* care pot adera la suprafeţele netede, precum sticla, utilizând milioane de structuri de tip peri minusculi.

Una din teorii este că aceste structuri de peri minusculi folosesc forţe slabe de tip *van der WAALS*, situate la nivel microscopic, pentru a produce o puternică adeziune (lipire) la nivel macroscopic. Înţelegerea acestui mecanism va permite cercetătorilor să îmbunătăţească stabilitatea *insectelor micromecanice*.

Biomimetica combină activitatea din multe discipline diferite. Biologii studiază structura insectelor mici pentru a determina cum li se mişcă aripile în timpul zborului şi cum se deplasează în toate părţile, în timp ce inginerii electronişti dezvoltă senzori şi elemente de acţionare minuscule, surse de alimentare şi celule solare mici, precum şi sisteme de comandă a motoarelor.

Scopul iniţial este de a folosi tehnologii

existente în comerţ şi de a integra tehnologii noi, pe măsură ce devin disponibile pe durata proiectului de cercetare.

Una din soluţii se axează pe dezvoltarea elementelor de acţionare care să poată mişca picioarele şi aripile de mărimea celor existente la insecte. Ron Fearing, profesor (asociat) la Universitatea Berkeley din California, conduce una din echipele de proiectare biomimetică care construieşte o *insectă zburătoare micromecanică*.

„Am înregistrat unele progrese în ceea ce priveşte elementele de acţionare care utilizează activatoare piezoelectrice cu un singur cristal. Este o concepţie pe care şi alte echipe o urmează cu oarecare succes

Fearing îşi bazează proiectul pe *musca de carne*, o muscă relativ mare, care oferă unele sugestii despre modul în care ar putea acţiona o muscă robotizată.

„Noistudiem structura corpurilor insectelor, dar nu le putem copia; ele sunt prea complexe. Am simplificat proiectul pentru a fi realizabil”, afirmă Fearing.

Până în prezent, echipa lui Fearing a construit un model mare de aripi şi lucrează la dezvoltarea MEMS şi a activatoarelor care vor acţiona aripile. Sursa de alimentare va fi o celulă solară mică, suficient de uşoară pentru a realiza zborul cu motor.

Aripile, construite din siliciu policristalin, vor avea aproximativ doi centimetri de la un vârf al aripii la celălalt. Echipa lui Fearing utilizează metode de calcul bazate pe elemente finite,

combinate cu modele simplificate ale fluidelor, pentru a conduce proiectarea formei aripilor şi dispunerea elementelor de acţionare.

Pentru a asigura verificarea experimentală a efectelor aerodinamice ale formei şi mişcării aripilor, se folosesc modele-machetă care utilizează acţionarea convenţională, precum cea de la bobinele difuzoarelor (în care un câmp electric alternativ, ce parcurge bobina dispusă într-un câmp magnetic permanent, produce deplasarea acesteia).

Deoarece calculele aerodinamice sunt foarte complexe, echipa lui Fearing studiază şi *drosofilele* (*beţive*) în zbor, „priponite”, pentru a acumula cunoştinţe legate de meca-A

nismele utilizate de insecte. În ceea ce priveşte zborul cu motor, Fearing apreciază că, dacă sistemul de zbor robotizat poate genera 100 pW, această putere ar trebui să fie suficientă pentru a permite sistemului să zboare.

Pentru controlul comportării şi stabilităţii, se va utiliza un giroscop minuscul şi un sistem de sesizare optic rudimentar. Alte echipe utilizează, ca modele pentru roboţii lor zburători, *păsări* şi *mamifere*.

Cercetători de la Universitatea Stanford, de exemplu, lucrează la un *liliac* robotizat zburător, în timp ce alţii studiază *păsări colibri* şi *libelule*. *„Ne despart, încă, câţiva ani de un robot zburător care să funcţioneze”* notează Fearing.

„Darvom ajunge acolo şi, acolo, vor fi multe aplicaţii. Problema cheie este să putem realiza aceşti roboţi foarte ieftin, să zicem cu 10 $ fiecare,

ceea ce înseamnă că i-am putea folosi în număr mare şi am putea colecta informaţii de pe zone întinse”.

Pentagonului i-ar plăcea să deţină roboţi foarte mici, precum muştele, pentru culegerea informaţiilor de pe câmpul de luptă. Chiar dacă inamicul foloseşte contramăsuri speciale de lovire a „muştelor”, posibilitatea de a lansa roiuri de astfel de dispozitive se va dovedi, în continuare, eficientă.

Fearing preconizează utilizări şi în agricultură.

Muştele robotizate ar putea culege informaţii referitoare la condiţiile de sol, dăunători şi alţi factori.

De asemenea, ele ar putea fi utilizate pentru a monitoriza zone împotriva poluării, oferind un sistem de alarmare timpurie şi depistând sursele de poluare.

Există, de asemenea, aplicaţii potenţiale în domeniul explorării spaţiului. Planete precum Marte, care are o atmosferă rarefiată şi o gravitaţie scăzută, vor asigura muştelor robotizate o înălţare suficientă pentru a fi în măsură să exploreze zone întinse, fără riscuri umane, reducându-se totodată sarcinile utile din staţiile de explorare.

Şi n-am pomenit încă nimic de… nanorobotica genetică!!

VRĂJITORUL APEI

Motto:

Fidusin silvis silentibus[6]

6â A
încredere în pădurile tăcute şi liniştite.

Viktor Schauberger

Personalitate aparte, unică chiar, în lumea ştiinţifică a secolului al XX-lea, Viktor Schauberger s-a născut la data de 30 iunie 1885 în localitatea Holzschlag, Muehiviertel în landul Oberösterreich, unul din cele nouă state federale ale Austriei.

Venit pe lume într-o familie modestă de pădurari, care se ocupau de îngrijirea şi paza pădurilor de generaţii (din tată în fiu, cum îi plăcea să spună), a crescut sub deviza familiei care era „Fidus în silvis silentibus" (încredere în pădurile tăcute şi liniştite).

Copilăria şi adolescenţa şi le petrece exclusiv într-un mediu pur natural, urmând studii silvice în învăţământul de stat, pe care însă refuză să le continue în formarea universitară pe care, în mod foarte interesant, o considera „distrugătoare a capacităţilor creatoare proprii".

După absolvire, se reîntoarce în mediul forestier unde va lucra în calitate de pădurar şi, mai apoi, ca supraveghetor al ocolurilor silvice destinate vânătorii până în preajma izbucnirii primului război mondial.

Mobilizat sub steagul Alianţei Puterilor Centrale va parcurge întreaga perioadă de război (1914 – 1918) din care se va întoarce rănit şi profund frustrat de ororile războiului.

După demobilizare îşi reia ocupaţia de pădurar în pădurile din apropierea oraşului Linz, capitala landului Oberösterreich.

Războiul decimase drastic numărul de cai aşa că lipsa lor era simţită în mod acut în domeniul exploatării şi transportului masei lemnoase. Fire

inventivă, Schauberger asigură transportul lemnului folosindu-se de torenţi (făcând practic plutărit), o metodă arhaică aparte, moştenită prin intermediul tradiţiei familiale.

Interesant că specialiştii vremii vor considera mult timp metoda flotajului lemnului (plutăritul) ca imposibilă scopurilor propuse. Este evident că prin practică şi demonstraţie, metoda va fi, în final, admisă, dovedindu-se că avea un randament eficient.

După acest prim succes, în 1920, intră în serviciul prinţului Adolf Schaumburg-Lippe şi se va ocupa de administrarea unui mare district forestier ce cuprindea peste 21.000 de hectare de pădure sălbatică, necălcată de om, practic virgină.

Aflat într-o dificilă criză financiară, prinţul doreşte să valorifice o parte din lemnul ce-l producea pădurea, dar zona se dovedea profund inaccesibilă.

În aceste condiţii, Viktor Schauberger îi propune aristocratului austriac construirea unui canal de flotaj (pentru plutărit) care ar fi trebuit să coboare cheltuielile, în special preţul obişnuit de transport al lemnului până la joagăr cu un mai puţin de 12 ori!

Însă şi aici s-a lovit din nou de ostilitatea „experţilor” în domeniu care fie erau dezorientaţi de idee, fie se opuneau pe faţă spiritului novator al tehnicilor utilizate.

Planul lui Schauberger prevedea construirea unui „tobogan” lung de nu mai puţin de 50 de kilometri, realizat pe piloni, cu secţiunea de jumătate de ou”, cu deflectoare, ce dădeau apei o

mişcare elicoidală alternativă, dar şi o răcire a acesteia, pe un traseu adaptat la meandrele văii, şi nu doar un segment drept pe drumul cel mai scurt.

Instalaţia a avut un succes răsunător şi Schauberger a construit numeroase altele asemănătoare, de diferite lungimi şi debite, ce i-au dus mai departe renumele în toată Europa.

Specialişti de pe tot continentul veneau să-i studieze realizările ce erau deosebit de apreciate. Este momentul când Schauberger îşi va câştiga renumele de „*Magician al apei*

Din 1928, lucrează pentru un antreprenor de lucrări publice şi construieşte canale de flotaj şi baraje în diverse ţări europene (Iugoslavia, Turcia, Bulgaria etc.).

Barajele sunt echipate cu dispozitive noi, revoluţionare, unele ce ranforsează structura, altele care regularizează temperatura apei deversate în aval.

Dar, urmare a unei malversaţiuni (deturnări de fonduri) a angajatorului, Schauberger îl părăseşte pe acesta în 1934.

În acelaşi an este convocat pentru o conversaţie, „informală şi personală”, de către Hitler, interesat de reputaţia şi cunoştinţele lui.

Cu acest prilej face o greşeală şi nu ezită să-l critice pe Göering, unul din favoriţii Führer-ului, şi planurile lui de dezvoltare a Germaniei.

Din acest punct se pare că lucrurile îi scapă de sub control.

În 1938 Austria este anexată Germaniei.

Urmărit ca personaj incomod şi nonconformist

noii ordini naziste, scapă printr-un miracol de tentativa de a fi declarat nebun cu scopul de a fi eliminat şi eutanasiat prin injecţie letală.

Până în 1941 are diferite ocupaţii şi domicilii, dar „Armata Germană a Aerului – Luftwaffe” află că savantul întreprindea cercetări personale având ca obiect realizarea unui motor care să folosească drept combustibil apa.

Maşina de război germană se confrunta cu o mare criză de carburanţi. Schauberger va fi convocat pentru a participa la cercetările privind soluţionarea crizei de energie cu care se confrunta Germania.

În 1942, clădirile destinate participării sale la cercetare şi dezvoltare sunt bombardate. Este mobilizat în 1943, în ciuda vârstei şi a incapacităţii datorate rănii din primul război.

Este obligat, sub ameninţarea cu moartea, să lucreze în atelierele lui Himmler de pe câmpul de la Mauthausen şi de a pune la punct maşini de război discoidale de tipul farfuriilor zburătoare.

Aici va fi şeful unui colectiv de ingineri ce va lucra exclusiv la realizarea de aparate de zbor şi mijloace nonconvenţionale timpului, destinate propulsiei diferitelor tipuri de mobile aeriene în special.

Concepe două maşini, Repulsator (Repulsine) şi Propulsine, bazate pe principiul şi forţa imploziei, de 127 de ori mai mare decât cea a exploziei.

La sfârşitul războiului, în 1945, toate informaţiile şi documentaţia sunt însuşite de aliaţi (de fapt de cel mai aliat dintre aliaţi, adică SUA) şi

toate urmele activităţii sale şterse.

Foarte interesant este faptul că atât americanii cât şi ruşii erau interesaţi de noua tehnologie pusă la punct de Schauberger, dar după război, deşi o preiau în totalitate, nici unii, nici ceilalţi nu o vor face publică.

Numeroasele brevete depuse de Schauberger dispar, iar el stă în detenţie timp de 9 luni. Este interogat şi se folosesc metode şi mijloace nu tocmai paşnice pentru a fi stors de informaţii, pentru a i se sustrage cunoştinţele.

Americanii erau interesaţi de munca lui pentru că au sesizat şi urmărit un zbor de încercare al unuia din aparatele la care lucra. Dar şi ruşii, la rândul lor, pun mâna pe componente de documentaţie din apartamentul său din Viena, apartament pe care apoi îl aruncă în aer. Este evident că şi de o parte, şi de cealaltă, învingătorii aveau obiective precise.

În anul 1946 este eliberat, dar o ameninţare interioară îl apasă întotdeauna când încerca a-şi continua ideile şi munca în domeniu. Acest fenomen s-ar numi azi *blocaj mental indus*.

A.

Între timp, americanii capturaseră trei exemplare perfect funcţionale ale submarinului japonez I-400, de departe cea mai perfecţionată armă de acest tip din timpul celui de-al Doilea Război Mondial care, se spune, ar fi avut la bord şi tehnologie nonconvenţională.

Ruşii, foarte interesaţi de tehnologia realizării sale, îi somează pe americani să le predea unul dintre submarine, iar ulterior, în faţa refuzului, le

este imperios cerut dreptul ca o delegaţie de specialişti ruşi submarinişti să le inspecteze.

Nu se ajunge la nicio înţelegere şi, pe fondul tensiunilor în creştere, în 1946, americanii scot cele trei submarine japoneze în largul Oceanului Pacific şi le scufundă sub focul crucişătoarelor şi distrugătoarelor Flotei Pacificului.

Conflictul între cele două tabere continuă şi pe tema tehnologiei rachetelor şi avioanelor germane. Americanii desfăşurau Operaţiunea Paperclip (capturarea de tehnologie şi savanţi de la foştii inamici), dar se pare că şi ruşii, din ordinul Generalisimului Stalin, aveau aceleaşi preocupări. Dar ceea ce mai târziu se va chema *Război Rece* deja începuse. Tristul episod cu aliaţii americani are însă o şi mai ciudată continuare.

În 1958, la 73 de ani, Viktor Schauberger primeşte vizita a doi americani, dintre care unul de origine germană. Îl invită să îşi pună teoriile în aplicare pe teritoriul Statelor Unite, ţară „mult mai deschisă noului" decât „conservatoarea" Europă, şi i se propune un buget nelimitat.

În pofida primelor reticenţe, Viktor Schauberger sfârşeşte prin a accepta oferta, sub rezerva unei participări limitate de trei luni, având în vedere vârsta şi starea de sănătate.

Odată ajuns îşi dă seama că afacerea are dedesubturi îngrijorătoare şi nu obţine dreptul de întoarcere în Austria dècât după multe stări conflictuale cu noii săi colaboratori şi numai după ce abandonează americanilor toate prototipurile şi toate planurile. Mai mult decât atât i se cere să se angajeze de a nu mai lucra niciodată în domeniul

imploziei cât şi al celorlalte cercetări ale sale!

Este distrus moral, un om sfârşit, pleacă cu greu spre ţară. Moare la Linz pe 25 septembrie 1958, în mod ciudat, la cinci zile (!?) după întoarcerea în Austria natală.

Dincolo de speculaţii şi exagerări, atât omul Viktor Schauberger cât şi opera sa rămân nu numai ca un simbol al geniului uman ci şi ca o punte spre alte tărâmuri ale cunoaşterii.

TEORIA PĂMÂNTULUI GOL ŞI CIVILIZAŢIILE SUBTERANE

A medita asupra unor teorii[7] bizare, care au fost multă vreme luate în serios, ne învaţă să fim prudenţi inclusiv în faţa multor idei adânc încetăţenite astăzi în mass-media şi chiar în anumite medii ştiinţifice.

Există două teorii ale Pământului gol pe dinăuntru. Conform celei dintâi, noi locuim pe scoarţa acestuia, iar în interior există o altă lume, pe care noi nu o cunoaştem, unde se afla regatul misterios Agartha, reşedinţa regelui lumii.

Conform celei de-a doua, noi credem că trăim pe scoarţa externă a Pământului, dar, de fapt, locuim în interiorul acestuia (adică ne gândim că locuim pe o suprafaţă convexă, dar, în realitate, locuim pe o suprafaţă concavă).

Una dintre primele teorii ale Pământului gol pe dinăuntru fusese propusă în 1692 de Edmund Halley, care sugerase că Pământul ar fi fost compus din patru sfere, aşezate una într-alta şi că interiorul planetei ar fi fost locuit şi luminat de un

7 Vezi şi Willy Ley, Observatorii cerului, tradusă şi în limba română înainte de 1990

fel de atmosferă uşoară.

Mai târziu, celebrul matematician Euler avea să înlocuiască teoria sferelor multiple cu cea a unei sfere unice, cavitare, în interiorul căreia se găsea un soare care încălzea şi lumina o civilizaţie avansată.

Teoria a fost reluată la începutul anilor 1800 de căpitanul J. Clèves Symmes din Ohio, care scrisese mai multor societăţi ştiinţifice: *„Către întreaga lume: eu declar că Pământul este gol şi locuibil în interior, că în el se află un anumit număr de sfere solide, concentrice, adică una în interiorul celeilalte, şi că este deschis la cei doi poli cu o extensiune de 12 sau 16 grade”*. În cadrul Academiei de Ştiinţe Naturale din Philadelphia se mai păstrează şi astăzi macheta din lemn a Universului imaginat de el.

Potrivit lui Symmes, la Polul Nord şi la Polul Sud erau două deschizături care duceau în interiorul Globului; pentru a le identifica, omul încercase să strângă fonduri în vederea unei expediţii în regiunile polare. Ideea fusese preluată de un editor de ziare, Jeremiah Reynolds, cel care făcuse toate diligenţele pentru a porni expediţia pe cheltuiala statului american şi investise 300.000 de dolari în acţiune.

La sfârşitul secolului, asupra teoriei revenise un anume Cyrus Reed Teed, în concepţia căruia ceea ce noi credem că este cerul este, de fapt, o masă de gaz, care umple interiorul Globului, cu nişte zone de lumină strălucitoare (Soarele şi Luna şi stelele nu ar fi nişte globuri cereşti, ci efecte vizuale).

S-a susţinut, din partea matematicienilor secolului „al XIX-lea, că teoria lui Teed era dificil de contestat, pentru că era posibilă proiectarea suprafeţei convexe a Pământului pe o suprafaţă concavă fără să se observe prea multe discrepanţe.

După anumite surse, teoria fusese luată în serios de înalţi demnitari nazişti adepţi ai ştiinţelor oculte, iar în anumite medii din marina germană se considera că ar fi permis stabilirea cu mai mai multă exactitate a poziţiilor navelor englezeşti – pentru că, dacă s-ar fi folosit raze infraroşii, curbarea Pământului nu ar fi împiedicat localizarea navelor.

Hitler ar fi trimis o expediţie pe insula baltică Rügen, iar aici un anume dr. Heinz Fisher ar fi îndreptat un aparat de fotografiat telescopic către cer, pentru a identifica flota britanicilor, care naviga în interiorul suprafeţei convexe a Pământului găunos pe dinăuntru. Se spune chiar şi că au fost ratate anumite tiruri de VI tocmai pentru că se calcula traiectoria plecând de la ipoteza unei suprafeţe concave şi nu convexe.

Ştiinţa ne spune unde sunt Polul Nord şi Polul Sud: acolo unde toate meridianele se întâlnesc într-un singur punct, adică la pol. Şi, totuşi, nu este curios faptul că, până acum, nicio expediţie nu a reuşit să ajungă până la poli?

Studiind mostre din scoarţa Pământului, luate de la diferite adâncimi, putem spune că Pământul este solid – cel puţin până la anumite adâncimi. Mai ştim că temperatura straturilor interne ale Pământului creşte odată cu adâncimea – cel puţin

până la nivelul la care s-a ajuns.

De aceea, cu toţii presupunem că Pământul este plin, până chiar şi în mijlocul lui. Astăzi se presupune că formarea planetelor duce invariabil la acest model de *„planetă plină”*, ca o sferă solidă. Astronomii şi fizicienii cred că gazele se condensează gradat până ce se ajunge la forma de sferă solidă.

Cu toate acestea, există şi alte posibilităţi. Un studiu simplu al forţei centrifuge ar putea să ne înveţe pe toţi o nouă modalitate de formare a Pământului. Cu toţii suntem de acord că planeta se învârte în jurul axei sale (aşa se succed zilele şi nopţile).

Cate Malone, autor al unui interesant articol intitulat *„Pământul gol”* (în sensul că nu este plin), arată că *„forţa centrifugă determină forma uşor turtită (la poli) a planetei”* (care, deci, nu este o sferă perfectă).

Ca să vedem procesul de formare a planetei, ne îndreptăm atenţia asupra maşinii de spălat cu storcător centrifugal. Rufele din centrifugă (care, pentru viitoarea planetă, sunt, de fapt, gazele şi particulele solide şi lichide) sunt aruncate spre exterior astfel încât centrul rămâne gol. Centrul nu se mişcă.

Aşa cum Pământul nu s-a oprit niciodată din rotaţia sa, la fel această maşină de spălat nu încetează să se rotească. Ce se întâmplă, deci, cu toate rufele din centrifugă dacă maşina nu se opreşte niciodată? Se vor înghesui spre centru ca să umple golul format? Niciodată. Vor continua să rămână la periferie, iar centrul va fi gol.

Multe popoare păstrează încă în folclor legende despre fiinţe din interiorul Pământului, aşa cum este cazul marilor insule paradiziace din nord, prezente în obiceiurile populare scandinave, sau al poveştilor despre elfi, troli, pitici şi giganţi din folclorul Rusiei şi al eschimoşilor.

Toate acestea ne arată faptul că ideea unui Pământ gol nu este deloc nouă. În anul 1909, ghizii eschimoşi, folosiţi de amiralul Peary în expediţia sa, credeau că scopul călătoriei era descoperirea *„marelui popor”* din nord, din care ei s-au format. Există nenumărate anomalii sau situaţii ciudate în toate înregistrările primilor exploratori care s-au aventurat în Arctica sau Antarctica.

Majoritatea celor care au pornit spre nord, în secolul al XIX-lea, descriu mări de apă dulce şi o climă mai caldă cu temperaturi obişnuite, pe măsură ce înaintau spre pol.

De asemenea, se fac referiri la nori de praf, zone întinse de zăpadă în care au găsit polen, păsări şi animale care migrează spre nord pentru iarnă, iar în blocurile de gheaţă au găsit vegetaţie şi chiar mamifere – considerate dispărute (cum este mamutul) – îngheţate.

Chiar şi aisbergurile sunt anomalii pentru că sunt făcute din apă dulce în zone în care cantitatea de precipitaţii este sub 5 cm anual. Descoperirile făcute de dr. Frederick Cook şi amiralul Peary în 1908 şi 1909 au fost considerate neconcludente.

Nu s-a putut demonstra că vreunul dintre ei a ajuns la Polul Nord. Aşa cum afirmă dr. Raymond

Bernard, în cartea sa „*Pământul gol*”, o asemenea confirmare este cu adevărat imposibilă. Este deja cunoscut pentru toată lumea că polii magnetici nu coincid cu polii geografici. Dacă Pământul ar fi plin, atunci aceştia ar coincide.

Această diferenţiere evidentă între polii magnetici şi cei geografici nu poate fi explicată de modelul Pământului plin, ca o sferă solidă. Explicaţia devine însă clară dacă avem în vedere existenţa deschiderilor polare (adevărate găuri în crusta planetei), care fac posibilă poziţionarea polilor magnetici undeva spre marginea acestor deschideri, aşa cum este în realitate.

Cele mai recente expediţii, care au mers până dincolo de polii magnetici şi care au fost date publicităţii, au fost conduse de amiralul Richard E. Byrd (din Marina SUA) în 1947 şi 1956.

Ca şi celelalte expediţii conduse de Byrd (din anii 1930), acestea au rămas învăluite în mister. În jurnalul de bord şi înregistrările radio de comunicare cu echipa sa, amiralul Byrd declara, în 1947, că a ajuns într-o altă lume, aflată dincolo de Polul Nord geografic.

În timpul expediţiei din Antarctica, din 1956, s-a declarat la diverse posturi de radio din SUA că „Pe 13 ianuarie, câţiva membri ai echipei americane au realizat un zbor de 4.320 km de la baza McMurdo Sound (aflată la 640 km vest de Polul Sud) şi au survolat o zonă aflată la 3.680 km, dincolo de Pol”. Iar, pe 13 martie 1956, Byrd declara public: „Această expediţie a descoperit un nou tărâm

Mulţi americani îşi amintesc cu emoţie

declaraţiile de presă de după expediţiile amiralului Byrd. Încoronat ca cel mai mare explorator al lumii, declaraţiile lui Byrd despre noul tărâm au trezit un mare interes general.

Dar, la fel de repede, orice informaţie despre Byrd a dispărut. La radio nu se mai făcea niciun fel de comentariu, astfel încât, la scurt timp, subiectul a dispărut din atenţia publicului. Oare amiralul Byrd chiar descoperise un nou tărâm?

Un tărâm care să confirme o altă viziune asupra planetei decât cea oficială?

Extras din jurnalul Amiralului Byrd

Aceasta este o transcriere a jurnalului aflată pe o bandă audio şi a fost obţinută de la „*Hollow Earth Society*” din Australia.

„Trebuie să scriu aceste rânduri în secret şi lumină. Este vorba despre zborul meu în Arctica din 19 februarie 1947. Există situaţii când omul trebuie să accepte ascunderea adevărului. Nu am libertatea de a face cunoscută următoarea relatare pe care o scriu acum.

Probabil că nu va ajunge niciodată la ochii publicului, dar eu trebuie să-mi fac datoria pentru ca cineva să poată citi aceste rânduri, atunci când va veni timpul. Să sperăm că lăcomia unora, care-i exploatează pe ceilalţi, nu va sta în calea adevărului”.

Jurnal de bord – tabăra arctică, 19 februarie 1947

„Dedesubt, peste tot numai gheaţă şi zăpadă. Am observat o uşoară coloraţie spre galben. Este dispersată după un model liniar. Modific direcţia de zbor pentru a observa mai bine această

coloraţie. Există, de asemenea, şi o nuanţă roşupurpurie a gheţurilor.

Am încercuit această zonă de două ori şi am revenit la direcţia iniţială. Am verificat din nou poziţia avionului la tabăra de bază. Am transmis mai departe îngrijorarea mea în legătură cu ciudatele nuanţe ale zăpezii de sub mine. Atât compasul magnetic, cât şi giroscopul încep să tremure şi să se zdruncine.

Nu mai putem să ne conducem după aparatele de zbor. Măsor direcţia folosind compasul optic (după soare) şi totul pare în regulă. Manetele de control răspund foarte greu la comenzi, se mişcă foarte încet. Nu se mai văd, însă, gheţuri. În depărtare se disting munţi. Au trecut de minute de zbor şi acum se văd foarte clar munţii, nu este o iluzie. Nu am mai văzut astfel de munţi, sunt foarte mici.

Schimb altitudinea la 900 metri. Întâlnesc iarăşi turbulenţe puternice. Trecem peste micii munţi şi continuăm spre nord. Dincolo de munţi se vede un mic râu. O vale prin mijlocul căreia curge un rău. Nu ar trebui să existe aici nicio vale înverzită. E ceva anormal în toată povestea asta. Ar trebui să vedem numai gheaţă şi zăpadă. Din lateral se văd păduri pe versanţii munţilor. Instrumentele au luat-o razna. Giroscopul se învârte înainte şi înapoi fără nicio regulă.

Reduc altitudinea la 425 de metri şi fac un scurt viraj la stânga ca să văd mai bine valea de sub mine. Este verde şi are iarbă deasă. Lumina de aici pare diferită. Nu se mai vede soarele. Mai facem un viraj la stânga şi punem ochii pe un fel

de animal mare aflat în vale.

Pare că este un elefant. Ba nu, seamănă mai mult cu un mamut. Este incredibil şi, totuşi, se află chiar aici. Reduc altitudinea la 300 de metri şi iau binoclul ca să văd mai bine animalul. E clar – un mamut. Raportez acest lucru la tabăra de bază.

Dau peste şi mai multe dealuri înverzite. Termometrul exterior indică o temperatură de 23 grade Celsius. Ne continuăm zborul. Acum sistemele de navigare par în regulă. Nu pot să cred! Dau să contactez tabăra de bază. Aparatul radio nu funcţionează. Peisajul este mult prea nivelat decât în mod normal. În faţă vedem ceea ce pare un oraş! Este imposibil!!!

Avionul pare foarte uşor şi se clatină. Sistemul de navigare refuză să funcţioneze. Dumnezeule, din lateral şi din spate se apropie nave ciudate! Au formă de disc şi parcă radiază ceva din ele. Sunt atât de aproape încât le văd însemnele!

Este un tip de svastică. Fantastic! Unde ne aflăm, de fapt? Ce s-a întâmplat? încă o dată verific sistemul de navigare. Nu răspunde nici acum. Suntem prinşi într-un fel de „plasă” invizibilă. Din aparatul de radio se aud pocnete şi apoi se aude o voce în engleză cu un uşor accent nordic sau Germanie. Mesajul este:

«Bine ai venit, Amirale, pe domeniul nostru. Te vom ateriza în exact şapte minute. Relaxează-te, eşti pe mâini bune».

Îmi dau seama că motoarele avionului nostru s-au oprit. Avionul este controlat din afară şi acum ia un viraj. Acum începe faza de aterizare şi avionul coboară ca şi cum ar fi într-un lift invizibil.

La atingerea solului, avionul abia tresare.

Fac o ultimă însemnare în jurnalul acesta de bord. Se apropie de avion câţiva bărbaţi. Sunt înalţi şi au părul blond, în depărtare se vede un oraş din care pulsează raze de lumină de culorile curcubeului.

Nu ştiu ce se va întâmpla acum, dar nu văd niciun fel de arme la cei care se apropie de noi. Aud o voce care îmi spune pe nume (cu accent german) şi-mi cere să deschid trapa avionului. Mă conformez".

Aici se termină jurnalul amiralului Byrd. Ceea ce urmează a povestit din memorie pentru că nu a mai scris în jurnal restul experienţei sale. Pe scurt, iată ce s-a mai întâmplat în continuare: Byrd şi ajutorul său de radiocomunicaţii, care se afla cu el în avion, au fost luaţi şi duşi spre oraşul luminos care părea că este făcut din cristal.

La sosire, cei doi sunt separaţi, iar Byrd este luat pentru a se întâlni cu „Stăpânul" care l-a informat că a ajuns în „lumea din lăuntru „şi, ca să nu-i fie frică, mai târziu îl vor duce înapoi la suprafaţa planetei. „Stăpânul" i-a declarat lui Byrd: „Ne-aţi trezit interesul atunci când aţi detonat primele explozii atomice de la Hiroshima şi Nagasaki în Japonia. Chiar în acele momente alarmante ne-am trimis vehiculele zburătoare la suprafaţa planetei ca să vedem ce aţi făcut.

A continuat să vorbească despre 1945 şi a spus că au încercat să se întâlnească cu americanii, dar au fost întâmpinaţi cu ostilitate. De fiecare dată când încercau, americanii trăgeau în ei şi le atacau vehiculele., Stăpânul „a explicat

că „nu avem niciun viitor dacă vom continua cu nebunia atomică… şi că nu există niciun răspuns în armele noastre, nici certitudini în ştiinţa noastră şi că, atunci când se va declanşa războiul cel mare, nu va mai exista nicio floare pe pământ, iar toate oraşele omului vor fi nivelate, totul într-un imens haos.

După această discuţie despre cataclismele generate de om, Byrd şi-a luat rămas-bun de la *Stăpân"* şi s-a întors la avion împreună cu ajutorul său. Imediat, au fost duşi la suprafaţa planetei în acelaşi mod în care au fost aduşi. Ei aveau, însă, un mesaj de avertizare foarte clar despre calea omenirii. Un mesaj pentru noi.

11 martie 1947

După întoarcerea lui Byrd în SUA, acesta a descris (ca la orice misiune) ceea ce s-a întâmplat pe parcurs şi a adăugat în jurnalul său ceea ce urmează: „Tocmai m-am întâlnit cu o echipă de la Pentagon. Mi-am prezentat descoperirea şi mesajul primit de la < Stăpân». Totul s-a înregistrat. Ei l-au contactat pe Preşedinte.

Sunt reţinut acum de câteva ore. Mai exact şase ore şi 39 de minute. Sunt anchetat intens de către forţe ostile şi o echipă medicală. E un coşmar. Sunt încarcerat sub strictă supraveghere conform celor mai înalte regulamente de siguranţă internaţională ale SUA. Am primit ordin să nu divulg nimic din mesajul primit de la «Stăpân». Incredibil! Mi s-a reamintit că sunt militar şi că trebuie să mă supun ordinelor.

24 decembrie 1956

%

„Ultimii ani de după 1947 nu au fost deloc buni.

*

Aceasta este ultima însemnare în acest jurnal. În încheiere trebuie să spun că, în toţi aceşti ani, am păstrat secret mesajul pe care l-am primit aşa cum s-a ordonat, deşi a fost împotriva valorilor şi moralei mele.

Acum presimt venirea unei lungi nopţi pentru mine, dar acest secret nu va muri odată cu mine, ci va triumfa, aşa cum adevărul triumfa întotdeauna. Este singura speranţă pentru omenire. Am văzut cu ochii mei şi m-a făcut să devin liber. Mi-am făcut datoria faţă de acest monstruos complex militaroindustrial.

De acum încolo, lunga noapte despre adevărul Arcticii va lua sfârşit, soarele strălucitor al adevărului va răsări din nou, iar toţi cei care se află în întuneric vor eşua în planurile lor. Pentru că am văzut cu ochii mei acel tărâm de dincolo de poli, centrul marelui necunoscut”.

Semnează: Amiralul Richard E. Byrd, Marina Statelor

Unite.

Exploratori ai Arcticii au reuşit să arunce o privire dincolo de marginea deschiderii polare nordice, spre lumea din interiorul sferei planetare, şi s-au întors aici pentru a ne aduce probe şi evidenţe ale existenţei deschiderii polare.

De exemplu, în expediţia realizată de dr. Fridtjof Nansen şi echipa sa de la bordul navei norvegiene Fram, între 1893 şi 1896, traseul descris este atipic şi, probabil, că a ajuns foarte

aproape de deschiderea polară.

La consultarea hărţilor lui Nansen din cartea sa *Farthest North*, vom descoperi un zigzag ciudat între martie şi aprilie 1894, când se afla în apropiere de 80 grade latitudine nordică şi 135 longitudine estică.

Cu câteva luni mai înainte, dr. Nansen a trebuit să-şi ajusteze poziţia calculată cu o diferenţă de aproape un grad în numai zece zile.

Este foarte improbabil ca ei să se fi deplasat atât de repede într-un timp atât de scurt. Un lucru este sigur: nu erau deloc nişte amatori. Toate ciudăţeniile traseului lor au fost semnalate conştiincios şi sincer chiar în jurnalul expediţiei.

Dacă ne imaginăm cadranul unui ceas suprapus peste deschiderea nordică, traseul lor ar fi undeva pe la ora 5, iar insulele ruseşti sunt la ora 6, poziţia polului undeva la ora 9 sau 10, insulele canadiene la ora 12, iar Strâmtoarea Bering la ora 2.

George W. De Long a trecut prin strâmtoarea Bering în august 1879, la bordul navei Jeanette. Câteva zile mai târziu, pe 6 septembrie, nava a fost prinsă şi blocată între gheţuri. Poziţia era la 71: 35 N, 175: 06 E. Doi ani mai târziu, nava se scufunda la nord de Insulele Siberiene (77: 15 N).

Aşadar, nava s-a plimbat prin zona polară fără să ajungă la deschidere. Aceasta ne face să credem că deschiderea nu ajunge până la latitudini din zona 70 – 75 N, cel puţin cât priveşte zona Alaska – Siberia.

Putem încheia călătoria noastră virtuală în jurul deschiderii polare amintind zborul cu

dirijabilul al lui Amundsen în mai 1926. El a trecut pe deasupra Polului Nord, apoi s-a îndreptat spre Strâmtoarea Bering dintre Alaska şi Siberia.

El aminteşte câteva anomalii polare: încălzirea aerului şi a apelor mării, precum şi prezenţa păsărilor de uscat prea departe de coastă. Dar şi mai interesant este că, atunci când dirijabilul lui Amundsen a ajuns în Strâmtoarea Bering, se afla la peste 150 km distanţă de coastă, în interiorul teritoriului rusesc.

Aceasta ne sugerează că dirijabilul s-a deplasat de-a lungul unei depresiuni ca o farfurie (zona deschiderii polare), iar curbura neregulată i-a modificat cursul, ajungând în Siberia, pe o tangentă uşoară.

Dirijabilul a zburat deasupra norilor, majoritatea timpului, ca o pătură compactă şi continuă, ceea ce dă posibilitatea să fi ajuns chiar dincolo de marginea deschiderii, fără ca ocupanţii să-şi fi dat seama, având vizibilitate zero. Aerul cald din interiorul planetei se amestecă cu cel rece din zona polară şi, astfel, se produc ceaţa şi norii.

Este foarte probabil ca deschiderea să se afle între zona în care Nansen şi echipajul său au avut acele anomalii (localizată pe partea siberiană) şi până spre partea canadiană, peste bazinul polar de nord. Până acum toate probele sunt circumstanţiale.

În cartea *Patru ani în nordul alb*, amiralul MacMillan aminteşte câteva mărturii ale altor persoane despre zona polară pe care a străbătut-o. Căpitanul Richardson spune:

„Eschimoşii de la Pont Barrow au o tradiţie conform căreia o parte a tribului lor a călătorit departe în nord, pe banchize de gheaţă, până la un tărâm deluros locuit de oameni asemeni lor, care vorbeau limba lor şi care i-au primit ca oaspeţi. După o şedere îndelungată, într-o primăvară în care gheaţa a rămas nemişcată, ei s-au întors fără probleme acasă şi au povestit totul”.

În 1850, căpitanul McLure, aflându-se în largul coastelor Alaskăi, a scris în jurnalul său: „Judecând după caracterul gheţii şi prezenţa unei zone umbroase pe cerul îndepărtat, trebuie să existe o zonă de uscat undeva mai la nord”.

Marcus Taker, în revista National Geographic, din 1894, scria sub titlul „Un tărâm nedescoperit în largul coastelor Alaskăi”. „Se afirmă adesea că indigenii care iernează între Golful Harrison şi Camden au văzut pământ la nord, în zilele senine şi însorite de primăvară”.

Singurul raport ferm de descoperire a zonei de uscat a fost făcut de căpitanul John Keenan, în 1870, când se afla la comanda vasului Stamboul. El a spus că, după ce au vânat câteva balene, vremea a devenit atât de rea încât a trebuit să meargă spre nord.

După câteva zile, ceaţa s-a risipit şi întregul echipaj a văzut foarte clar pământ uscat la nord de ei. În iunie 1904, dr. R.A. Harris de la U.S. Coast and Geodesic Survey a publicat, în revista *National Geographic*, motivele sale pentru care crede că există pământ nedescoperit în zona polară.

El aminteşte că s-a descoperit masă lemnoasă

siberiană plutind în apele din sudul Groenlandei. De asemenea, s-au făcut observaţii asupra traseului gheţii polare, al navei Jeanette, şi alte observaţii despre mareele de pe coasta nordică a Alaskăi.

Dar toată această colecţie de mărturii este doar partea vizibilă a aisbergului dacă o comparăm cu cele ale dr. Cook, amiralului Peary şi chiar mărturia amiralului MacMillan. Aceştia trei au fost foarte activi în zona Insulei Ellesmere (cea mai nordică parte a Canadei), aflată lângă vârful Groenlandei. Zona se află la doar şase grade de pol.

Din diverse zone înalte, ca şi de la nivelul gheţii, pe parcursul a zece ani, aceşti trei exploratori au observat în depărtare un peisaj muntos care se desfăşura pe o treime de orizont, cam 120 de grade în jurul lor. Peary menţiona prezenţa unor vârfuri înzăpezite în 28 iunie 1906.

MacMillan a organizat o expediţie care a făcut o incursiune de 200 km după ce a văzut în depărtare noul pământ, spunând că a reuşit să distingă dealuri, văi, vârfuri muntoase înzăpezite, toate acestea în aprilie 1914.

Dr. Cook a văzut şi el acest pământ. După ce a ajuns la pol, s-a întors pe o rută ocolitoare pentru a trece mai aproape de zona nouă. Ca şi ceilalţi exploratori, el a trecut toate acestea în jurnalul său. În plus, a făcut şi fotografii.

Prin urmare, există câteva mărturii despre observarea vizuală a acestui tărâm, ba chiar şi o colecţie de fotografii care ar fi trebuit să se afle la Biblioteca Congresului SUA, dar care, în mod

ironic, nu mai poate fi găsită. Cu toate acestea, dr. Cook a publicat, în cartea sa, una dintre aceste fotografii, aşa încât avem şi o evidenţă vizuală.

Fotografia a fost scanată cu o rezoluţie bună de Jan Lamprecht şi republicată în cartea sa *Planete goale*, cu titlul *Desenul 31*.

Acolo se vede clar că noul tărâm nu poate fi confundat cu banchiza de gheaţă. Este, însă, foarte probabil ca toate observaţiile vizuale relatate de Cook, Peary şi MacMillan să fie o reflexie mai îndepărtată (cu probabil sute de km) a terenului localizat mult dincolo de marginea deschiderii. Anomaliile de curbură sunt *vinovate* de propagarea la o aşa distanţă a imaginilor unui pământ aflat cel mai probabil în interiorul planetei, foarte aproape însă de deschiderea nordică.

Foarte interesant este şi mirajul observat de Nansen, un miraj al mini-soarelui interior al Pământului, conform descriA

erilor sale. Însemnările lui Cook şi Peary susţin ideea că deschiderea nordică nu este departe de Polul Nord, probabil la numai cinci grade, în interiorul zonei marcate pe hartă cu un oval verde. Este foarte probabil ca majoritatea exploratorilor polari să fi trecut pe marginea ei, fără să-şi dea seama.

Curse aeriene comerciale zboară astăzi în zonă şi trec pe acolo, dar niciodată direct spre deschiderea nordică. Aparatele modeme de zbor se ghidează după un sistem ce măsoară câmpul magnetic.

Pe măsură ce se apropie de zona deschiderii,

perturbaţiile magnetice şi anomaliile simt tot mai puternice, astfel încât sistemul de navigaţie al avionului este inutilizabil. Desigur, în această situaţie se consideră că avionul este deasupra Polului Nord.

Însă, cum sistemul de navigaţie arată valori total anapoda, cum poate cineva să fie sigur de poziţia exactă a avionului? Şi care pilot ar fi atât de curajos încât să mai stea pe-acolo să vadă ce se mai întâmplă?

Manevra standard pe care pilotul trebuie să o realizeze, atunci când se apropie de pol, este să execute o întoarcere cu 90 de grade a traiectoriei până când instrumentele îşi revin la o funcţionare normală şi apoi să revină la direcţia originală.

În acest fel, orice pilot de avion, în momentul în care se apropie prea mult de această zonă cu grave perturbaţii magnetice, nu face decât să se reorienteze prin a ocoli deschiderea polară, astfel încât va zbura întotdeauna paralel cu marginea acesteia, niciodată direct spre ea. Cu alte cuvinte, tot timpul pe margine, niciodată spre interior.

De asemenea, numeroase echipe de exploratori arctici s-au apropiat de Polul Nord dinspre unghiuri diferite şi chiar sau întâlnit acolo. Cum de nu au ajuns în deschidere?

Datorită formei elipsoidale a deschiderii, se dă iluzia că o persoană care ar călători spre deschidere avansează foarte mult înspre nord datorită anomaliilor de curbură care, în plus, creează şi iluzia că traseul a fost în linie dreaptă când, în realitate, a intervenit o deviere neobservată intrând pe marginea deschiderii şi

apoi ieşind la fel de *graţios*, ca un fel de tangentă.

Persoana va spune sincer că a trecut exact prin mijlocul zonei, însă nu a văzut nicio deschidere, ba chiar a ajuns la locul de sosire planificat.

Deschiderea nici nu poate fi observată atât de uşor, pentru că nu există niciun unghi drept care să ne *sară în ochi*. Terenul este aproape plan, trecerea se face gradual, fără fracturi spectaculoase.

O parte esenţială a viziunii despre Pământul gol este absenţa Polului Nord. Nu este un punct pe suprafaţa sa, ci o întreagă mare cu ape calde care conduce treptat spre interiorul Pământului. Poate părea foarte îndrăzneaţă această afirmaţie, dar putem vedea câteva probe în acest sens.

Primul lucru demn de semnalat este faptul că busola o ia razna dincolo de Cercul Polar. Cel mai umil şi renumit explorator norvegian, dr. Fridtjof Nansen, şi-a pierdut încrederea în instrumentele sale în expediţia lui către Polul Nord şi a recunoscut sincer că habar nu are unde se găsea în tot acest timp.

Februarie 1895

După ce a coborât din nava Fram, Nansen a luat-o spre nord – pentru a ajunge la pol – cu o sanie plină de provizii şi s-a întors mai târziu prin Spitzbergen, trecând prin Ţinutul

Franz Joseph. Din 29 martie 1895 până în primăvara anului 1896, Nansen a fost complet dezorientat! A admis că, după ce a călătorit prin regiunile foarte reci, vremea s-a schimbat şi s-a încălzit mult. Mai exact, temperatura creştea

odată cu noile adieri ale vântului care veneau dinspre nord. El spunea că, odată, soarele a devenit insuportabil de puternic!

Nansen a făcut măsurători sonore ale apei şi a descoperit că apa era din ce în ce mai caldă în adâncime. De unde venea această apă caldă? El a întâlnit animale care, după ştiinţa modernă, nu aveau ce căuta acolo. Pe 22 aprilie 1895, Nansen scrie:

„Am fost foarte surprins ieri dimineaţă când am văzut urmele unui animal în zăpadă. Era vorba de o vulpe, şi mergea înspre est. Urmele erau proaspete. Ce caută o vulpe aici? Erau semne clare că nu-i lipsea hrana. Eram în apropiere de ţărm?

M-am uitat în jur, dar a fost ceaţă toată ziua şi este posibil să fi fost aproape de ţărm fără să-l fi văzut. În orice caz, un mamifer cu sânge cald, la paralela 85! înainte să ne îndepărtăm, am dat peste o altă urmă de vulpe care ducea în aceeaşi direcţie cu prima.

Nu pot să-mi dau seama cu ce se hrănesc animalele astea aici, probabil că au învăţat să pescuiască crustacee din ochiurile de apă. Dar de ce să se îndepărteze de coastă? Asta mă intrigă cel mai mult. Au luat-o razna? Nu prea cred”.

O altă sursă de informare este Marshall B. Gardner, care a scris *o călătorie spre interiorul Pământului* în care îl citează pe dr. Nansen în legătură cu eschimoşii. Iată ce spune Nansen:

„Eschimoşii spun că au venit din interiorul Pământului, dar locul exact nu au putut să-l numească atunci când au fost întrebaţi de

norvegieni de unde vin”. Gardner citează din al t doilea volum scris de Nansen*, în ceaţa nordului*:

„Deja am spus că numele norvegian Skraeling dat eschimoşilor probabil a fost utilizat la început ca să desemneze zâne sau creaturi mitice. Mai mult, atunci când islandezii au dat peste eschimoşi în Groenlanda, i-au numit troli, care este un termen vechi ce desemnează diverse fiinţe supranaturale”.

Willis George Emerson aminteşte, în cartea sa biografică *Zeul de fum*, o poveste norvegiană. Este vorba despre doi pescari, tată şi fiu, care pescuiau cu barca lor în Oceanul Nordic. O furtună puternică îi aduce până la marginea deschiderii polare nordice.

Era în 1829. Timp de doi ani, Olaf Jansen (fiul) povesteşte că au trăit în interiorul Pământului împreună cu locuitorii acelor tărâmuri, care erau buni şi curtenitori, înalţi de 3,5 metri.

Apoi Jansen a spus că au ieşit din interiorul Pământului pe la deschiderea sudică. Numele cărţii vine de la faptul că Olaf a descris soarele interior ca având o aparenţă difuză.

O descriere completă şi corectă a planetei noastre este, deci, următoarea: planeta Pământ este ca un balon, ca o minge goală în interior, care are două deschideri polare având un diametru de 2.300 km (aflate la nord şi la sud) şi care au marginile curbate, ce fac posibilă trecerea de pe o suprafaţă pe cealaltă aşa cum face o furnică când trece de pe o parte a frunzei pe cealaltă.

Grosimea peretelui planetar variază între

1.100 şi 1.300 km, fiind mai mare spre poli. În centru se află un soare interior cu un diametru de 1.300 km care răspândeşte o lumină difuză.

Când s-a stabilit ca o echipă de reporteri şi cameramani britanici de la BBC să facă o vizită în Antarctica, ei s-au confruntat cu o serie de probleme. Deşi planul iniţial, întocmit cu grijă cu mult înainte, includea un zbor direct din Africa de Sud spre Antarctica (care includea şi o survolare a aşa-numitei *Zone de inaccesibilitate*), au trebuit să facă unele modificări de ultim moment.

Au fost forţaţi să călătorească mai întâi spre America de Sud. Odată ajunşi acolo, au descoperit că singurul zbor comercial care făcea curse spre Antarctica era operat de o companie americană, care transporta grupuri de 20 – 30 de persoane la baza americană McMurdo Station.

Însă, aceste zboruri se desfăşurau numai în lunile de vară, iar atunci când, în sfârşit, au ajuns la bază, britanicii au fost trataţi cu ostilitate de către americani!

Un alt fapt interesant este că, datorită *lipsei de sateliţi* deasupra Antarcticii, toate rapoartele şi prognozele meteo pentru această zonă erau realizate de la baza americană McMurdo Station.

Acesta este, însă, un mod clar de îngrădire a scurgerilor de informaţii şi a posibilelor dovezi fotografice pe care un satelit aflat deasupra Polului Sud le-ar putea furniza, aşa cum s-a întâmplat în cazul deschiderii polare de nord.

Dar monopolul american asupra Antarcticii a mers chiar mult mai departe. A fost semnat un acord între mai multe state interesate, ca să nu se

înceapă nicio prospecţiune geologică sau de altă natură în Antarctica, aceasta incluzând atât mineralele, cât şi petrolul.

Nenumărate dovezi vin şi din Rusia unde se găseşte aproape constant fildeş aparţinând mamuţilor, mai ales în zonele nordice extreme situate dincolo de Cercul Polar. De sute de ani, comercianţii vând astfel de *relicve* care, se pare, abundă în acele zone.

Dar acest fenomen este legat de un altul, poate mai uluitor: mamuţi întregi au fost găsiţi congelaţi în blocuri de gheaţă în Siberia şi alte regiuni situate dincolo de Cercul Polar. Unii dintre ei mai aveau încă în gură smocuri de iarbă verde.

Există astăzi dovezi care arată că acest perete al Pământului nu este solid şi plin de materie, aşa cum se spune, ci seamănă mai degrabă cu un parmezan plin de peşteri şi tunele subterane care se interconectează; unele dintre aceste tunele conduc către lumea interioară, către interiorul Pământului.

Acest lucru ne poate duce cu gândul la celebra poveste a lui Jules Verne, intitulată *o călătorie spre centrul Pământului*, scrisă în 1864. Acolo este descris atât de clar acest lucru, încât parcă autorul cunoştea în detaliu acele realităţi.

Trebuie amintită şi uluitoarea similitudine între *povestea* aceluiaşi Jules Verne, *De la Pământ la Lună* (1865) şi prima misiune americană spre Lună (Apollo 11 – 1969). Cele două evenimente seamănă atât de mult încât aproape se identifică, deşi se află la o distanţă de mai mult de un secol; datele furnizate de autorul francez în povestirea

sa coincid în proporţie de 99 % cu cele ale misiunii americane.

Ca să nu mai vorbim de uluitoarea poveste *20.000 de leghe sub mări*, în care se prezintă primul submarin, Nautilus. Oare Jules Verne a avut acces la aceste adevăruri? Ipoteza coincidenţelor este exclusă.

Dar aceasta nu este totul. Falia tectonică San Andreas din California, SUA, este în centrul atenţiei şi ne poate oferi câteva informaţii uluitoare. Încă din 1950, guvernul american a trimis numeroase misiuni de cercetare a topografiei submarine a coastei de vest a SUA, concentrându-se asupra Californiei.

În timp ce cartografiau zona, echipele au descoperit că placa continentală californiană este garnisită cu multe caverne şi pasaje uriaşe; unele sunt atât de mari încât un submarin poate naviga prin ele.

După un timp, s-a descoperit că unele dintre ele se întindeau până sub statele Utah şi Nevada! Unul dintre submarinele nucleare, care cercetau cavernele, a fost avariat puternic şi s-a pierdut.

Cele mai şocante informaţii descoperite cu această ocazie au fost că cea mai mare parte din California pur şi simplu pluteşte pe Ocean, sprijinindu-se de câţiva *stâlpi* naturali formaţi de aceste caverne submarine, iar falia San Andreas este rezultatul prăbuşirii unora dintre aceşti stâlpi de susţinere, care provoacă şi cutremurele în zonă.

Pentru cei care încă au rămas adepţii falsurilor repetate de ştiinţa oficială, le putem

adresa întrebări precum: *Se poate dovedi că vreun explorator a atins aşa-numiţii poli Nord sau Sud*?

Dacă nu există paralelă dincolo de latitudinea 86 (grade), atunci cum poate cineva să ajungă la pol (care se află teoretic la latitudinea de 90 grade)? De ce vânturile nordice sunt din ce în ce mai calde pe măsură ce se avansează în Arctica?

De ce, dincolo de latitudinea 83 grade nord, există mare deschisă (dezgheţată) şi curenţi calzi de aer? Odată atinsă paralela 82, de ce acul busolei devine brusc agitat şi inutil?

De ce curenţii calzi de aer menţionaţi anterior aduc mai mult praf decât orice alt curent similar de pe Pământ? Dacă nu există râuri care curg din interiorul planetei spre a se vărsa în Oceanul Arctic, de ce la poli există atâtea aisberguri formate din apă dulce? Care este explicaţia faptului că în aceste blocuri de gheaţă şi în apă se găsesc seminţe şi plante tropicale?

De ce milioane de păsări şi animale migratoare se îndreaptă spre nord, dincolo de Cercul Polar, în timpul iernii?

De ce vântul care vine dinspre nordul extrem aduce cu el mai mult polen şi petale de flori decât o face orice alt curent de aer de pe Pământ? De ce acest polen adus de vânt colorează vizibil straturile de zăpadă pe suprafeţe întinse?

Dar Pământul nu este singurul corp ceresc gol în interior. Numeroase fotografii ale altor planete şi sateliţi naturali (inclusiv Luna) demonstrează acest lucru prin forma şi adâncimea craterelor formate la impactul cu diverşi meteoriţi.

Mai mult, unele dintre ele, vizibile ca mici găuri negre, nu sunt decât pasaje şi tunele de trecere spre interiorul planetelor respective. O serie întreagă de cercetări s-a făcut în acest sens.

S-a concluzionat că modelul matematic care este cel mai credibil pentru a reda structura unei planete este chiar acesta: planetele sunt goale în interior. De altfel, recentele cutremure care au rezultat ca urmare a tragediei din sud-estul Asiei, cauzate de un cutremur de 9 grade pe scara Richter, demonstrează că peretele planetei încă mai vibrează şi produce, astfel, cutremure şi în alte zone.

Leonard Euler, matematicianul de geniu al secolului al XVII I-lea, a demonstrat, pe baza unui model matematic, că Pământul este gol în interior şi că în centrul acestui gol se află un mic soare.

Dr. Edmund Halley, celebrul descoperitor al cometei ce-i poartă numele şi Astronom Regal în Anglia secolului al XVII-lea, era convins că Pământul este gol. La începutul anilor 1820, americanul John Clèves Symmes nu a reuşit să obţină de la Guvern sprijin pentru expediţia sa spre interiorul Pământului.

El şi-a expus ideile despre Pământul gol, afirmând că planeta este locuită în interior şi că dispune de două deschideri aflate la poli.

Recente fotografii ale planetei Marte demonstrează că, în timpul verii marţiene, una dintre calotele polare se micşorează foarte mult, în timp ce cealaltă creşte (datorită iernii).

Unele dintre fotografii arată că zona glaciară polară (pe timpul verii) se restrânge atât de mult

încât lasă să se vadă un perimetru (margine) circular negru, care nu este altceva decât deschiderea polară.

Aşa cum este de aşteptat, soarele interior al planetei Marte asigură acolo o climă mai caldă decât există pe suprafaţa exterioară a planetei, astfel încât la cele două deschideri polare se formează mase compacte de nori datorită întâlnirii între aerul cald din interior şi cel rece din exterior.

Aşa se explică şi variaţia mare a suprafeţelor glaciare polare ale lui Marte, de-a lungul anului marţian (care este de două ori mai lung decât cel pământean).

Prin urmare, pe timpul verii marţiene, calota polară dispare total, iar ceea ce se vede nu este decât o masă compactă de nori care însă nu acoperă total deschiderea polară către interiorul planetei şi lasă să i se vadă marginea.

Nu în ultimul rând, Aurora Boreală şi Aurora Australă sunt formate datorită interacţiunii particulelor fotoni ce emise de soarele interior cu vântul solar exterior (trimis de Soarele sistemului nostru solar) şi care ajunge în zona polară.

Aceasta explică şi prezenţa aurorelor pe alte planete sau sateliţi care nu au atmosferă (cum este Luna). Într-adevăr, aurorele polare au fost observate nu numai pe Pământ, dar şi pe Marte, Lună, Jupiter.

Oamenii de acolo sunt mândri de mentalitatea şi cunoştinţele lor superioare, mai ales că ne depăşesc în creativitate. Sunt foarte avansaţi tehnologic şi dispun de multe invenţii simple şi foarte utile.

De exemplu, afirmă că vehiculele lor zburătoare (pe care noi le numim OZN-uri) folosesc energie liberă (sau gratuită), referindu-se la energia spaţiului, care este prezentă pretutindeni (spre deosebire de noi, care folosim ca energie combustibili concentraţi în anumite zăcăminte).

Sunt cu mii de ani mai avansaţi decât noi, atât în ştiinţă, cât şi în artă, pictură, sculptură. De asemenea, agricultura, sănătatea şi alte asemenea domenii sunt complet diferite de ale noastre, ei obţinând în acest sens rezultate excepţionale.

Locuitorii interiorului planetei afirmă că ei trăiesc într-o deplină armonie unii cu alţii, au tot ce le trebuie şi nu există sărăcie şi nici poliţie sau războaie. Mai spun că ei cunosc orice limbă de pe Pământ, iar secretele oricărui Guvern al nostru sunt binecunoscute de ei.

Locuiesc acolo dinainte de Potop şi afirmă că Biblia noastră a fost profund modificată de către cei care vor să-şi menţină puterea actuală. Dispun de înalte capacităţi telepatice şi sunt urmaşii civilizaţiei Atlantidei. Ne sfătuiesc să renunţăm complet la armele nucleare.

Ei sunt capabili să nu permită să fie vizitaţi de către cei care sunt nesinceri sau vor să profite de pe urma lor. Cum, însă, actuala putere de la suprafaţă se află în mâinile unor guverne militariste şi lacome, o întâlnire oficială cu ei în viitorul apropiat este foarte improbabilă.

În comparaţie cu locuitorii din interiorul Pământului, noi, cei de la suprafaţă, suntem nişte barbari, iar civilizaţia noastră este doar o stare de

barbarism mecanic.

Ne-au avertizat că, până când nu vom renunţa complet la războaie, la armele nucleare, la sărăcie şi la exploatarea omului de către om, până când nu vom ajunge la o societate bazată pe echitate, adevăr şi dreptate, nu vom fi vrednici să fim contactaţi de lumea interioară care se află pe un nivel social, ştiinţific şi moral mult mai înalt decât al nostru.

O descoperire şocantă a fost făcută de către oamenii de ştiinţă de la NASA, care au scormonit în adâncurile Planetei: este vorba de o rasă subpământeană, numiţi oameni-cârtiţă, care se spune că trăiesc la circa 12 – 13 km adâncime şi folosesc anumite tuneluri secrete ca să pătrundă în Statele Unite.

Descoperirea nu aparţine arheologilor – cum poate ar fi fost normal – ci cercetătorilor de la Agenţia Spaţială Americană, care acum încearcă să păstreze secretul despre noua rasă. Dar, cineva de la NASA, cu condiţia de a rămâne anonim, a lăsat să transpire fotografii şi informaţii exclusive despre aceşti oameni ai cavernelor. Sursa a acţionat din convingerea că *„faptul trebuie să fie făcut cunoscut, fiind extraordinar ca să fie ţinut sub obroc*

„Oamenii-cârtiţă, cum au fost porecliţi, par a fi o rasă

*

prietenoasă, dar sunt foarte primitivi. Încercăm să comunicăm cu ei, dar este greu pentru că nu vorbesc engleza. Accesul lor la suprafaţă se face uşor”, a dezvăluit sursa

anonimă, adăugând că preşedintele Bush a abordat chestiunea cu mare prudenţă.

„O singură mişcare greşită ar putea determina aceste creaturi să declare război celor de la suprafaţă. Nu ştim sigur cât de numeroşi sunt. Am văzut până acum doar un oraş, cu o populaţie estimată la 2000 de indivizi. S-a sugerat, însă, că în oraşele lor subterane, răspândite sub toată scoarţa planetei, ar trăi câteva milioane”.

Aceste creaturi prezintă puternice asemănări cu oamenii, dar şi semnificative deosebiri. „Ca şi noi, ei au mersul biped, dar sunt mult mai înalţi decât media umană, având între 3 şi 5 metri.

Degetele mâinilor lor seamănă cu ghearele, sunt legate printr-o membrană şi sunt adaptate pentru săpat, ca la cârtiţe. Pielea lor este extrem de aspră, trebuind să reziste temperaturilor extreme şi condiţiilor dure de sub”, a precizat aceeaşi sursă.

Se pare că, la un anumit moment din istorie, între oamenii de la suprafaţă şi cei de sub pământ, au avut loc unele contacte, ei vorbind o limbă similară cu un vechi dialect al indienilor Navajo.

Musculatura lor este extrem de densă, ceea ce îi face să fie capabili de o mare violenţă„Un membru al expediţiei şi-a aprins o ţigară, oamenii cârtiţă au interpretat gestul ca o ameninţare şi l-au atacat. S-au năpustit asupra lui ca fiarele din junglă, aproape că l-au sufocat. Ca prin minune, a scăpat teafăr”, relata sursa.

Se spune că pe oamenii-cârtiţă îi interesează foarte mult să afle informaţii despre lumea de la suprafaţă, despre cum ne îmbrăcăm, ce obiceiuri

avem şi, mai ales, ce mâncăm.

„Le-am adus nişte struguri şi au reacţionat ca şi cum era un adevărat festin. E clar că nu pot cultiva fructe, dat fiind că trăiesc la peste 12 km adâncime”.

NASA este foarte interesată de studierea acestor creaturi. „Vrem să aflăm totul despre ei: ce mănâncă, cum trăiesc şi, cel mai important, ce fel de relaţii au cu rasa umană. Suntem curioşi să aflăm dacă suntem cumva înrudiţi cu ei. Sunt ei, oare, din punct de vedere genetic, strămoşii omului modem?”

Experţii spun că s-au făcut multe speculaţii despre aceşti oameni-cârtiţă. „*Ar putea orice*: *yeti*, *sau* chiar descendenţi ai supravieţuitorilor insulei dispărute a Atlanţilor”, spun aceştia.

Ei subliniază că această descoperire a ridicat o serie de întrebări tulburătoare, cărora trebuie să li se găsească răspuns. Sunt, oare, aceşti voinici din adâncuri, ostili şi războinici sau prietenoşi şi cooperanţi? Vor ridica ei pretenţii teritoriale la suprafaţa Pământului?

Ce se va întâmpla cu rezervele vitale de petrol şi minereuri din subteran? Cine e proprietarul lor: oamenii-cârtiţă sau noi? Cum se face că NASA, a cărei misiune oficială se presupune că este explorarea spaţiului cosmic, a descoperit această cultură subterană?

Purtătorii de cuvânt ai NASA nu suflă niciun cuvânt despre toate acestea, nici pentru a confirma, dar nici pentru a infirma aceste informaţii. La insistenţa reporterilor, un purtător de cuvânt al Casei Albe a promis că va furniza

informaţiile pe care va fi autorizat să le comunice, dar că aceasta nu va fi prea curând.

Potrivit sursei, NASA a dat peste această civilizaţie subpământeană în timp ce se ocupa de un proiect secret, cu numele de cod *Operation Mole Hole* (*Operaţiunea Gaura de Cârtiţă*), o iniţiativă despre care ziariştii cred că ar putea implica spionarea Chinei cu ajutorul *„tehnologiilor subterane*

„Până acum, NASA a găsit intrări în peşteri secrete ale lumii subpământene în regiunile din jurul muntelui Shasta, din statul Washington, lângă Mammoth Cave din Kentucky şi în partea de sud-vest a SUA”, a precizat sursa.

Speculaţiile despre existenţa creaturilor de sub pământ datează de secole. Acum, pentru prima dată, se pare că aceste bănuieli se confirmă. Rămâne, însă, de văzut dacă aceste creaturi sunt prieteni sau duşmani ai omenirii.

Legendari şi totuşi atât de reali, ei se află în aşteptarea unor vremuri mai bune pentru oameni, ca să le împărtăşească minunatele lor secrete metalurgice…

În perioada Evului Mediu (şi chiar şi mai înainte) au început să fie semnalate numeroase cazuri deosebite, cele ale piticilor subpământeni, atât în Europa cât şi în celelalte colţuri ale lumii.

Tradiţiile multor popoare – dintre care putem menţiona legendarele triburi indiene din cele două Americi, saga-urile scandinave, mitologiile saxone, slave, scoţiene, dar mai ales cele irlandeze – au afirmat, în mod repetat, existenţa acestor fiinţe (numite *gnomi*) cu o talie foarte mică (cuprinsă

între 30 şi 65 cm), humanoïde, care trăiesc sub pământ.

Trăsăturile lor caracteristice erau hărnicia şi priceperea extraordinară în prelucrarea metalelor, ei stăpânind procedee foarte avansate ce conferă proprietăţi aproape magice obiectelor făurite. De asemenea, erau maeştri neîntrecuţi în extragerea şi rafinarea foarte eficientă a piritelor şi conglomeratelor metalifere.

Se spune chiar că toţi marii conducători şi eroi ai epocii de după Hristos, cum ar fi Arthur, Siegfried şi Tristan, aveau arme, scuturi şi armuri lucrate de piticii subpământeni. Se pare că acelea erau vremuri îndepărtate, în care oamenii şi gnomii trăiau într-o relativă pace.

Mai apoi piticii au început să fie vânaţi şi exploataţi ca nişte animale, fapt care a dus la o treptată retragere a lor în lumea de sub pământ.

Totuşi, apariţii sporadice au mai avut loc – însă rare şi nu toate cu un deznodământ fericit. De pildă, în anul 1138 d. H, călugării unei mănăstiri din Germania de Sud au dat peste un astfel de gnom care se ascundea în pivniţa lor de alimente.

Gnomii nu au o înfăţişare prea atrăgătoare: foarte scunzi, îndesaţi, butucănoşi, cu pielea brună, aproape neagră (deoarece trăiesc mereu într-un mediu întunecat, subpământean), cu părul şi bărbile încâlcite, având maxilarul proeminent şi capul puţin ţuguiat, pielea foarte groasă şi zbârcită, dar braţele puternice şi o iuţeală în deplasare greu de închipuit, ei sunt fiinţe catalogate în general ca neprietenoase, dure, necomunicative.

Este lesne de înţeles, deci, că acei călugări priveau arătarea cu un fel de spaimă. Gnomul nu vorbea nicio limbă, refuzând să comunice chiar şi prin semne.

Exasperaţi, călugării l-au adus înapoi în pivniţă. Lăsat liber, piticul s-a repezit la unul din zidurile încăperii, a scos o piatră cubică din el şi a dispărut în tunelul astfel creat

Toate acestea s-au petrecut foarte repede şi nimeni nu a putut să intervină sau să-l oprească; în plus, gaura din perete era mult prea îngustă pentru statura unui om.

Speriaţi şi confundându-l cu diavolul, călugării au zidit imediat tunelul şi faptul ar fi fost uitat probabil pentru totdeauna dacă nu ar fi fost menţionat în scris de unul dintre martori.

Undeva în apropiere de Cercul Polar, între Marea Groenlandei şi Atlanticul de Nord, pe o insulă clădită din joaca focului şi a apei, a vulcanilor şi a gheizerelor, oamenii trăiesc şi astăzi în bună vecinătate cu elfii, cu zânele şi cu îngerii.

Aceasta nu este o poveste, ci se petrece într-o ţară europeană marcată în orice atlas geografic: Islanda.

Situat la îmbinarea plăcilor tectonice europeană şi americană, teritoriul acestei ţări este adeseori remodelat de cutremure şi de erupţii vulcanice. Istoria sa a început la sfârşitul secolului al IX-lea, când fermierii norvegieni şi vikingii i-au populat ţinuturile sălbatice, aducând şi celţi din Irlanda.

În anul 930, ei au format prima adunare

democratică din Europa, Althingul (Parlamentul islandez). Cei 283.000 de locuitori ai Islandei vorbesc şi astăzi aproape la fel ca strămoşii lor: vechea limbă scandinavă.

Tot lor le aparţine recordul de a fi ales prima femeie preşedinte, Vigdis Finnbogadottir, care a condus ţara din 1980 până în 1996. Oricât ar părea de ciudat, Islanda nu are o reţea de cale ferată; transportul se face cu maşini, avioane sau nave.

Islandezii se pot, însă, mândri cu un nivel de alfabetizare al populaţiei de 100% (99,9%, dacă este să fim riguroşi...), cu un nivel de sărăcie al populaţiei de 0%, dar şi cu extinderea tehnologiilor modeme în toate domeniile.

Deşi toate aceste lucruri spun deja despre ei că sunt *altfel*, totuşi ceea ce îi deosebeşte, la modul emblematic, de alte naţii, este credinţa lor în existenţa fiinţelor supranaturale, pe care le numesc *poporul ascuns*.

Conform sondajelor, 10% dintre islandezi sunt convinşi că îşi împart insula cu elfii, alţi 10% neagă această idee, în vreme ce majoritatea de 80% consideră că existenţa fiinţelor invizibile este o posibilitate demnă de luat în seamă.

Hafnarfjordur, un mic port aflat în apropiere de capitala Reykjavík, pare a fi locul în care oamenii convieţuiesc în cea mai deplină armonie cu aceste fiinţe subtile. Ei au contactat-o pe Erla Stefansdottir, profesoară de pian şi clarvăzătoare, pentru a le desena o hartă mai specială.

Astfel, una dintre atracţiile turistice ale micului port islandez este o plimbare pe la

căsuţele elfilor.

Primarul din Hafnarfjordur, Magnus Gunnarsson, s-a arătat mândru de documentul care atestă lumea invizibilă din oraşul pe care îl conduce. Foarte încântat de simpaticii lor vecini, el a declarat: „*În felul acesta, şi turiştii vor putea descoperi că, în oraşul nostru, alături de locuitorii obişnuiţi, trăiesc şi fiinţe supranaturale*”.

A.

Întrebată cum este posibil ca, în acelaşi spaţiu, să convieţuiască oameni şi elfi, clarvăzătoarea Erla a explicat că lumea are mai multe dimensiuni.

De exemplu, ea spune: „Într-o pădure montană pot trăi tot felul de creaturi: elfi, gnomi, pitici, zâne. Ele nu sunt observate de oameni deoarece au o frecvenţă de vibraţie diferită de a noastră, care corespunde planurilor eteric sau, uneori, astral. Este posibil chiar ca aceste fiinţe, cel mai adesea inaccesibile vederii umane obişnuite, să nu se perceapă unele pe altele, tot din cauza nivelelor lor de vibraţie diferite.

Dar Erla a văzut elfi încă de când era copil şi atunci era convinsă că acesta este un lucru obişnuit. „Până la 6 – 7 ani, copiii văd mai multe decât adulţii. Cred că foarte mulţi dintre ei au tovarăşi de joacă invizibili, dar nu realizează că sunt elfi”.

O fetiţă de 9 ani, Audur Gudmundsdottir, povesteşte cu convingere cum se joacă ea cu elfii, care au cam jumătate din înălţimea ei. Într-o zi a căzut când se zbenguia pe afară, iar o femeie-elfă i-a deschis uşa casei ei, aflată într-o piatră mai

mare, şi i-a dat să mănânce o prăjitură în formă spiralată şi să bea un suc de banane mai deosebit.

Audur îşi descrie cu însufleţire prietenii despre care spune că sunt foarte discreţi, ies doar noaptea şi niciodată în timpul zilei. Mama ei, căreia fetiţa i-a adus ca dovadă o cheie de la căsuţa elfilor, un mic obiect metalic cu crestături, nu exclude posibilitatea ca povestirile micuţei să fie adevărate. Şi mărturii ca acestea poţi întâlni la tot pasul în Islanda.

În ultimii ani, inginerii constructori au fost de mai multe ori nevoiţi să refacă planurile autostrăzilor numai pentru a ocoli locuinţele elfilor. De asemenea, edilii primului mail au avut grijă să monteze cablurile electrice şi alte instalaţii subterane cât mai departe de presupusele sălaşuri ale gnomilor şi elfilor.

Cuplurile care plănuiesc să-şi ridice o casă apelează şi ele la persoane cu percepţii extrasenzoriale, pentru a se asigura că locul nu este deja ocupat… În Islanda, acestea nu sunt privite ca excentricităţi, ci ca simple precauţii.

Alături de noi trăiesc nenumărate creaturi nevăzute, care folosesc ca porţi de trecere în lumea lor eterică pietre şi stânci mai mari din lumea noastră fizică”, spune Brynjolfur Snorrason, fermierul clarvăzător specializat în indicarea zonelor locuite de poporul ascuns (huldu folk).

El este adeseori consultat de antreprenorii de construcţii care nu vor să intre în conflict cu micuţii lor vecini supranaturali.

„Poate este o ţară mai deosebită, spune Ami Björnsson, şeful Departamentului de studii

etnologice de la Muzeul Naţional al Islandei.

Chiar şi cei mai sceptici ingineri, care susţin că nu cred în superstiţii, preferă să ocolească movilele şi pietrele despre care clarvăzătorii spun că sunt locuite de elfi, decât să le distrugă şi să rişte astfel săi supere pe cei nevăzuţi.

La începutul anului 1999, de exemplu, Agenţia pentru construcţia drumurilor din Islanda a trebuit să modifice proiectul iniţial al unei noi şosele ce pornea de la Reykjavík, după ce a avut loc un protest al locuitorilor zonei, pentru că traseul ar fi deranjat locuinţa unor elfi de sub o stâncă.

„Câtă vreme oamenii sunt convinşi de realitatea lumilor subtile şi a elfilor, noi căutăm să respectăm credinţele tuturor”, a spus Viktor Ingolfsson, un oficial de la Administraţia drumurilor publice. „Dacă *aceasta presupune să ocolim o piatră a elfilor*, *ne acomodăm la această cerinţă*”.

Constructorii de drumuri ţin cont de aceste indicaţii ale clarvăzătorilor şi datorită faptului că s-au convins de mai multe ori de efectele nefaste pe care le are încălcarea lor. Sunt binecunoscute cazurile de defectare a maşinilor şi echipamentelor de construcţii sau de îmbolnăvire subită a celor care au mutat în mod brutal pietre ale elfilor.

„Pentru cei mai mulţi oameni, poporul ascuns este plin de blândeţe”, explică Magnus Skarphedinsson, profesor la

Şcoala de Studii Elfice şi expert în Elfi. „Dar, dacă sunt agresaţi, este posibil să se petreacă

lucruri mai puţin plăcute. Fie că proiectul va costa foarte mult, fie că unii muncitori se îmbolnăvesc. Aşa că nu erecomandat să-i superi pe elfi”.

Fosta preşedintă a Islandei (în perioada 1980 – 1996), Vigdis Finnbogadottir, nu exclude nici ea prezenţa fiinţelor subtile pe harta invizibilă a ţării sale.

Cu multă diplomaţie, ea aduce un argument imbatabil: „Nu am văzut elfi şi nici fiinţe invizibile. Nu am întâlnit încă o fantomă, deşi am auzit adesea vorbindu-se despre ele. Acest gen de credinţă nu mai există în Franţa sau în Spania, pentru că acestea sunt ţări catolice.

Catolicismul este atât de puternic, încât nu mai lasă loc pentru alte credinţe. În Evul Mediu, islandezii au adaptat catolicismul pentru a se potrivi cu moştenirea lor păgână şi au continuat să spună poveşti despre fiinţe supranaturale, elfi şi fantome. Existenţa elfilor, a fantomelor, a extratereştrilor şi a vieţii de după moarte nu a fost niciodată dovedită. Este la fel ca şi în cazul lui Dumnezeu. Nimeni nu a dovedit că El există, dar nici contrariul”.

Un alt preşedinte al Islandei, Olafiir Ragnar Grimsson, are şi el o explicaţie a prezenţei poporului ascuns: puternicul sentiment al singurătăţii şi al izolării, caracteristic islandezilor.

islandezii au fost întotdeauna puţini la număr, de aceea, în timpurile străvechi, ei şi-au dublat numărul cu personaje invizibile din legendele cu elfi şi zân” e, a afirmat el într-un interviu acordat la reşedinţa prezidenţială de la Bessastadir.

În fiecare ţară există medium-uri, clarvăzători

şi susţinători ai fenomenelor paranormale, precum şi publicaţii de profil, instituţii care studiază ştiinţific aceste domenii. Islanda este, însă, ţara în care paranormalul şi invizibilul se află la ele acasă. Foarte multe persoane văd şi comunică fără nicio greutate cu elfi, cu îngeri sau cu fantome ale persoanelor decedate.

Clarvăzătoarea Erla Stefansdottir explică esenţa acestui fenomen: „Oamenii consideră că este absolut firesc să călătorească dintr-o ţară în alta şi să cunoască alte popoare. Dar li se pare ciudat să exploreze dimensiunile subtile şi diferitele planuri pe care existăm ca fiinţe.

Structura noastră seamănă cu cea a cepei, este stratificată. Învelişurile devin tot mai subţiri pe măsură ce te apropii de nucleu. Iar omul devine din ce în ce mai frumos, cu cât îl cunoşti mai în profunzime.

Întâi vedem corpul fizic şi aura sa, culorile emoţiilor şi atitudinea socială. Aceste straturi formează personalitatea, în spatele căreia se ascunde sufletul iar dincolo de suflet se află cea mai intimă structură a omului, Şinele, izvorul memoriei.

Acesta este nucleul fiinţei umane, acea părticică din Soarele Divin. Dacă toate aceste elemente sunt conectate, noi atingem perfecţiunea şi devenim una cu Dumnezeu. Devenim mai luminoşi decât cea mai strălucitoare lumină electrică.

Creaturi fantastice din mitologia germană, elfii au supravieţuit în folclorul nord-european. Se consideră că, la origine, erau o rasă de zei ai

naturii şi ai fertilităţii. Sunt înfăţişaţi ca femei şi bărbaţi tineri, de înălţime mică, foarte frumoşi.

Sălăşluiesc în păduri, în alte locuri din natură, sub pământ, în izvoare sau pârâuri. Ei trăiesc mai mult în comparaţie cu oamenii, nu îmbătrânesc niciodată şi au puteri magice.

În mitologia scandinavă sunt cunoscuţi elfii luminoşi care trăiesc în al treilea cer, cei întunecaţi, şi elfii negri. Aceştia din urmă sunt fierari pricepuţi, iar, în mitologia germană, sunt confundaţi cu piticii. Un exemplu de astfel de elfi cunoscători ai artei transmutării şi a prelucrării metalelor sunt nibelungii.

Elfii din mitologia scandinavă au supravieţuit în special în varianta unor femei strălucitor de frumoase, care vieţuiesc în pădure, conduse de un rege-elf. Se spune că pot fi văzute noaptea, dansând prin poieni. Dansurile elfelor lasă în iarbă urme circulare, care sunt adeseori asimilate cu cercurile din lanuri.

Dacă un om priveşte dansul lor, timpul se comprimă atât de mult încât anii devin ore. Acest fenomen se reflectă şi în lucrarea *Stăpânul inelelor* a lui Tolkien, atunci când personajele plecate în căutarea inelului ajung în Regatul Elfilor, Lothlorien, şi constată că acolo timpul se scurge mult mai încet decât în lumea fizică. De altfel, personajele elfi ale lui Tolkien sunt inspirate din mitologia scandinavă şi celtică.

Brynjolfiir Snorrason: „Când eram copil, obişnuiam să mă joc cu elfii şi cu… spiritele celor trecuţi Dincolo. Eram diferit de cei de vârsta mea, aşa că nu prea vorbeam despre asta. Şi copiii mei

se simt grozav împreună cu fiinţele invizibile. Unul dintre ei se joacă mereu cu frăţiorul lui geamăn care a murit. Îi pot vedea clar pe amândoi. Toţi cei şase copii ai mei sunt clarvăzători.

Legat de asta cred că atitudinea părinţilor este decisivă: dacă le spui copiilor că nu există clarviziune, această aptitudine nu se va mai dezvolta. Mi se întâmplă uneori să confund lumea aceasta cu cealaltă. Aşa că, pentru orice eventualitate, ca oamenii să nu creadă că sunt nebun, Sofia mea îmi interzice să vorbesc în public cu entităţile invizibile. Unele dintre ele arată ca oamenii, altele sunt doar forme colorate.

Joga Johannsdottir: „Aveam 11 ani pe atunci, mă aflam pe deal, când am văzut o femeie dispărând într-o piatră. Era normal proporţională, dar nu mai înaltă decât un copil de 6 ani. N-am încercat niciodată să conving pe nimeni că ceea ce am văzut este real”.

Gudrun G. Bergmann: „*medium-urilor*, *una* dintre aceste două pietre reprezintă o biserică a fiinţelor nevăzute, iar cealaltă este o bibliotecă. Aici locuiesc creaturi străvechi.

Vara trecută meditam în faţa stăncii-bibliotecă. Am văzut o fiinţă de-o şchioapă ieşind din piatră. Arăta ca personajul Yoda din Războiul Stelelor, cu un cap mare, care este simbolul înţelepciunii. El este păstrătorul cunoaşterii din piatră. Secretul Islandei se află în natură, o imensă carte pe care trebuie s-o descifrăm

Quod erat demonstrandum!

CUPRINS

Prefaţă

Partea I
Paranormalul din (i) realitatea imediată
Statueta blestemată
Tangentă la infinit
Revelaţii cu şi despre Ion Ţugui
Dor fără saţiu
Telefaxul oniric
Comoara de la zidul morţii
Chemarea mării
Priviţi de „ceilalţi”.
Omul cu baghete
Zbor de aripi frânte
Tabloul vrăjit
Fantoma de la Parlament
Parlamentul bântuit de fantome
O fantomă de gradul... „O”.
Piticul din vis
Fantoma din hangar
Lumea de dincolo de noi
Un raport de rutină
Imposibilul... posibil
Un mutant bonom
Partea a II-a
Eseuri la frontierele cunoaşterii
Războiul cosmic cu extratereştrii a început., ieri!
Experimentul Philadelphia...
Sky trap sau capcana cerului. Enigma Triunghiului Bermudelor
Tendinţe în construcţia de arme psihotronice
Extrasenzorialitatea de grup
Parapsihologia şi terapiile extrasenzoriale, o posibilă armă secretă

UFO şi horror, OZN şi lista neagră

Cupola galactică

Programe secrete

Observaţii OZN în spaţiul aerian al Federaţiei Ruse

Ipoteze

Trăim într-o lume în care porumbeii duc poşta, albinele caută mine antipersonal şi muştele merg pe planeta Marte

Vrăjitorul apei

Teoria Pământului gol şi civilizaţiile subterane

Autor în decurs de două decenii a peste patruzeci de cărți,
unele publicate în mai multe ediții, participant cu lucrări la
numeroase manifestări științifice interne și internaționale, dr.
Emil Străinu este și un pasionat cercetător fiind găsit când în
Alaska sau Tibet, când în Groelanda sau Insula Paștelui,
rătăcind prin Zona 51, Roswell sau cine știe ce deșert, dincolo
de cercul polar de nord sau de sud, fiind unul dintre puținii
contemporani ce sondează la fața locului marile enigme ale
trecutului, prezentului și devenirii noastre în cetățeni galactici.
Adina Mutăr
jurnalist, ADEVĂRUL